

Jacques Vriens

de Superdikke meester Jaap

Met illustraties van
Annet Schaap

ALLE verhalen
over meester Jaap
(tot nu toe...)

Van Holkema & Warendorf

Jacques Vriens

de Superdikke meester Jaap

Van Holkema & Warendorf

Jacques Vriens

De super dikke meester Jaap

2010

Alle verhalen van Meester Jaap, de allerleukste meester van Nederland, zijn in dit boek gebundeld. Meester Jaap is een echte meester, maar af en toe een beetje gek. En met de kinderen in zijn klas gebeurt altijd wel iets; leuke en gekke, maar ook verdrietige dingen! Meester Jaap troost of huilt mee. Maar hij eet ook een plant op, deelt spekkies uit en wordt koningin. Kortom: een meester om van te houden dus!

- Meester Jaap - 1996
- Meester Jaap doet het weer - 1997
- Meester Jaap gaat nooit verloren - 1998
- Meester Jaap maakt er een puinhoop van - 2002
- Meester Jaap houdt van iedereen! (meestal...) - 2006

NBD | Biblion recensie

Meester Jaap is een lieve, maar knotsgekke onderwijzer, die

op vlotte en originele wijze omgaat met gewone, ongewone, vrolijke en verdrietige dingen die in iedere klas voorkomen. De verhaaltjes worden met veel vaart verteld en zijn grappig en levendig geïllustreerd. De wat impliciete grapjes of ‘plots’, behoeven soms wat uitleg bij het voorlezen aan moeilijk lerende kinderen. Heel geschikte verhaaltjes (ook qua lengte) om voor te lezen, maar zeker ook om zelf te lezen voor kinderen vanaf ca. 9 jaar.

Index

· Meester Jaap

Meester Jaap heeft kuren · Meester Jaap wil in een groepje · Meester Jaap en het wc-rollengevecht · Meester Jaap maakt een vout · Meester Jaap en zijn surprise · Meester Jaap wordt oma · Meester Jaap wil boerenkool · Meester Jaap pest · Meester Jaap vangt ring · Meester Jaap is een aap · Meester Jaap wordt gek · Meester Jaap zingt · Meester Jaap wordt een video · Meester Jaap wordt woest · Meester Jaap en het spekkiesmysterie · Meester Jaap en de potloodventer · Meester Jaap is te laat · Meester Jaap onder tafel · Meester Jaap en de luizen · Dag meester Jaap

· Meester Jaap doet het weer

Meester Jaap moet nog wennen · Meester Jaap ruimt op · Meester Jaap ontploft · Meester Jaap bakt pannenkoeken · Meester Jaap eet een plant · Meester Jaap als hulpsinterklaas · Meester Jaap doet lomp · Meester Jaap is er niet · Meester Jaap huilt · Meester Jaap wordt een nachtegaal · Meester Jaap schept op · Meester Jaap bevordert de liefde · Meester Jaap stuurt iemand weg · Meester Jaap op 1 april · Meester Jaap doet het weer · Meester Jaap wordt koningin · Meester Jaap vergeet iets belangrijks · Meester Jaap voetbalt · Meester Jaap en de klassenfoto · Meester Jaap is een hardgekookt eitje

· Meester Jaap gaat nooit verloren

Meester Jaap doet ruig · Meester Jaap en de spekkies-vrede · Meester Jaap voelt zich honderd procent · Meester Jaap snapt er niks van ·

Meester Jaap en de zak van Sinterklaas · Meester Jaap is ziek · Meester Jaap en het goede doel · Meester Jaap en de stiekeme plasser · Meester Jaap is in de war · Meester Jaap licht voor · Meester Jaap en Valentijn · Meester Jaap vlucht · Meester Jaap richt een club op · Meester Jaap en Plukgroefgnoef · Meester Jaap en de kip · Meester Jaap gaat nooit verloren · Meester Jaap zwemt · Meester Jaap danst · Meester Jaap vertelt een sprookje · Een zoen voor meester Jaap

· Meester Jaap maakt er een puinhoop van

Meester Jaap ziet dubbel · Meester Jaap en de bedreigde dieren · Meester Jaap en de appelmoes · Meester Jaap en het lichtjesfeest · Meester Jaap en de cliniclowns · Meester Jaap leest · Meester Jaap helpt · Meester Jaap wordt juffrouw · Meester Jaap en het verliefde stelletje · Meester Jaap en de klassenavond · Meester Jaap is knorrig · Meester Jaap maakt er een puinhoop van · Meester Jaap en het water · Meester Jaap en het vluchtplan · Meester Jaap en de vrede · Meester Jaap rookt · Meester Jaap en de gebakken peren · Meester Jaap heeft een geheim · Meester Jaap op schoolreis · Meester Jaap doet het nog een keer

· Meester Jaap houdt van iedereen! (meestal...)

Meester Jaap wil geen combinatie · Meester Jaap houdt van iedereen! (meestal...) · Meester Jaap verzint een oplossing · Meester Jaap rolt stoel · Meester Jaap zoekt eikels · Meester Jaap wordt Retseem Paaj · Meester Jaap wil oorlog · Meester Jaap reist door de tijd · Meester Jaap redt de spekkies · Meester Jaap en de muts · Meester Jaap wordt te dik · Meester Jaap en de werkster · Meester Jaap en het vogelproject ·

Meester Jaap en de schoolarts · Meester Jaap zuigt uit zijn duim ·

Meester Jaap en Haasje · Meester Jaap is een duf konijn · Meester Jaap
en de toets · Meester Jaap en de mongens en de jeisjes · Meester Jaap
twijfelt

· Over Jacques Vriens

Meester Jaap

1996

Meester Jaap heeft kuren

“Morgen is het dierendag,” zegt meester Jaap. “Maar ik wil geen poezen, honden, marmotten en dat soort dieren in de klas.”

“Bocoeoe,” loeit de hele groep.

“En ook geen koeien,” zegt meester Jaap.

Rolf steekt zijn vinger op.

“Waarom niet, meester? Vorig jaar mocht het wel bij juffrouw Franka.”

“Ja,” zegt Lieke boos. “Ik mocht zelfs mijn kip meenemen.”

Iedereen schreeuwt nu door elkaar.

“En ik mijn konijn, mijn tekkel, mijn muis, mijn parkiet.”

Meester Jaap kijkt even de kring rond.

“Luister,” zegt hij. “Ik vind het zielig voor al die beesten om de hele dag opgesloten te zitten in onze klas.”

“Dan zijn wij ook zielig,” zegt Fatima.

Meester Jaap knikt. “Jullie zijn ook zielig en ik ook.”

“Hè meester, doe niet zo flauw,” zegt Lieke.

“Nee, ik wil het niet. Nemen jullie maar je knuffels mee. Dat is ook leuk.”

In de pauze staat de hele klas te mopperen op de speelplaats.

“Stomme vent,” zegt Benjamin.

“Ouwe zeurpiet,” zegt Lieke.

“Dat valt best mee,” zegt Daan. “Hij is hartstikke aardig, maar nu even niet.”

De anderen knikken instemmend. Ze zitten pas een maand bij meester Jaap in de groep. De meeste kinderen vinden hem wel leuk.

“Af en toe heeft hij kuren,” zegt Rolf. “Daar is hij ook meester voor.”

“Maar wat doen we nou?” vraagt Fatima.

Ineens beginnen de ogen van Rolf te twinkelen.

“Ik heb een plan,” zegt hij. “Hij zei ‘dat soort dieren’. Luister, als we nou eens...”

De volgende dag komt iedereen met een uitgestreken gezicht op school. Ze hebben allemaal hun knuffels meegenomen. Oude beren, afgekloven apen en rafelige konijnen.

“Zien jullie nou wel, dit is ook leuk,” zegt meester Jaap en

hij laat zijn eigen beer zien. “Dit is Kobus. Hij zit al zijn hele leven boven op mijn bed.”

De meeste kinderen vertellen ook iets over hun knuffels. Als ze klaar zijn, zegt Rolf: “Ik heb nog wat.”

Hij haalt een potje uit zijn rugzak met een dikke bromvlieg erin.

“Dit is Fritsje, mijn vlieg. Die woont al zijn hele leven in mijn kamer.”

Dan draait hij het deksel van het potje en laat de vlieg vrij.

“Nou mag hij los,” roept Rolf, “want het is zo zielig om de hele dag opgesloten te zitten in een potje.”

Fritsje draait een rondje om het hoofd van meester Jaap en verdwijnt door het raam naar buiten. De meester schiet in de lach. Dan gaan alle tassen en rugzakken open. Er komen potjes uit met wormen, spinnen, slakken, kevertjes en mieren. Eén voor één draaien de kinderen hun potjes open.

“Ho, ho!” roept meester Jaap. “Niet in de klas. Dat is zielig. Naar buiten!”

Joelend rennen ze de klas uit.

“Naar het bos!” commandeert meester Jaap.

Even later trekt een optocht richting bos. Daar mogen alle beesten los.

“Zo,” zegt meester Jaap, “en nu gaan we verstoppertje doen. Ik ben hem.”

Verbaasd kijken de kinderen hem aan.

“Ik vond het zo zielig dat jullie vandaag opgesloten zaten in de klas. Dat kan echt niet op dierendag.”

En blaffend, loeiend en brullend verdwijnen de kinderen in het bos.

Meester Jaap wil in een groepje

“Jullie zitten nu bijna zes weken bij mij,” zegt meester Jaap. “Het wordt tijd om vaste groepjes te kiezen. We zijn met zijn achtentwintigen. Dat komt goed uit, want dan kunnen we zeven groepjes van vier maken.”

De hele klas juicht.

“Ik wil met Eva in een groepje,” roept Lieke.

“Ik ook,” schreeuwt Mirjam.

“Nee,” antwoordt Lieke. “Ik wil niet bij Mirjam zitten.”

Meester Jaap kijkt haar boos aan.

“Ik weet het goed gemaakt,” zegt hij. “Ik geef jullie tien minuten de tijd om groepjes te kiezen. Als het zonder ruzie kan, krijgen jullie allemaal een spekkie.”

“Applausje voor meester Jaap,” roept Rolf.

In de bureaula van meester Jaap ligt een grote zak met spekkies. Op de gekste manieren kun je er eentje verdienen. Als je het minst aantal fouten hebt in je dictee, als je de meeste fouten hebt, als je een net kastje hebt of als je de

grootste rommelkont van het jaar bent. En nu dus voor ‘groepjes maken zonder ruzie’. Iedereen loopt meteen van zijn plaats. Rolf, Jeroen, Daan en Benjamin zijn het snel met elkaar eens. Ze gaan naar meester Jaap en melden: “Dit is ons groepje.”

De meester kijkt bedenkelijk.

“Daan en Benjamin bij elkaar? Dat wordt meer kletsen dan werken.”

“Aaah...meester,” smeekt Benjamin, “we zullen ons best doen.”

“Jeroen en ik houden ze in de gaten,” zegt Rolf.

“Of dat iets helpt!” roept meester Jaap.

“En dan houden wij Rolf en Jeroen weer in de gaten,” zegt Daan.

Meester Jaap lacht.

“Nou, vooruit dan maar: jullie krijgen veertien dagen proeftijd.”

Inmiddels zijn de meeste andere kinderen ook klaar.

“Wij willen graag een groepje van twee,” zeggen Eva en Lieke.

“Dat wordt moeilijk,” antwoordt meester Jaap.

Hij ziet dat Mirjam zachtjes zit te huilen in een hoekje van de klas.

“Mogen we nou de tafels verschuiven?” vraagt Daan.

“Nee!” zegt meester Jaap. “Zolang niet iedereen een

plekje heeft, gaat het niet door.”

Er wordt nog wat onderhandeld in de klas. Ineens klinkt er een luid gejammer. De kinderen kijken geschrokken naar meester Jaap. Hij staat huilend voor het bord en roept: “En er denkt niemand aan mij! Niemand wil met mij in een groepje.”

Lieke stoot Eva aan.

“Zullen wij bij hem gaan zitten?”

Dat lijkt Eva wel leuk. Want als meester schriften nakijkt, zie je meteen je punt. Snap je iets niet, dan kun je het direct vragen én je zit het dichtst bij de spekkies.

“Eva en ik willen wel,” roept Lieke.

“Fijn zo,” zegt meester Jaap, “maar dan mag Mirjam er ook bij, anders is het groepje te klein. Schuiven maar!”

Mokkend duwen Lieke en Eva hun tafel naar het bureau van meester Jaap. Mirjam komt ook aanzeulen met haar tafel. Meester Jaap haalt de spekkies te voorschijn. Ze krijgen er ieder twee.

“Hier,” zegt hij, “eentje extra omdat ik zo blij ben dat jullie met mij in een groepje willen zitten.”

Eva en Mirjam beginnen te lachen. Lieke propt boos twee spekkies naar binnen en dan kan ze er ook wel om lachen.

Meester Jaap en het wc-rollengevecht

“Vanmiddag maken we allemaal een stukje voor de nieuwe schoolkrant,” zegt meester Jaap.

“Waarover schrijven we?” vraagt Lieke.

“Deze keer nemen we iets gewoons. Je vertelt bijvoorbeeld over hoe je vanmorgen bent opgestaan of de club waar je bij bent.”

De meeste kinderen vinden dat leuk. Rolf vertelt over zijn kleine broertje en Lieke schrijft iets over haar handbalclub. Maar Daan en Benjamin kunnen niks verzinnen.

“We weten niks,” zegt Daan tegen meester Jaap.

De meester pakt een blocnootje en zegt: “Hier. Jullie lopen door de school en schrijven alles op wat je ziet.”

“Saai,” antwoordt Benjamin.

Maar Daan roept: “Kom op!” Hij heeft wel zin om even rond te sjouwen.

In de gang is niemand. Ze gluren bij een paar klassen naar binnen, maar ze zien weinig dat de moeite waard is. Het enige dat Daan opschrijft, is: “De juf van groep 3 peutert in haar neus.”

Ineens zien ze Lieke in de gang. Ze gaat net naar de wc. “Ik weet iets,” fluistert Benjamin.

Zachtjes opent hij de deur van de jongens-wc. Hij klimt op de bril en kijkt over het muurtje in de meisjes-wc. Lieke zit net en geeft een vreselijke gil. Woedend rukt ze een wc-rol van de muur en smijt die recht in het gezicht van Benjamin. Die wankelt even, schiet dan met een voet van de bril af, in de pot en roept: “Shit!”

“Vuile viezerik!” krijst Lieke.

Benjamin trekt zijn voet uit de wc en springt op de grond. Daan staat te gieren van het lachen. Dan vliegt de deur open en stormt Lieke naar buiten. Onder haar arm heeft ze nog een paar rollen en ze begint de jongens te bekogelen. Die rennen weg, terwijl het wc-papier hun om de oren vliegt.

“Het is voor de schoolkrant,” roept Daan.

“Dat moet van meester Jaap!” roept Benjamin.

Behendig vangt hij een rol op en dan begint er een echt wc-rollengevecht. Lieke maakt de meeste voltreffers, maar dat komt omdat ze op handballen zit. Plotseling staat meester Jaap in de gang en over ziet het slagveld: meters wc-papier en zelfs een fraaie slinger in de lamp.

“Einde gevecht!” brult meester Jaap.

“Ja maar...meester!”

“Niks daarvan. Opruimen en naar de klas komen.”

Even later vertellen ze alledrie hun verhaal.

“Dat wordt strafwerk,” zegt meester Jaap tegen Daan en Benjamin. “Een stukje maken voor de schoolkrant.”

“Waarover?” vraagt Daan met een onschuldig gezicht.

“Kom op,” zegt Benjamin, want hij heeft er ineens heel veel zin in.

Een week later verschijnt de nieuwe schoolkrant. Het verhaal van Daan en Benjamin is een groot succes.

Meester Jaap maakt een vout

Er is ruzie in de klas van meester Jaap. Ze zitten in de kring en gaan erover praten.

“Jeroen begon,” zegt Benjamin. “Hij zette zijn fiets weg en stootte tegen de mijne. Nou is mijn remkabel los.”

“Jij gaf mij een stomp,” roept Jeroen.

“En jij mij een schop,” antwoordt Benjamin.

“Tja,” zegt meester Jaap, “dan hebben we een probleem.”

Hij kijkt de kring rond. Marloes steekt haar vinger op.

“Meester, Jeroen deed het niet expres.”

Benjamin ontploft. Hij trekt zijn broekspijp omhoog.

“Hier, kijk maar. Hartstikke blauw.”

Meester Jaap knikt. “Ik zie het. Zwaar gewond.”

Benjamin draait boos zijn stoel om en gaat met zijn rug naar de kring zitten.

“We kunnen er toch over praten,” zegt meester Jaap.

“Nee!” snauwt Benjamin.

Daan zegt: “Ik heb die kabel al gemaakt.”

“Mijn been kun je niet maken,” gromt Benjamin.

Meester schiet in de lach.

“Vooruit Benjamin, je moet ook kunnen toegeven dat je wel eens een fout maakt. Jeroen deed het niet met opzet, dus je had niet meteen moeten stompen.”

“En Jeroen mag niet meteen schoppen,” roept Benjamin. Jeroen knikt. “Dat is zo. Sorry!”

“En jij, Benjamin?” vraagt de meester.

Benjamin haalt zijn schouders op. “Vooruit dan maar. Een beetje sorry.”

Meester Jaap klapt in zijn handen.

“Allemaal op je plaats en neem je taalboek voor je. We gaan de woordjes oefenen voor het dictee.”

Even later zijn ze aan het werk. Meester Jaap zet de lastige woorden op het bord en vertelt er iets over. Met grote letters schrijft hij op:

vredesconverentie

“We hadden net een vredesconferentie,” zegt hij.

Marloes steekt haar vinger op.

“Meester, het staat fout op het bord. Het moet met een f.”

“Eehh...” zegt meester Jaap.

“Dat deed ik expres om te kijken of jullie wel goed opletten.”

“Boeoeoe...” roept de hele klas.

“Echt waar,” zegt meester Jaap.

Hij wordt een beetje rood en plukt zenuwachtig aan zijn baardje.

“Meester,” roept Daan, “je moet kunnen toegeven dat je wel eens een fout maakt.”

De hele klas lacht. Ineens wordt meester Jaap kwaad en brult: “Ophouden!” Het is meteen stil.

De kinderen kijken verbaasd naar hun meester. Hij gaat achter zijn tafel zitten, bladert wat in zijn boek en staat met een zucht op.

“Jullie hebben gelijk. Ik stel me aan. Ik maakte echt een fout, maar meesters kunnen niet alles weten. Af en toe moeten jullie me helpen. Bedankt Marloes.”

En met grote letters schrijft hij op het bord:

Sorie dadt ik kwad werd!

Meester Jaap en zijn surprise

“Wanneer trekken we briefjes voor de surprise?” vraagt Rolf.

Meester Jaap plukt even aan zijn baardje.

“Ik wil nog even wachten,” zegt hij.

“Waarom?” vraagt Lieke.

“Als we nu briefjes trekken, weet iedereen het al van elkaar als het vijf december is.”

Alle kinderen protesteren luid. Rolf steekt zijn vinger op.

“Meester, we zijn geen kleuters meer. We kunnen best ons mond houden.”

Meester Jaap aarzelt even.

“Oké,” zegt hij, “maar als ik merk dat iedereen het weet, gaat het feest niet door. Ik wil absolute zwijgplicht.”

Alle kinderen zetten hun naam op een briefje. Ze mogen er ook nog een paar wensen bijzetten en hun hobby.

“Dat is makkelijk als iemand iets voor je moet verzinnen,” zegt meester Jaap.

Hij vult zelf ook een briefje in en dan gaat hij rond met een doos. Alle briefjes gaan er opgevouwen in en worden door elkaar geschud. Fatima mag iedereen er eentje laten pakken. Daan opent zijn briefje en moppert net iets te hard: “Gatverdamme, die tut!” Meester Jaap klapt in zijn handen.

“Ik wil geen commentaar horen,” roept hij.

Mirjam is als een van de laatsten aan de beurt en krijst: “Stop! Ik heb mezelf.”

“Dat is maar goed ook,” zegt Eva, “want ik hoef jou niet.”

“Geen commentaar,” zegt meester Jaap weer, “anders gaat het feest niet door.”

Mirjam doet haar briefje terug en pakt een andere. Er zit nu nog maar één briefje in de doos.

“Nou ik nog,” zegt meester Jaap.

Hij maakt het briefje open en knikt tevreden. Rolf begint te lachen en fluistert iets tegen Benjamin. Die loopt naar het groepje van Eva en vertelt het door. De meisjes beginnen te schateren. Algauw weet de hele klas het. Iedereen lacht.

Meester Jaap snapt er niks van.

“Wat is er?” vraagt hij.

De klas lacht nog harder. Verbaasd kijkt hij rond en haalt zijn schouders op.

Rolf roept: “We weten wie je hebt!”

“Dat kan niet. Ik heb niks gezegd.”

Lieke roept: “Het feest gaat niet door en dat is de schuld

van de meester.”

“Wie heb ik dan?” vraagt meester Jaap.

De hele klas brult in koor: “MIRJAM!”

Ineens snapt meester Jaap het.

Mirjam nam een ander briefje en legde het hare terug in de doos. En dat was voor meester Jaap.

“We doen het opnieuw,” zucht de meester.

“Morgen.”

“Nee,” roepen de meeste kinderen, “nu!”

Even later gaat de doos weer rond.

Als meester Jaap weer als laatste zijn briefje openmaakt, schiet hij in de lach.

“Heb je Mirjam weer?” vraagt Fatima.

Meester Jaap schudt zijn hoofd. Hij heeft zichzelf getrokken, maar dat zegt hij niet. Hij laat het nou maar zo.

Meester Jaap wordt oma

Als ze in de kring zitten, kijkt iedereen naar Fatima. Vandaag heeft ze ineens een hoofddoekje op. Fatima is helemaal rood en kijkt naar de grond. Benjamin en Daan zitten te gniffelen. Malene zit naast Fatima en slaat een arm om haar heen. Tegen de jongens roept ze: “Hou op met dat stomme gelach!”

“Daar ben ik het mee eens,” zegt meester Jaap. “Fatima, we moeten samen maar eens uitleggen waarom dit is. Dan snappen ze het misschien.”

Fatima begint te huilen. Ineens staat ze op en loopt de klas uit. Malene gaat erachteraan. Daan en Benjamin lachen nog harder.

“Hou op!” dondert meester Jaap.

“Stelletje geiten! Wat valt er te lachen?”

Benjamin en Daan schrikken.

Dan zegt Benjamin zacht: “Nou is Fatima ook ineens zo’n Turk met zo’n doekie op d’r kop.”

“Nou ja!” Meester Jaap ontploft. “Fatima is in de eerste plaats een Marokkaanse en verder moet ze dat van haar geloof. Zodra Marokkaanse meisjes wat groter worden, moeten ze soms een hoofddoekje dragen van hun ouders.”

Lieke steekt haar vinger op.

“Maar het is zo vreemd. Fatima zit al zo lang bij ons in de klas. Ik was eigenlijk helemaal vergeten dat ze Marokkaanse is.”

“Zo hoort het ook,” zegt meester Jaap.

Hij kijkt naar Daan die een staartje in zijn haar heeft.

“En zodra jongens groter worden,” zegt hij, “hebben ze soms een staartje.”

“Maar dat hoeft niet van mijn geloof,” protesteert Daan.

“Maar wel van jezelf,” antwoordt meester Jaap, “en dat is ook een soort geloof. Jij vindt zélf dat je zo’n ding moet dragen.”

“Dat is waar,” zegt Daan.

Meester Jaap staat op en loopt naar de verkleedkist in de hoek van de klas. Hij pakt er een oude dameshoed uit en zet die op. De klas lacht: hij lijkt nu op een oma.

“We dragen vandaag allemaal iets op ons hoofd,” zegt hij. “Uitzoeken maar!”

De kinderen stormen naar de verkleedkist.

Meester Jaap loopt ondertussen naar de gang. Daar zitten Fatima en Malene.

“Ik heb het uitgelegd,” zegt meester Jaap, “en ze snappen het nu allemaal. Kom maar mee.”

Als Fatima de klas instapt, moet ze erg lachen. Alle kinderen hebben iets op hun hoofd. Hoeden, petten en hoofddoekjes. Jeroen, die niks kon vinden, heeft een doos opgezet. En Eva zit met een plastic zak op haar hoofd.

“Zo,” zegt meester Jaap, “voorlopig houden we dit op en nu ga ik iets nieuws uitleggen van rekenen.”

Het wordt een rare les. Af en toe krijgt iemand de slappe lach. Vooral als hij naar de meester kijkt. Die legt met een serieus gezicht de kommabreuken uit, maar op zijn hoofd staat een omahoedje. De dagen daarna blijft het zo. De meeste kinderen zetten iedere dag wel iets anders op. Maar zelfs dat went. Net als een hoofddoekje.

Meester Jaap wil boerenkool

“Laatste zin,” zegt meester Jaap.

Hij dicteert: “Volgende week worden wij verrast met een kerstdiner.”

“O nee,” kreunt Daan zachtjes.

“Wat is er?” vraagt meester Jaap.

“Houd je niet van een kerstdiner?”

“Jawel, meester, maar niet als ik het moet opschrijven. Wat een dom woord!”

Meester Jaap knikt instemmend.

“Schrijf het nou maar op met een R aan het eind. Dan zijn we tenminste klaar met dat domme dictee.”

Daan zucht en kalkt iets in zijn schrift.

“Pennen neer, schriften dicht,” zegt meester Jaap en hij gaat op de rand van zijn tafel zitten.

“Volgende week vrijdagavond vieren we met onze groep Kerstmis. Ik zou het fijn vinden als er kinderen zijn die muziek maken, een toneelstukje doen of een dansje.”

Benjamin steekt zijn vinger op. “Meester, wat eten we?”

Voor meester Jaap kan antwoorden, brult iedereen door elkaar: “Pannenkoeken, kalkoen, patat, hamburgers, worstjes, frikadellen, ijstaart.”

Als het eindelijk weer stil is, zegt meester: “We eten boerenkool met worst.”

Het blijft heel even stil, maar dan barst iedereen weer los.

“Getver! Belachelijk! Onze mees is gek geworden!” Alleen Rolf en Fatima roepen: “Lekker!” De rest van de klas blijft protesteren.

Meester Jaap friemelt even aan zijn baardje en brult: “En nou is het stil!” Onmiddellijk houdt iedereen op.

“Luister,” zegt hij boos, “Kerstmis is het feest van de vrede, maar de halve wereld heeft niks te eten. En wij onszelf maar volstoppen met kalkoen en ijstaart. Een beetje minder mag ook wel.”

Mirjam roept: “Ik lust geen boerenkool.”

Weer gilt iedereen door elkaar. Meester klapt in zijn handen, maar dat helpt niet. Dan ziet hij dat Jeroen en Rolf zitten te schateren van het lachen. De rest van de groep krijgt het ook in de gaten en langzaam wordt het weer stil.

“Is dit soms leuk?” vraagt meester Jaap.

“Ja,” hikt Rolf. “Kerstmis is vrede, maar wij maken ruzie over boerenkool met worst.”

Nu kan meester Jaap de humor er ook van inzien en hij

lacht.

“Wachten jullie nou maar af,” zegt hij. “Jullie zorgen voor muziek, dans en toneel en ik zorg voor de rest. O ja, jullie moeten allemaal een bord, bestek en een kussen meenemen.”

“Mmm, ook lekker,” zegt Rolf.

Een week later is het zover. Als de kinderen ‘s-avonds op school komen, zijn alle tafels aan de kant geschoven. De klas is donker en in het midden staan op de vloer wel vijftig brandende kaarsen. Ze gaan er in een grote kring omheen zitten. Meester Jaap vertelt een mooi verhaal, Eva, Lieke en Malene doen een dansje en Rolf en Jeroen goochelen. Dan komt de boerenkool. Voor de kinderen die dat niet lusten, is er macaroni. Als ze naar huis gaan en elkaar een fijne kerstvakantie toewensen, zegt Benjamin: “Dat was een gaaf kerstdiner, meester. Met een R aan het eind.”

Meester Jaap pest

Na de kerstvakantie is er een nieuwe jongen in de klas gekomen. In het begin deed iedereen nog aardig tegen hem. Maar na drie dagen zei Benjamin: “Wat een slome is die Stefan.”

Marloes en Lieke vonden hem ‘een lulletje’. Daan vroeg: “Kun je niet een versnelling hoger?” Want als Stefan iets in de kring vertelt, praat hij zo langzaam dat ‘zelfs de stoelen in slaap vallen’.

Verder vonden ze dat hij de verkeerde schoenen droeg, stomme truien, rare broeken en zijn haren zaten ‘dom’. Meester Jaap was al een keer flink boos geworden. Daarna hield het gepest op, maar nu, na een paar dagen, is het weer begonnen.

In de pauze doet Stefan mee met basketbal.
“Gooi nou, slak!” gilt Lieke.

Benjamin slaat de bal uit zijn handen en roept: “Man, stop een rotje in je reet!”

Ineens wordt Stefan kwaad en geeft Benjamin een dreun in zijn maag. Die wil hem aanvliegen, maar juffrouw Franka van groep 6, komt nu tussenbeide.

“Naar binnen,” zegt ze.

Op hetzelfde moment gaat de bel en gaan alle kinderen naar binnen. In de gang drommen Benjamin, Daan, Lieke en Marloes om Stefan heen.

“Sloom konijn met je duffe kapsel.”

“Moet je die wijde broek zien. Zeker voor zijn pamber.”

Ineens horen ze achter zich de stem van meester Jaap: “Zo is het wel genoeg!” De kinderen schieten snel de klas in.

“In de kring,” commandeert meester Jaap.

Eén voor één kijkt hij de kinderen aan. Rolf fluistert tegen Jeroen: “Attentie, allemaal in dekking.”

Het blijft minutenlang stil. Dan begint meester tergend langzaam te spreken.

“Ik wil het eens hebben over die haren van Benjamin. Veel te lang. Dat stoort mij. Misschien zitten er wel beestjes in. En kan dat stomme staartje van Daan er niet eens af? Trouwens, die rode broek van Lieke vind ik helemaal nergens op slaan. En dan die vieze gel in de haren van Marloes. Wat smerig, alsof je een lijm pot op je kop hebt omgekeerd. En Malene met d'r nette kleren! Je hoeft toch

niet altijd in je communiejurkje op school te komen?”

“Nou!” ontploft Malene. “Doe niet zo achterlijk.”

Maar meester Jaap gaat door. Iedereen krijgt een beurt. Sommige kinderen protesteren, anderen beginnen zenuwachtig te giechelen of worden rood. Dan staat meester Jaap op, loopt als een mannequin uitdagend de kring rond en roept: “En moet je die rare meester Jaap zien met zijn schoenen uit de prehistorie en zijn eeuwige geblokte hemdjes. En dan dat vieze luizenbaardje van hem! En die schele draagt ook nog zo’n dom brilletje op zijn vette neus.”

De hele klas zit nu te lachen. Meester Jaap gaat weer zitten.

“Zo,” zegt hij, “nu weet iedereen hoe het voelt. Er wordt niet meer gepest, anders pest ik terug.”

De kinderen knikken instemmend. Zelfs Benjamin. Hij neemt zich voor ermee op te houden. Nou ja, hij zal het proberen.

Meester Jaap vangt ring

“Meester Jaap,” roept Benjamin, als hij met de andere kinderen de klas binnenstapt, “Stefan is wel een érg bange schijter.”

Ze komen net terug van gymnastiek. De klas van meester Jaap krijgt altijd les van juf Franka uit groep 6. Vandaag moesten ze touwklimmen.

“Slome Stefan durft niet eens in de touwen,” zegt Lieke.

“Ho, ho,” roept meester Jaap, “we kunnen niet overal goed in zijn.”

“Waar ben jij dan niet goed in?” vraagt Rolf.

Meester Jaap steekt verwaand zijn kin in de lucht.

“Ik ben in alles goed.”

“Boeh,” loeit de hele klas, “opschepper!”

Meester Jaap lacht. “Oké, ik beken. Ik ben heel slecht in gymnastiek. Ik ben een hark.”

“Nou snap ik waarom juf Franka altijd gym aan ons geeft,” roept Malene.

Meester Jaap doet nu net of hij zich vreselijk schaamt. Dan maakt hij ineens een gek sprongetje en roept blij: “Maar dat kan me niks schelen. Je kunt niet overal goed in zijn. Trouwens, wat ik vroeger wel heel goed kon met gym, was ringvangen.”

“Ringvangen, wat is dat?” vraagt Rolf.

“Doen jullie dat nooit?” zegt meester Jaap. “Nou, daar moet ik dan eens ernstig met Franka over praten. Dat is héél belangrijk, hoor.”

In de pauze loopt de hele klas naar juffrouw Franka.

“Juf, we moeten ringvangen van onze mees.”

Franka schiet in de lach en zegt: “Dat is wel erg ouderwets.”

De kinderen kijken elkaar aan: zou meester Jaap ze soms weer in de maling nemen?

Twee dagen later hebben ze weer gym. Meester Jaap levert zijn groep af bij de gymzaal.

“Kom jij eens even mee,” zegt Franka en ze trekt hem de gymzaal in.

De ringen hangen al klaar. Ze knipoogt naar de kinderen en zegt: “Goed opletten, meester Jaap geeft een demonstratie

ringvangen.”

Meester Jaap trekt zich op aan de ringen en zweeft een stukje boven de grond.

“Hoera!” juicht de hele groep.

“Nu komt het pas,” roept meester Jaap.

Zijn stem klinkt wel een beetje benauwd. Hij slaat één been over zijn rechterarm heen.

“Nu moet ik met mijn rechterhand de ring loslaten,” piept meester Jaap, “mijn been valt dan naar beneden en dan pak ik vlug de ring weer.”

“Laat maar zien,” zegt juf Franka.

Meester Jaap kijkt haar wanhopig aan en kreunt: “Ik durf het niet meer.”

De hele klas begint te schateren.

“Vlug,” roept de juf, “we moeten hem redden. Dadelijk stort hij neer.”

De hele groep stormt gillend naar voren en samen tillen ze meester Jaap uit de ringen. Even later zit meester Jaap met een rood hoofd op de mat onder de ringen. Teleurgesteld zegt hij tegen Franka: “Ik ben nog stijver dan ik dacht.”

“Boeh,” joelt de klas weer.

Meester Jaap staat op en sjokt de gymzaal uit.

“Hij vindt het écht heel vervelend,” zegt juf Franka.

“We dachten dat het een grap was,” zegt Rolf.

Franka schudt haar hoofd. De kinderen kijken elkaar aan.

Dan rennen ze de zaal uit. Meester Jaap loopt al op de speelplaats.

“Meester!” roepen ze. “Je kunt niet overal goed in zijn.”

Meester Jaap draait zich om en steekt zijn duim op. Dan maakt hij een gek sprongetje en verdwijnt in de school.

Meester Jaap is een aap

“Doe je aardrijkskundeboek maar weg,” zegt meester Jaap, “het laatste half uur gaan we versjes maken.”

“Gatverdamme!” roept Daan.

Meester Jaap rijmt: “Daan...gaat liever op de gang staan!”

De hele groep lacht.

“Dat is dus de bedoeling,” legt meester Jaap uit. “Je probeert een gedichtje te maken met de naam van iemand erin.”

Lieke steekt meteen haar vinger op.

“Meester Jaap is een aap.”

“Dat is al een hele ouwe,” antwoordt de meester. “Verzin eens wat nieuws. Iets aardigs over iemand.”

Marloes weet er al eentje.

“Meester Jaap is aardig en ook erg baardig.”

“Da’s een goeie,” zegt meester Jaap en hij strijkt trots over zijn sikje.

Dan gaat de klas aan de slag. Na de nodige melige teksten

zoals ‘Rolf is een golf’, ‘Malene heeft mooie benen’ en ‘Karlijn is een konijn’, komen er andere versjes. Meester leest ze meteen voor. Rolf maakt een versje over zijn vriend.

“Jeroen, moet nog veel doen, aan zijn rekentaak, maar dat is zijn zaak.”

Daan zit ondertussen stil in een hoekje te werken. Als hij klaar is, vraagt meester Jaap: “Laat eens kijken?”

Daan schudt zijn hoofd.

“Geheim, mees. Ik geef het zelf wel aan het kind voor wie het is.”

Op dat moment grist Benjamin het papiertje uit zijn handen.

“Verdomme!” brult Daan. “Geef terug!”

Hij rent achter Benjamin aan, maar hij krijgt hem niet te pakken. Ze racen tussen de groepjes door.

“Teruggeven!” commandeert meester Jaap.

Maar Benjamin begint het versje al voor te lezen:

Lieve Marloes,

dit is geen smoes.

Ik vind je lief.

Jij mij ook, alsjeblieft?

De hele klas loeit. Daan wordt knalrood, loopt naar zijn plaats en legt zijn hoofd op zijn armen.

“Wat een rotstreek!” dondert meester Jaap.

“Geef dat papier maar hier, Benjamin, en blijf na schooltijd maar even zitten.”

Het wordt op slag muisstil in de klas. Rolf schuift stiekem een briefje naar Jeroen: “O, wat naar, Ben is de sigaar.”

Marloes is ook rood geworden. Ze durft niemand meer aan te kijken. Ineens pakt ze een nieuw blaadje en schrijft er iets op. Dan geeft ze het aan de meester.

“Lees maar voor,” zegt ze.

“Weet je het zeker?” vraagt meester Jaap.

Marloes knikt.

Lieve Daan,
ik wil het met je aan.
Ik vind jou ook lief.
Einde van de brief.

Even blijft het stil. Dan begint iedereen te klappen en te juichen. Daan kijkt met grote ogen naar Marloes. Ze lacht tegen hem en Daan begint te stralen. Vanaf vandaag weet iedereen dat ze op elkaar zijn. Als Mirjam een flauwe opmerking maakt, loopt meester Jaap naar het bord en schrijft er met grote letters op:

Er is niks zo fijn
als op elkaar zijn!

Meester Jaap wordt gek

Daan en Marloes zijn nu al meer dan twee weken op elkaar. Groep 7 vindt het wel leuk en meester Jaap ook. Maar sinds een paar dagen loopt meester Jaap te mopperen.

“Kunnen jullie niet op elkaar zijn zonder briefjes. Ik word er gek van!”

De hele dag gaan er briefjes door de klas van Marloes naar Daan en weer terug.

Benjamin neemt het op voor zijn vriend Daan.

“Meester,” zegt hij, “briefjes horen erbij.”

“En dan wordt het juist echt,” zegt Lieke.

“En ik word gek!” roept meester Jaap.

“Als je Daan en Marloes nou gewoon naast elkaar zet,” stelt Rolf voor.

“Jaaaa,” juicht de hele klas.

“Niks daarvan,” zegt meester Jaap, “dan gaan ze de hele dag zitten flikflooien.”

“We zullen niet flikflooien,” roept Daan meteen.

“Oké,” antwoordt de meester, “als dat gedonder met die briefjes maar afgelopen is.”

Marloes en Daan beginnen hun tafel te verschuiven en even later zitten ze naast elkaar. Die dag gaat het prima. Geen briefjes meer en Marloes en Daan vinden het heel gezellig. Maar de volgende dag gaat het mis. Eerst maken ze ruzie om een gum die weg is. Daarna staat Daan nogal lomp op en klettert de hele pennenzak van Marloes op de grond.

“Oprapen!” commandeert Marloes.

“Ik ben je vriendje, maar niet je knecht,” snauwt Daan terug.

Daarna zeggen ze niks meer tegen elkaar. Als ze ‘s-middags in groepjes van twee gaan schilderen, krijgen ze ruzie over het onderwerp.

“Ik wil geen merrie met veulen,” zegt Daan.

“Ik wil een raketbasis.”

Marloes zet boos een dikke verfstreep op het papier. Daan haalt ook uit en smeert verf op Marloes haar arm.

“Tut,” roept Daan.

Dat is het startsein voor een verfkwastengevecht. Als meester Jaap ze uit elkaar haalt, kijkt hij in twee betraande gezichten vol met verf.

“Wat moet ik nou met jullie?” vraagt hij. “Zet jullie tafels maar weer op de oude plek en schilder maar iets voor jezelf.”

De hele klas is er stil van: het is uit tussen Marloes en Daan. Na schooltijd laat de meester ze even blijven.

“Misschien is het beter dat jullie niet naast elkaar zitten,” zegt hij.

“Marloes is stom,” antwoordt Daan.

“Daan is lomp,” antwoordt Marloes.

Meester Jaap zucht. “Ga maar naar huis, We zien morgen wel weer.”

De volgende dag kijken Daan en Marloes elkaar niet meer aan. Maar de dag daarop ziet meester Jaap ineens weer een briefje door de klas gaan van Daan naar Marloes. Hij onderschept het en kijkt erin. Tevreden geeft hij het aan Marloes. Die straalt helemaal als ze het leest.

“Het is weer aan,” juicht Lieke.

De hele klas begint te klappen.

“Fijn,” zegt meester Jaap, “maar vanaf nu niet meer dan drie briefjes per dag.”

Daan lacht nu bok en begint meteen het volgende briefje te schrijven...

Meester Jaap zingt

Meester Jaap deelt blaadjes uit.
“We gaan zingen,” zegt hij.
“Zingen?” roept de hele groep verbaasd. “We zingen nooit.”

Dat is waar: meester Jaap laat wel vaak muziek horen en vertelt daarover. Of ze verzinnen met elkaar verhalen bij de muziek. Maar écht zingen, dat hebben ze nog nooit gedaan.

“Ik zal het liedje voordoen,” zegt meester Jaap. Hij zingt: “Ten zuid zuidwest van Ameland, daar ligt een kolkje diep, ja diep...”

Verder komt hij niet, want de hele groep ligt in een deuk. De stem van meester Jaap klinkt als een oude kraai en hij zingt zo vals als een piepende deur.

“Sorry,” zegt de meester, “ik kan niet zingen.”

“Dat horen we,” roept Fatima.

“Waarom moeten we dan zingen?” vraagt Rolf.

Meester Jaap zucht. “Ik zal het maar eerlijk zeggen. De

inspecteur komt op bezoek. Die komt kijken of ik wel goed lesgeef. Deze keer wil hij een zangles meemaken.”

De kinderen snappen het. Eén keer per jaar komt er een hele nette meneer in de klas. De meesters en juffen zijn dan altijd een beetje zenuwachtig.

“Dat wordt een afgang,” zegt Benjamin.

“Weten jullie nog liedjes van vorig jaar?” vraagt de meester.

“Bij juffrouw Franka zongen jullie toch altijd?” De hele klas begint door elkaar te zingen.

Ze weten wel dertig liedjes.

“Vader Jacob,” zegt meester Jaap, “dat zullen we zingen. Dat ken ik ook.”

Twee dagen later stapt de inspecteur de klas binnen.

“Zo meneer,” zegt hij vriendelijk, “laat maar eens wat horen.”

Meester Jaap wriemelt even aan zijn baard en zingt de eerste regel voor.

“Vader Jacob, vader Jacob...” krast hij. De hele groep valt in en het is niet om aan te horen. De inspecteur stopt zijn vingers in zijn oren.

“Ik zal het maar eerlijk bekennen,” zegt meester Jaap als het gepiep en gegrom voorbij is. “Ik zing nooit met de groep.”

“Dat is niet best,” antwoordt de inspecteur en hij schrijft iets in een schrift.

Meester Jaap wordt helemaal rood. Malene steekt haar vinger op.

“Wat is er, meisje?” vraagt de inspecteur.

“Meester Jaap kan niet zingen, maar hij kan heel goed vertellen.”

“En uitleggen!” roept Daan.

“En hij helpt je als je verdrietig bent!” roept Fatima.

De hele klas begint nu reclame te maken voor meester Jaap. Hij kan goed toneelspelen, hij weet veel, hij is eerlijk, hij kan gek doen, hij deelt spekkies uit, hij helpt je als je iets niet snapt...

“Ho, ho,” roept de inspecteur, “ik weet genoeg.”

En hij loopt de klas uit. Meester Jaap staat beduusd voor het bord.

“Bedankt allemaal,” zegt hij zacht.

“En nu moet je nog één keer dat lied van Ameland zingen,” roept Benjamin, “omdat we zo lief voor je zijn.”

Meester Jaap begint te zingen. Hij kraakt en piept er op los. De kinderen rollen van hun stoel van het lachen. De inspecteur kijkt nog even door het raam naar binnen.

“Die meester Jaap lijkt me een goede leerkracht,” mompelt hij. “Maar hij is wel een beetje gek.”

Meester Jaap wordt een video

“Morgen draai ik een ontzettend spannende video over de middeleeuwen,” zegt meester Jaap.

“Dat zei je vorige week ook al,” zegt Karlijn.

Meester Jaap knikt. “Dat is waar, maar toen moest ik het laatste stukje uit het boek nog doen.”

“Dus morgen gaat het echt door?” vraagt Lieke.

“Zeker weten,” antwoordt de meester, “anders eet ik de bordliniaal op.”

De volgende dag, na de pauze, rolt meester Jaap de video-apparatuur de klas in.

“Op deze film kun je zien hoe ze op een kasteel leefden en wat ze deden als ze aangevallen werden. Let vooral op de gaten boven de poort waardoor ze kokende olie...”

Malene roept: “Meester, dat heb je al verteld.”

Meester Jaap zucht. “Zie je wel,” zegt hij, “ik ben zo’n

goede onderwijzer. Ik vertel alles twee keer.”

De klas lacht.

“Beginnen!” roept Mirjam.

Meester Jaap zet de televisie aan, stopt de band in de video en drukt op ‘start’.

“Grrrmffffffssssss,” doet de video.

Even zien de kinderen een flits op het scherm en dan wordt het donker. De videoband begint nu te ratelen alsof er een kabouter met een mitrailleur in zit. Meester Jaap drukt op ‘stop’ en haalt de band uit het apparaat. Eerst komt de plastic hoes en dan een meter of vijf verfromfaaide band.

“Stuk,” zegt meester Jaap.

“Boeoeoeoeh,” roept de hele klas.

“Het spijt me,” zegt meester Jaap, “het gaat vandaag niet door.”

Rolf staat op en loopt naar het bord. Hij pakt de grote liniaal en zegt: “Opeten!”

“Maar dit is overmacht,” protesteert meester Jaap.

“Beloofd is beloofd,” zegt Rolf lachend.

“Jaaaaaa!” loeit de hele klas.

Iedereen komt om hem heen staan. Meester Jaap pakt de bordliniaal uit Rolfs hand en doet een paar stappen achteruit. De kinderen beginnen nog verder op te dringen. Ze drukken hem bijna tegen het bord. Meester Jaap wringt zich tussen hen door en rent naar de andere kant van het lokaal. Daar

pakt hij de prullenbak en klimt boven op een tafel.

“Ik ben ridder Jaap, de Heer van de mislukte Video!” roept hij. “Dit is mijn kasteel. Het ligt vol geheime schatten en wie mij aanvalt, krijgt kokende olie over zich heen.”

De hele groep stormt op hem af. Meester Jaap zwaait wild met de bordliniaal. Als de kinderen vlakbij zijn, keert hij de hele prullenbak om boven hun hoofden. De klas doet net of het kokende olie is en valt jammerend op de grond.

“Aan mij de overwinning!” roept meester Jaap.

Ineens springt Daan op zijn rug.

“Ik ben ridder Daan en ik ben stiekem door een klein poortje het kasteel binnengedrongen.”

Meester Jaap laat zijn liniaal vallen. “Ik geef mij over.”

De hele klas juicht. Daan pakt de liniaal en zet die op de borst van de meester.

“Waar zijn de geheime schatten, ridder Jaap?” brult hij.

“In mijn bureaula, ridder Daan. Achtentwintig spekkies!”

In optocht trekken ze naar het bureau van meester Jaap.

Als Daan een spekkie in zijn mond stopt, zegt hij:

“Meester, jij bent een gave video!”

Meester Jaap wordt woest

Meester Jaap stapt de klas binnen met een rekje vol eieren.

“We gaan paaseieren maken,” zegt hij.

“Stom!” roept Mirjam.

“Leuk!” roept Lieke.

Meester Jaap deelt eieren en verf uit. Hij begint bij het groepje van Lieke, Eva en Mirjam.

“Maak er wat leuks van,” zegt hij.

Lieke pakt een ei en verft er een gezichtje op.

“Dat wordt meester Jaap,” zegt ze.

Dan knijpt ze iets te hard in het ei. ‘Knap’ doet het ei. Eierstruif spat alle kanten op.

“Ieieieiek!” roept Lieke en ze springt op.

Haar T-shirt en broek zitten onder het eigeel. Op de mouw van Eva zit ook een vieze kledder. Mirjam begint te gieren van het lachen.

“Moet je Eva en Lieke zien!” brult ze.

Lieke wordt boos. Ze pakt het ei van Mirjam en tikt daarmee op haar hoofd.

“Au!” schreeuwt Mirjam.

Het ei barst open en de struif loopt over haar gezicht. Meester Jaap komt aanrennen met een handdoek. Hij kan nog net voorkomen dat Mirjam met het ei van Eva begint te gooien.

“Hoe kan dat nou?” vraagt hij verbaasd. “Juf Franka zou de eieren koken.”

‘Knap’ klinkt het. Benjamin houdt een kapot ei in zijn handen. Het eigeel druipt op zijn tafel.

“Deze is niet gekookt,” roept hij.

“Zou deze ook niet goed zijn?” vraagt Rolf.

‘Knap!’ doet zijn ei.

“En deze?” vraagt Jeroen.

“Ophouden,” roept meester Jaap.

Hij loopt snel de klas door om de rest van de eieren te redden. Mirjam zit luid te jammeren; Benjamin en Rolf kijken met een vies gezicht naar hun handen en roepen aanstellerig: “Ieieieiek”; Lieke en Eva proberen met de handdoek hun kleren schoon te maken en de rest van de klas zit te gieren van het lachen. Meester Jaap weet het even niet meer. Het is een puinhoop, maar de eieren zijn gered. Hij pakt de liniaal en geeft een enorme klap op het bord.

“Nu is het genoeg,” dondert hij. “Zijn jullie nou helemaal

gek geworden!” Het is meteen stil.

Alleen het gesnik van Mirjam is nog te horen. De meester houdt een enorme preek. Iedereen luistert met ingehouden adem. Zelfs Mirjam wordt er stil van. Het gebeurt maar zelden dat meester Jaap écht woest wordt, maar deze keer is het raak. Als hij klaar is, kijkt hij minutenlang met een boos gezicht de klas in. Niemand durft te bewegen. Ineens gaat de deur open en juffrouw Franka komt binnen.

“Sorry Jaap,” zegt ze. “Ik ben vergeten om de eieren...”

Ze kijkt verbaasd om zich heen.

“Dat hebben we gemerkt,” antwoordt meester Jaap droog.

Juf Franka schiet in de lach en de hele klas begint mee te doen. Ook meester Jaap kan zich niet meer goed houden.

“Vooruit,” zegt hij tegen de kinderen die onder de eierstruif zitten, “ga je maar wassen in de keuken. Daar is warm water. En help elkaar een beetje.”

Meester Jaap geeft de eieren aan de juf.

“Hier,” zegt hij, “kook ze maar kei- en keihard. Voor alle zekerheid!”

Meester Jaap en het spekkiesmysterie

Sinds een paar dagen verdwijnen er spekkies uit de klas van meester Jaap. In zijn bureaula ligt altijd een grote zak.

Gisteren kregen Daan en Marloes nog een spekkie omdat het bijna twee maanden ‘aan’ is. Meester Jaap snapt niets van de verdwenen spekkies en begint erover in de kring. Niemand weet er iets van. In de pauze richten Rolf en Jeroen meteen het detectivebureau ‘RolRoen’ op. Ze lopen met een blocnootje over het plein en ondervragen alle kinderen.

“Doe niet zo kinderachtig,” zegt Benjamin. “Stelletje kleuters!”

Jeroen schrijft zijn naam op en zegt: “Als jij dit kinderachtig vindt, ben je een verdacht persoon.”

“Jullie zijn gestoord!” roept Benjamin boos en hij loopt weg.

Detectivebureau ‘RolRoen’ gaat door met het onderzoek en ontdekt dat er in de pauze altijd een paar kinderen in de

klas komen. Johan en Freek uit groep 8 om de schoolmelk te brengen. Malene uit hun eigen groep om een pilletje in te nemen tegen allergie. En Lieke en Eva hebben deze week plantendienst in de pauze. Op donderdag pakt Benjamin de sleutel van de schuur uit de la van meester Jaap. Hij zet dan, samen met Daan, de vuilnisbakken aan de weg. Lieke en Eva zijn woedend omdat ze verdacht worden.

“We lusten niet eens van die smerige spekkies,” roepen ze.

Malene zegt dat ze helemaal geen spekkies mag. Rolf schrijft op:

M. mag geen sp. Door allergij of zoiets (kan!). De verdachten E. en L. lusten geen sp. (geloven we niet).

Johan en Freek ontkennen ook.

“Wij spekkies jatten? Doe even normaal. We vinden het veel te leuk dat we melk mogen rondbrengen. We weten niet eens dat er spekkies in Jaaps la liggen.”

Verdachten J. en F. weten niets van sp. in la.

De dagen daarna blijven er spekkies verdwijnen.

“Misschien moet je je la op slot doen,” zegt Mirjam.

“Dat vertik ik,” antwoordt meester Jaap. “Als we elkaar niet meer kunnen vertrouwen, dan ga ik net zo lief naar huis.”

Detectivebureau ‘RolRoen’ besluit drastische maatregelen te nemen.

“We verstoppen ons in de grote muurkast achter het bureau van meester Jaap,” zegt Rolf.

Als de pauze begint glippen de jongens ongezien de kast in. De deur laten ze op een kier staan. Er valt een smal straalje licht op hun blocnootje. Jeroen leest nog een keertje over wat er op staat. Ineens weet hij het. Hij fluistert Rolf iets in zijn oor. Dan horen ze de deur van de klas opengaan.

“Daar is de eerste,” fluistert Rolf en van de zenuwen trekt hij de kastdeur dicht.

Ze zitten opgesloten en zien niks meer.

“Rol oen!” fluistert Jeroen.

Ze horen iemand zachtjes de bureaula opentrekken en weglopen. Na de pauze bonzen ze op de deur. Verbaasd maakt meester Jaap de kast open.

“Wat krijgen we nou?”

“Detectivebureau RolRoen!” zegt Rolf.

“We hebben niets gezien en toch weten we wie het gedaan heeft,” zegt Jeroen.

De jongens vertellen wat ze ontdekt hebben.

“Ik ga er meteen op af,” zegt meester Jaap...

(Naar wie ging meester Jaap toe, want wat hadden Rolf en Jeroen ontdekt? Pak je vergrootglas en los het spekkiesmysterie op!)

Meester Jaap en de potloodventer

Mirjam, Lieke en Eva komen gillend het schoolplein oprennen.

“Een vent,” gillen ze, “we hebben een vent gezien in zijn nakie! In het parkje!” Onmiddellijk drommen alle kinderen om hen heen.

“Wat had hij dan aan?”

“Niks!” gilt Mirjam.

“Hij deed zijn jas open en toen...toen...” krijst Lieke.

“En toen zag je zijn...zijn...” roept Eva.

Verder komt ze niet, want de drie meisjes beginnen te gieren van het lachen. Daan stoot Benjamin aan: “Kom op, dat wil ik zien.”

De jongens rennen het schoolplein af. Voor de school stapt meester Jaap net van zijn fiets.

“Waar gaan we heen?” roept hij als Daan en Benjamin langs hem stormen.

“Naar een kerel in zijn blootje!” De jongens hollen door,

maar meester Jaap brult: “Terugkomen!” Teleurgesteld sjokken de jongens achter hem aan het plein op. Mirjam, Lieke en Eva vertellen wat ze gezien hebben.

“Ik zag zijn...blote...zijn blote...nou ja, je-weet-wel,” gilt Mirjam.

“Piemel,” zegt meester Jaap droog.

De drie meiden beginnen weer te gillen. Dan gaat de bel en meester Jaap neemt zijn groep mee naar binnen.

“Er zit dus een potloodventer in het parkje,” zegt meester Jaap als ze in de kring zitten.

“Een wat?” vraagt Fatima.

“Zo noem je zo’n man,” legt de meester uit. “Hij doet ineens zijn jas open als je langsloopt en dan staat hij in zijn blootje.”

“Waarom doet hij dat?” vraagt Rolf.

“Die man is een beetje ziek in zijn hoofd. Hij vindt het leuk om zich zo te laten zien. Zo’n man doet verder niks, maar hij hoopt dat je schrikt.”

“Ik schrok me kapot!” krijst Mirjam.

Rolf knikt: “Dan heeft hij succes gehad.”

Meester Jaap zegt dat hij de politie zal waarschuwen.

De dagen daarna duikt de potloodventer nog een paar keer op. Soms in het park en soms in het bos. De meeste

kinderen durven daar niet meer doorheen. Op een middag komt Stefan de klas binnenstuiven.

“Hij staat er weer,” roept hij. “Om de hoek, achter het elektriciteitshuisje.”

Meester Jaap staat op.

“Nu is het genoeg. We gaan erheen. Dit moet afgelopen zijn. Maar rustig, ik heb een plan.”

Hij vertelt de kinderen wat ze moeten doen. Heel zachtjes lopen ze de straat uit. Ze wachten op de hoek.

“Wie durft?” vraagt de meester.

Daan en Marloes knikken en lopen de hoek om. Bij het huisje blijven ze staan. Ineens staat de man voor hen en doet zijn jas open. Daan schiet in de lach. En Marloes roept: “Jaaaa!”

De hele klas stormt nu de hoek om en roept: “Oooooooooo!”

Nu schrikt de man. Hij roept: “Shit!” en rent weg.

Dan stopt er een politieauto.

“Hij is die kant op,” zegt meester Jaap.

Als ze weer terug zijn in de klas, vraagt Fatima: “Gaat die man de gevangenis in?” Meester Jaap schudt zijn hoofd.

“Nee. Hij gaat naar een speciale dokter, omdat hij ziek is in zijn hoofd. Maar hier zien we hem niet meer.”

“Jammer,” zegt Benjamin.

Meester Jaap is te laat

Sinds kort zitten er twee hamsters bij meester Jaap in de klas. Ze heten meneer Polleke en mevrouw Mieneke. Ze zijn van Malene. Haar ouders zijn op een lange vakantie en nu logeert ze voor zes weken bij haar tante. Die vond de hamsters eng en daarom mogen ze zolang op school. Wel ieder in een eigen kooi, want de ouders van Malene willen niet dat er jongen komen. En meester Jaap ook niet.

“Ik vind het al zielig genoeg dat beesten in een hok moeten,” zei hij.

Vandaag is meester Jaap te laat. Hij gooit zijn fiets tegen de muur en rent de gang in. Het is muisstil in zijn lokaal. Hij gluurt voorzichtig naar binnen. De hele klas staat om het groepje van Malene, Fatima, Karlijn en Stefan. Meester Jaap opent zachtjes de deur. Niemand merkt het. De kinderen kijken gespannen naar iets. Meester Jaap sluipt dichterbij. Aan de ene kant van het groepje zit Malene met een hamster en aan de andere kant zit Rolf met een hamster. Net op het

moment dat meester wil ingrijpen, brult Rolf: “Ja, nu!” Ze laten de hamsters los en de dieren rennen regelrecht op elkaar af.

Even blijft het stil en dan schreeuwt Benjamin: “Ze doen het! Ze doen het!”

“Leve Polleke en Mieneke!” brult Mirjam.

“Wel verdomme!” roept meester Jaap.

De kinderen stuiven uit elkaar. Rolf pakt Polleke op en zet hem in zijn hok op de vensterbank. Malene zet Mieneke in haar hok op de kast.

“Wat stelt dit voor?” vraagt meester Jaap boos.

“We vonden ze zo zielig,” zegt Lieke. “Ze keken maar naar elkaar maar ze konden geen...eeeh...kindjes maken.”

De klas gniffelt.

“En nu?” vraagt meester Jaap.

“Het is gelukt,” zegt Rolf trots.

“Polleke is heel even op Mieneke gekropen. Net als bij hondjes.”

“Het gaat wel vlug bij hamsters,” zegt Lieke.

Na een flink potje mopperen, laat meester Jaap het maar zo. Stilletjes hoopt hij dat de hamsters pas geboren worden als de ouders van Malene weer terug zijn. Maar twee dagen voor hun thuiskomst is het zover. Acht kleine blote wurmpjes kruipen in het zaagsel rond. Moeder Mieneke is trots. De kinderen trouwens ook. Ze maken geboortekaartjes en

brengen die de hele school rond. Mieneke en Polleke maken de geboorte bekend van Flip, Flap, Flop, Ties, Teus, Tos, Tinus en Knuffeltje. Moeder en kind maken het goed. Vader ook. Bezoek na half vier.

Na een dag begint het vreselijk te stinken in de klas. Malene wil het hok schoonmaken.

“Dat kan niet,” zegt meester Jaap met een vals lachje. “Ik heb eens geïnformeerd, maar je mag de jongen niet aanraken. Als er een vreemde lucht aan zit, wil de moeder ze niet meer. Soms eet ze ze zelfs op. Je mag de kooi niet eens verplaatsen.”

“Dan moeten ze dus blijven,” zegt Rolf.

Meester Jaap zucht. “Er zal niets anders opzitten.”

De hele klas juicht. Na een paar dagen wordt de stank ondraaglijk.

“Kunnen die krenge niet weg,” roept Benjamin.

“Eigen schuld,” zegt meester Jaap.

Alles went. Zelfs de zure lucht van een hamsterkooi die niet verschoond mag worden. Na twee weken mogen de kinderen de hamstertjes vasthouden. Zelfs meester Jaap is vertederd.

“Weet je wat,” zegt hij, “we beginnen een hamsterfokkerij.”

De klas protesteert.

“Wat flauw van jullie. Het lijkt me enig, zo’n stuk of twintig van die heerlijk geurende bakken in de klas...”

Meester Jaap onder tafel

N et als de school begonnen is, rinkelt de telefoon in het kamertje. Meester Jaap neemt op. Het is de moeder van Jeroen.

“Is Jeroen al op school?” vraagt ze. “Hij is de deur uitgelopen op zijn sokken.”

“Ik zal even kijken,” antwoordt meester Jaap. “Als hij er niet is, bel ik terug.”

Op dat moment komen Marloes en Fatima het kamertje binnenstormen.

“Meester! Meester! Kom gauw! Jeroen doet raar. Hij zit onder zijn tafel en gromt.”

“Je hoort het,” zegt de meester in de telefoon.

“Hij is er. Hij zit onder tafel en gromt. Ik ga gauw naar hem toe. Ik bel je nog wel.”

Terwijl ze naar de klas lopen, vertellen Fatima en Marloes wat er gebeurd is. “We moesten om hem lachen omdat hij op zijn sokken was. Toen werd hij kwaad en kroop onder zijn

tafel.”

In de klas is het een enorme keet. De kinderen staan in een kring om Jeroen. Af en toe steekt iemand voorzichtig zijn hand naar hem uit, maar daar bijt hij in.

“Hij bijt echt!” gilt Rolf en hij kijkt met grote ogen naar de afdruk van twee tanden in zijn vinger.

Rolf snapt er niks van: zijn beste vriend die hem bijt. Meester Jaap stuurt iedereen naar zijn plaats en gaat naast Jeroen op de grond zitten.

“Kom eens onder die tafel uit.”

“Grrrrr...” doet Jeroen en hij kijkt de meester woest aan.

“Allemaal nog even buiten spelen,” zegt meester Jaap.

“Alleen Rolf blijft hier.”

Joelend verlaten de kinderen het lokaal. Meester Jaap kruipt onder de tafel bij Jeroen en legt een arm om hem heen. Die begint ineens te huilen. Met horten en stoten komt het verhaal eruit. Gisteren heeft Benjamin een spreekbeurt gehouden over de jacht. Jeroen vond de jacht maar niks en had luid geprotesteerd. De meeste kinderen waren het met hem eens. Benjamin had zich eruit gered door te roepen: “We maken ook koeien dood voor vlees en schoenen!” Nu was Jeroen in zijn eentje een actie begonnen tegen het doden van dieren. Hij wilde geen vlees meer eten en geen schoenen meer dragen.

“Ik snap het,” zegt meester Jaap. “Ik vind vlees ook lekker

en denk maar niet aan de koeien. Trouwens, jij eet ook vlees, want je wilde de vinger van Rolf afbijten.”

Jeroen lacht en huilt tegelijk.

“Doe je gympen maar aan,” zegt meester Jaap, “die zijn van stof gemaakt.”

Even later zit iedereen in de kring. Jeroen haalt diep adem en vertelt dan waarom hij op zijn sokken loopt.

“Ik voer vanaf vandaag actie tegen het doden van dieren,” besluit hij zijn verhaal.

De kinderen kijken ineens vol bewondering naar hem. De actie van Jeroen wordt een groot succes. Nog weken later bellen ongeruste ouders op naar school: hun kinderen weigeren vlees te eten en willen alleen nog maar gympen aan. Na een tijdje wordt de actie een beetje vergeten en de één na de ander trekt weer gewone schoenen aan. Behalve Jeroen en zijn vriend Rolf. Maar dat vindt de hele klas wel gaaf. Jeroen en Rolf zijn tenminste échte actievoerders!

Meester Jaap en de luizen

Als Eva 's-middags de klas binnenkomt, vraagt ze aan meester Jaap: "Waar is Lieke?"

"Die blijft vanmiddag thuis," antwoordt meester Jaap. "Ze moet haar haren wassen."

Rolf hoort het ook en loopt de klas uit.

"Dag meester, ik ga even mijn haren wassen."

"Ho, ho," zegt meester Jaap, "ik zal het uitleggen. Lieke heeft last van luizen."

"Gatverdarrie!" roept Daan.

"Niks gatverdarrie," zegt meester Jaap. "Luizen kan iedereen hebben."

De kinderen kijken elkaar onderzoekend aan. Karlijn, die naast Fatima zit, schuift haar stoel gauw een stukje op. Ze zit nu vlak bij het groepje van Daan en Benjamin. Daan springt op.

"Ga weg!" schreeuwt hij.

De hele klas begint zich nu ongemakkelijk te voelen en

door elkaar te roepen. Meester Jaap klapt in zijn handen.

“Karlijn, zet je stoel terug. Ik zal jullie eerst een lesje geven over luizen.”

Sommige kinderen beginnen te giechelen en andere roepen: “Ieieieiek!”

“Je kunt ze krijgen doordat ze bijvoorbeeld op de jas van iemand anders zitten. Dan springen ze over. Dat kan op school gebeuren, maar ook op je sportclub of bij ballet. Je kunt er dus niks aan doen, al was je je haar drie keer per dag. Luizen zijn zelfs gek op schone haren. Dus Lieke kan er ook niks aan doen.”

Rolf begint nu zenuwachtig op zijn hoofd te krabben.

“Het zijn kleine lieve zwarte beestjes,” gaat de meester verder, “die af en toe een smakelijk slokje van je bloed nemen.”

De hele klas huivert. Dat wordt nog erger als meester Jaap een heel grote luis op het bord tekent.

“In het echt zijn ze heel klein,” zegt hij erbij. “Dan zie je ze bijna niet. Ze leggen eitjes in je haar. Dat zijn kleine witte balletjes die we ‘neten’ noemen.”

“Waarom is Lieke nu thuis?” vraagt Eva aan meester Jaap.

“Als je luizen hebt, moet je je haren een paar keer met een speciale shampoo wassen. Dan ben je ze zo kwijt. Morgen is ze er weer, zonder luizen.”

Er wordt op de deur geklopt en er stapt een mevrouw de

klas in.

“Jongens, deze mevrouw is van de gezondheidsdienst en ze weet alles van luizen. Ze kijkt jullie even na.”

Om de beurt onderzoekt ze de haren van de kinderen. Na tien kinderen is Fatima aan de beurt.

“Die zal ze wel hebben,” fluistert Benjamin net iets te hard.

“Waarom?” vraagt meester Jaap boos.

“Nou, omdat...omdat...”

“Niets te vinden,” zegt de zuster tegen Fatima.

Meester Jaap kijkt nog steeds heel boos naar Benjamin.

“Sorry,” zegt die gauw.

Als de zuster Benjamin onderzoekt, heeft hij ze wél.

Meester Jaap schiet in de lach. Benjamin gaat kwaad op zijn plaats zitten. Nog twaalf andere kinderen hebben luizen. Ze krijgen een flesje shampoo en een brief. Ze mogen meteen naar huis. De rest van de klas is best jaloers.

“En onze meester?” vraagt Rolf.

Meester Jaap buigt zijn hoofd voor de zuster en die controleert zijn haar.

“Tja,” zegt ze, “het is vervelend, maar u heeft ze ook.”

Meester Jaap wordt een beetje rood, maar dan roept hij: “Zie je wel, zelfs de mooiste mensen krijgen ze. Nou moet ik ook naar huis.”

“En wij dan?” vraagt Rolf.

Meester Jaap aarzelt even.

“Nou...eh...vooruit maar. Dan gaan we allemaal naar huis.”

Juichend verlaten de kinderen de klas, terwijl ze roepen:

“Leve de luizen!”

Dag meester Jaap

Dit is de laatste dag in de groep van meester Jaap. Morgen is het vakantie. In het nieuwe jaar gaan de kinderen naar groep acht en naar een andere meester. “Jullie krijgen eerst je rapport,” zegt meester Jaap, “en dan gaan we spelletjes doen en toneel. En ik trakteer op cola met spekkies.”

“Ja-pie! Ja-pie!” scandeert de hele groep.

“Maar eerst de rapporten. Eens kijken wie er blijft zitten.”

Meteen wordt het stil. Meester Jaap rommelt wat in zijn papieren.

“Eech...eens kijken...ik dacht toch dat er iemand was die... Hè, verdorie, nou kan ik het niet vinden...Ik weet toch zeker dat er iemand was die...Nou ja, dan gaan jullie maar allemaal over!”

Het blijft even stil, maar dan barst de groep weer los: “Ja-pie! Ja-pie!”

Als het na een tijdje weer rustig is, krijgt iedereen zijn

rapport. Bij elk kind zegt meester Jaap er iets bij. Iets aardigs, maar soms ook een beetje kritiek.

“Lieke, je bent hartstikke goed, maar werk niet te vlug.”

Of: “Mirjam, het gaat goed, maar doe extra je best met rekenen in groep acht.”

Tegen Benjamin zegt hij: “Je bent een goede leerling. We hebben wel eens ruzie gehad dit jaar, maar als het erop aankwam, konden we erover praten.”

Sommige kinderen krijgen een complimentje, omdat ze extra hebben meegeholpen om te zorgen voor een gezellige sfeer in de klas. Rolf steekt zijn vinger op.

“En, meester, wat staat er op jouw rapport?”

Meester Jaap haalt zijn schouders op. “Dat weet ik niet. Dat moeten jullie zeggen.”

De hele groep roept door elkaar.

“O jee,” zegt meester Jaap, “nu krijgen we het. Vooruit, om de beurt.”

Het blijft even stil en dan begint het.

“Je kunt goed uitleggen.”

“En goed boos worden.”

“Je bent wel geestig.”

“Voor gymnastiek krijg je een 4.”

“En voor zingen een 2.”

“Maar voor vertellen een 9.”

“Je kunt goed potloodventers laten schrikken.”

“Je helpt kinderen die niet goed kunnen leren altijd.”

“Maar je hebt er soms moeite mee om je eigen fouten toe te geven.”

“In hamsters fokken ben je heel goed.”

De laatste die aan de beurt komt, is Rolf.

“Je bent een échte meester en een hartstikke goeie, maar af en toe ben je een beetje gek.”

De hele klas begint te klappen en meester Jaap wordt rood van verlegenheid. Hij veegt even door zijn ogen.

“Huil je, meester Jaap?” vraagt Fatima.

“Eehh...ja...nee...ja toch, want ik ben heel zielig. Jullie gaan allemaal over naar groep acht en ik...”

“Blijf zitten!” roept de hele groep.

“Nee, nog erger, ik moet zelfs terug naar groep zes.”

“Aaaaaah, wat zielig.”

De klas doet net of het heel erg is, maar ze weten best dat de meesters en juffen regelmatig van klas wisselen.

“Komen jullie me daar nog eens opzoeken?” vraagt meester Jaap.

“Jaaaaa!” brullen alle kinderen.

“Oké, dan beginnen we nu aan ons afscheidsfeest. Alle spekkies moeten op. Die kan ik niet bewaren tot volgend jaar.”

De rest van de dag vliegt voorbij. Aan het eind van de middag gaat meester Jaap bij de deur staan en geeft alle

kinderen een hand. Iedereen is blij dat het vakantie is, maar de kinderen voelen zich toch een beetje verdrietig. Net als meester Jaap.

Meester Jaap doet het weer

1997

Meester Jaap moet nog wennen

Het is een kabaal van jewelste in de nieuwe groep van meester Jaap. Meester Jaap stapt de klas binnen en trekt met een klap de deur achter zich dicht. Het wordt meteen stil.

“Zo,” zegt hij, “welkom in groep zes. Ik ben Jaap, jullie nieuwe meester.”

Hij schuift aan in de kring en kijkt rond. Sommige kinderen beginnen zenuwachtig te giechelen.

“Vinden jullie het eng?” vraagt meester Jaap.

Marjolijn steekt haar vinger op.

“Zeg het maar, Marjolijn.”

“Ze zeggen dat je een beetje gek bent.”

De andere kinderen schrikken. Vorig jaar zaten ze bij juffrouw Lies. Als Marjolijn dat toen had gezegd, zou juffrouw Lies vast heel boos geworden zijn. Meester Jaap kijkt Marjolijn even aan.

“Tja,” zegt hij dan, “en ze zeggen van jou dat je een beetje

brutaal bent.”

Marjolijn wordt knalrood.

“Maar,” roept meester Jaap, “ze zeggen ook dat je altijd eerlijk bent. Dus je hebt gelijk: ik ben niet een béetje gek, ik ben hartstikke gek.”

Het blijft even stil. Alleen Joris, Johan en Steffie grinniken zachtjes. Kleine Ellen, die vlak naast de meester zit, kijkt hem met bange ogen aan. Meester Jaap ziet het en pakt haar hand.

“Maar ik ben niét gevaarlijk,” zegt hij.

Ellen trekt gauw haar hand terug. Meester Jaap zucht en denkt: mijn oude klas van vorig jaar hield wel van dit soort onzin. Maar deze nieuwe kinderen moeten nog erg aan mij wennen. Laat ik voorlopig maar een beetje gewoon doen.

“Ik zal eerst iets over mezelf vertellen,” zegt hij. “Ik heet Jacobus Johannes van Bakel, maar zeg maar ‘meester Jaap’. Mijn vrouw heet Evelien en we krijgen in januari een baby.”

“Echt waar?” roept Joris.

Meester Jaap gaat extra recht zitten en zegt: “Hier zit een trotse aanstaande vader. In januari zijn de negen maanden om.”

“Negen maanden?” vraagt Halil.

“Ja, een baby zit negen maanden in de buik van de moeder. Hebben jullie dat niet geleerd bij juffrouw Lies?”

Halil schudt zijn hoofd en zegt: “Ik dacht dat het twaalf maanden duurde.”

“Nee, twintig maanden,” roept Steffie.

“Zeg,” roept meester Jaap en hij doet net of hij boos wordt, “mijn Evelien is geen olifant.”

Het blijft weer even stil, maar dan begint iedereen te lachen.

“Goed zo,” zegt meester Jaap, “lachen is gezond. En nu ga ik kijken of ik jullie namen weet.”

Hij noemt ze één voor één op. De meeste namen weet hij al. Alleen Tijs noemt hij Gijs en tegen Souhaila zegt hij Souhadja.

“Ik heet Souhaila,” zegt Souhaila.

Meester Jaap knikt. “Mooie naam. Als ik een dochter krijg, noem ik haar misschien wel zo.”

Dan begint de hele groep door elkaar te roepen. Ze willen allemaal dat meester hun naam uitkiest.

“Joris! Halil! Bert! Vera! Mirjam! Steffie! Ibrahim! Marjolijn!”

Als het eindelijk stil wordt, zegt meester Jaap: “We krijgen het druk dit jaar. We moeten een naam kiezen voor de baby, we moeten veel lachen en ook nog wat leren als we tijd overhebben.”

De hele klas zit nu te gniffelen. Gelukkig, denkt meester Jaap, ze zijn al een klein beetje gewend.

Meester Jaap ruimt op

“Wat een puinhoop is het in de klas,” zucht meester Jaap als het bijna tijd is.

Hij heeft voor het eerst geknutseld met zijn nieuwe groep zes. Overal liggen proppen papier, stukken karton en scharen. Op de tafeltjes zijn de pennenpotjes omgevallen en op de grond liggen schriften en boeken. Het aanrechtje zit onder de verf. Meester Jaap klapt in zijn handen en roept: “We gaan opruimen!” De hele groep kijkt hem vragend aan.

“Nou,” zegt meester Jaap, “toe dan.”

De kinderen beginnen door elkaar te lopen en van alles op te rapen. Goed zo, denkt meester Jaap, dat hebben ze vorig jaar in elk geval geleerd bij juffrouw Lies. Maar als hij goed kijkt, ziet hij dat de puinhoop alleen maar groter wordt. Marjolijn en Steffie rapen wat proppen op en leggen die op een tafel. Maar daar ligt ook nog een stuk karton. Dan komt Joris. Die wil het karton opruimen en gooit alle proppen weer op de grond.

“Wat doe je nou, eikel!” roept Marjolijn.

“Opruimen,” zegt Joris.

Halil en Ellen staan het gootsteentje schoon te maken. Als ze bijna klaar zijn, komt Johan nog met een pot water aanzetten en keert die om. Het vieze water spettert alles weer onder.

“Hé man, kijk uit!” brult Halil.

Tijs is naar meester Jaap gelopen en zegt: “Dit is geen succes. Zwakke organisatie, meester.”

Meester Jaap knikt en zet zijn handen aan zijn mond als een toeter.

“Dames en heren, allemaal op je plaats!” Binnen een mum van tijd is het rustig.

“Wat een puinhoop maken jullie ervan,” zegt meester Jaap. “Wat een troep! Kunnen jullie niet opruimen?”

“Bij juffrouw Lies hoefde dat niet,” zegt Joris.

“Hoezo?”

Joris legt uit dat er altijd een paar kinderen moesten nablijven om op te ruimen.

“Bij mij gaat dat anders,” zegt de meester. “We maken samen troep, dus we ruimen samen op.”

Dan gaat de bel: het is tijd. Marjolijn en Johan stormen meteen naar de deur.

“Niks daarvan,” roept meester Jaap, “niemand de deur uit voordat de klas schoon is.”

Hij begint de taken te verdelen en binnen tien minuten is alles opgeruimd.

“Alleen de vissen nog,” zegt Halil. “Mag ik het doen?”

In de hoek van de klas staat een aquarium.

“Dat doe ik zelf,” zegt meester Jaap. “Jullie geven altijd te veel voer.”

Hij pakt het busje met vissenvoer. Er zit een deksel op met een gaatje. Meester Jaap draait het busje om en tikt er zachtjes op. Dan gebeurt het: het dekseltje schiet eraf en al het vissenvoer valt in de bak. Het water wordt meteen bruin en de vissen schieten van alle kanten toe.

“O nee,” kreunt meester Jaap, “dat ben ik weer.”

De hele klas lacht. Joris roept: “Wat een puinhoop, meester!”

“Wat een troep!” roept Marjolijn.

“Gaan jullie maar gauw naar huis,” zegt meester Jaap, “dan maak ik die bak wel schoon.”

De meeste kinderen vertrekken, maar Souhaila, Mirjam en Ellen blijven nog even. Om mee te helpen met het opruimen van de puinhoop van meester Jaap.

Meester Jaap ontploft

Groep zes zit al in de kring. Meester Jaap staat nog te praten bij de deur met de moeder van Bert. Joris stoot zijn buurman aan.

“Hé Johan, moet je kijken. Berts moeder staat weer te zeuren. Die kan haar kindje nog niet alleen laten.”

Johan lacht zoals hij altijd lacht: luid en bulderend. Vooral als Joris met een hoog stemmetje de moeder van Bert nadoet: “En denk erom, u moet wel drie keer per dag Berts neusje snuiten.”

Steffie, die aan de andere kant naast Joris zit, giechelt. Dan zegt ze: “Nou ja, Bert kan er ook niks aan doen dat hij zo’n moeder heeft.”

De moeder van Bert vertrekt en meester Jaap komt ook in de kring zitten.

“Moet Bertje een schone luiertje aan van zijn mammiel?” vraagt Joris.

De hele klas lacht. Behalve Bert, want die kijkt beschaamd

naar de grond. Meester Jaap wordt heel boos.

“Dit vind ik een rotopmerking, Joris!” dondert hij.

Joris schrikt zich een ongeluk en kijkt met grote ogen naar meester Jaap. Het wordt ineens stil. Alleen Marjolijn fluistert nog gauw tegen Mirjam: “Zie je wel dat hij ontploffen kan.”

Mirjam schiet in de lach.

“Waarom lach je?” snauwt meester Jaap.

Mirjams lach verandert in een zenuwachtige giechel.

“Nou?” roept meester Jaap.

“Dat was mijn schuld,” zegt Marjolijn. “Mijn broer Rolf zat vorig jaar bij jou in de klas. Die zei dat je wel eens ontplofte.”

De kinderen staren meester Jaap aan: ze verwachten nog een ontploffing. Meester Jaap zucht en zegt: “Ik ontplof maximaal één keer per week.”

De klas lacht en Joris haalt opgelucht adem.

“Iedereen heeft een afwijking,” zegt meester Jaap. “Ik schiet wel eens uit mijn slof, Joris zegt wel eens vervelende dingen en Bert heeft een moeder die zich soms te veel zorgen maakt. Maar daar kan Bert niks aan doen. Ouders vergeten soms dat jullie nu in groep zes zitten. Dan ben je al groot. En jij Marjolijn, wat is jouw afwijking?”

Marjolijn haalt haar schouders op.

“Jij kletst soms te veel,” zegt meester Jaap, “maar dat is gezond. Dan blijft je stem goed in vorm. Wie heeft nog meer afwijkingen?” Johan steekt zijn vinger op.

“Ik lach te hard.”

“Dat klopt,” zegt meester Jaap, “maar dat is wel gezellig.”

“Ik ben een Turk,” zegt Halil.

“En ik een Marokkaan,” zegt Ibrahim.

“Dat telt niet,” zegt meester Jaap. “Dat is geen afwijking. Dat is gewoon.”

“Maar we zien er wel anders uit,” zegt Halil.

“Dat is juist leuk,” zegt meester Jaap, “stel je voor dat we er allemaal hetzelfde uitzagen. Dat jullie allemaal kleine Jaapjes en Japinnetjes zouden zijn. Met een baardje en een bril.”

“Iiiiiiiiiik,” brult de hele klas.

“Nou!” Meester Jaap doet net of hij huilt.

De klas zit nu te schateren. Dan staat meester Jaap op en zegt: “Gelukkig dat mijn vrouw dat wél wil. Als straks de baby komt, hebben we wel een klein Jaapje of een Japinnetje. Maar als jullie dat zo stom vinden, dan neem ik onze baby niet mee naar school.”

“Jawel!” roepen alle kinderen.

“Dan is het goed. Maar jullie hebben gelijk. Eén extra Japinnetje of Jaapje is meer dan genoeg.”

Meester Jaap bakt pannenkoeken

‘s-Middags laat meester Jaap zijn kinderen eerst in hun bibliotheekboek lezen. Meestal gaat hij dan zelf ook zitten lezen, maar nu loopt hij wat te rommelen in de klas. Hij probeert zachtjes te doen, maar dat lukt niet. Eerst kletteren er messen op de grond en dan een plastic bord.

“Wat doe je allemaal, mees?” vraagt Joris.

“Ik zet wat spullen klaar.”

Johan buldert van het lachen en roept: “Ja, dat horen we!”

“Ruim je boek maar op,” zegt meester Jaap. “We gaan rekenen.”

Op zijn tafel vooraan in de klas heeft hij een klein gasstelletje staan. Daar bovenop staat een pan.

“Ik ga jullie de breuken uitleggen,” zegt meester Jaap, “daarvoor moet ik eerst pannenkoeken bakken. Dan kan ik jullie laten zien wat ‘een hele’ is en ‘een halve’ en ‘een kwart’.”

Tijs, die vlak bij de tafel zit, vraagt: “Kun je dat wel?”

“Natuurlijk,” antwoordt de meester. “Ik ben een

geëmancipeerde man.”

“Een gemankeerde man,” vraagt Steffie, “wat is dat?”

“Geëmancipeerd,” verbetert Tijs haar. “Dat wil zeggen dat hij ook vrouwendingen kan.”

“Precies,” roept de meester en hij gooit een klontje boter in de pan.

De hele groep gaat staan om het goed te kunnen zien. Vera, die vooraan zit, hangt bijna met haar neus in de pan. De boter sist even en dan schept de meester met een zwierig gebaar een grote lepel beslag uit een kom. Met veel gespetter laat hij het beslag in de pan glijden. Hij schudt de pan flink heen en weer en zegt: “Let op. Ik draai de pannenkoek nu om.”

Meester Jaap geeft een zwiep aan de pan en daar gaat de pannenkoek. Hij vliegt eerst door de lucht en landt dan op het hoofd van Vera.

“Aaah!” brult Vera.

De rest van klas giert het uit. Kleine Halil rolt van zijn stoel van het lachen en Joris roept: “Dat is vakwerk, meester!”

“Meester is echt gemankeerd!” gilt Steffie.

Met grote ogen staart meester Jaap naar het hoofd van Vera. De pannenkoek was aan één kant nog niet gaar. Het beslag druipt langs Vera’s gezicht.

“Sorry,” zegt hij.

Tijs, die bij Vera in het groepje zit, pakt de pannenkoek

voorzichtig van haar hoofd.

“Mijn kleren,” krijst Vera.

Mirjam komt aanrennen met een handdoek en begint Vera schoon te vegen. O jee, denkt meester Jaap, dat het nou net bij Vera moet gebeuren. Die is altijd zo netjes op haar kleren. Maar gelukkig, het valt mee.

“Zal ik ze bakken?” vraagt Souhaila. “Ik doe het thuis ook altijd voor mijn broertjes en zusjes.”

Meester Jaap zucht. “Ja, doe jij het maar.”

Vol bewondering kijken de kinderen toe. Souhaila gooit de pannenkoeken behendig omhoog en vangt ze keurig op. Iedere keer krijgt ze een applausje. Als ze er zeven klaar heeft, deelt meester Jaap ze uit. Elk groepje van vier krijgt er eentje met een mes erbij. Dan begint de les. Ze moeten de pannenkoek doormidden snijden en dan in vieren.

“Eet nu allemaal ‘een vierde’ op,” zegt meester Jaap.

De kinderen vallen meteen aan en Joris roept: “Lekker, zo’n gemankeerde meester!”

Meester Jaap eet een plant

“Dit noem je de tegenwoordige tijd,” legt meester Jaap uit.
“Dat wil zeggen dat het nu gebeurt. Snappen jullie dat?”

De meeste kinderen knikken, maar Johan steekt zijn vinger op. “Ik snap het niet,” zegt hij.

Vera fluistert net iets te hard: “Daar heb je hem weer.”

Meester Jaap kijkt Vera even aan en schudt zijn hoofd. Dan loopt hij naar de vensterbank en pakt een plant. Hij bijt er een blaadje af, begint erop te knabbelen en vraagt: “Johan, wat doe ik nu?”

Johan lacht en roept: “Je eet een plant.”

“Precies,” zegt meester Jaap en hij slikt het blaadje door.
“Nu heb ik het op. Wat heb ik gedaan?”

“Je at een plant,” zegt Johan.

“Heel goed. En dat noemen we de verleden tijd.”

“Was het lekker?” vraagt Souhaila.

“Mmmm, heerlijk. We gaan nu allemaal de oefening uit ons boek maken.”

Iedereen gaat aan het werk en meester Jaap loopt rond om te helpen. Bij Johan blijft hij staan en buigt zich over zijn schrift.

“Ik snap het nog niet,” zegt Johan. “Vooral van die verleden dinges.”

“Wat een oen,” sist Vera net iets te hard.

Meester Jaap kijkt op en moppert: “Hou nou toch op, Vera. Je kunt niet overal goed in zijn.”

“Maar Johan snapt wel héél vaak iets niet,” flapt Marjolijn eruit.

Het wordt meteen heel stil in de klas. De kinderen kijken naar meester Jaap. Die friemelt even aan zijn baardje.

“Hij gaat boos worden,” fluistert Joris tegen Steffie.

“Net goed!” antwoordt Steffie.

“Pennen neer,” commandeert meester Jaap.

Hij loopt langzaam naar voren.

“We gaan een toneelstukje doen,” zegt hij.

De hele groep kijkt hem verbaasd aan.

“Ik ben een planteneter en kom in de winkel. Wie wil de verkoper zijn?”

Wel tien kinderen steken hun vinger op. Meester Jaap wijst Johan aan. Johan gaat bij de vensterbank staan. De meester zet een raar hoedje op en vraagt met een enge stem: “Meneer, ik lust alleen maar planten. Heeft u iets lekkers voor me?”

Johan is meteen in zijn element, want toneelspelen vindt hij heerlijk.

“Natuurlijk meneer,” roept hij als een echte verkoper.

“Ik heb hier een sappig begoniaatje voor u. Hapt zo heerlijk weg. Of deze verrukkelijke cactus. U moet hem even flink door de keel duwen, want hij blijft soms hangen. Maar een smaakje meneer, zalig! En dan heb ik hier nog iets speciaals met van die kleine bloemetjes, daar ga je van jodelen.”

Johan stopt een bloemetje in zijn mond en roept: “Jodelahitiiiiii!” De hele groep ligt in een deuk.

“Wat hebben we nou gedaan?” vraagt meester Jaap aan Johan.

“Nou, je kwam in de winkel en ik zei dat de begonia zo sappig was en de cactus zo zalig en van de bloemetjes ging je jodelen.”

Meester knikt. “Nou heb je alles in de verleden tijd gezegd.”

“En Johan kan hartstikke goed toneelspelen,” roept Steffie.

“Dat wilde ik nou net zeggen,” zegt meester Jaap tevreden.

“Johan kan sommige dingen niet zo goed, maar andere dingen wel. En hoe!”

Meester Jaap als hulpsinterklaas

Heel groep zes heeft surprises gemaakt. Vandaag is het zover: eindelijk mogen de pakjes worden uitgepakt!

Iedereen heeft erg zijn best gedaan. Johan krijgt een enorme voetbalschoen. Hij moet eerst een gedicht voorlezen.

“Johan kan er wat van.
Hij is een voetbaltalent
en een hele leuke vent.
Hij speelt heel goed toneel
en lacht heel hard en veel.”

De hele groep klapt voor dit gedicht. Daarna moet Johan de schoen openmaken. Er zit een vieze drab in van water en peperkoek. Johan buldert van het lachen terwijl hij er een grote plastic bal uit haalt.

“Wie heeft deze surprise gemaakt?” vraagt hij.
Vera steekt aarzelend haar vinger op.

“Gaaf!” roept Johan.

Meester Jaap steekt zijn duim op naar Vera. Dan zijn de andere kinderen aan de beurt. Er is een prachtige gitaar voor Joris en een grote pannenkoek voor Souhaila, omdat zij laatst zo goed pannenkoeken heeft gebakken voor de groep. Marjolijn krijgt een grote toeter, waarmee ze nog harder door de klas kan roepen. Ibrahim heeft voor meester Jaap een grote speen gemaakt voor de baby die zijn vrouw in januari krijgt. Er zit een zak spekkies in, want daar is meester Jaap gek op.

“Komt de goede sint nog in onze groep?” vraagt Tijs.

“Jaaa!” roept iedereen.

Ze hebben sinterklaas al door de gang zien lopen. Meester Jaap schudt zijn hoofd.

“Jammer genoeg niet. Hij gaat alleen op bezoek in de groepen één tot en met vijf. Jullie zijn te oud.”

“Boeoeoe!” loeit de hele klas.

Meester Jaap loopt naar de verkleedkist in de hoek van de klas. Hij pakt er een grote lap uit en slaat die om. Op zijn hoofd zet hij een rare puntmuts. Onder zijn kin bindt hij een handdoek als baard en de bezem wordt zijn staf. Hij schrijdt langzaam door de klas en roept met zware stem: “En nou zingen!”

Joris begint met ‘Dag sinterklaasje’ en de hele groep valt in. Ineens wordt er op de deur gebonsd. In de gang staat

sinterklaas. Hij kwam toevallig langs de klas van meester Jaap en keek even naar binnen.

“Oei!” zegt meester Jaap. “Betrapt.”

Sinterklaas stapt de klas binnen en zijn pieten komen achter hem aan.

“Wat zie ik?” roept sinterklaas. “Een nepsinterklaas, een oplichter?”

Meester Jaap doet net of hij zich schaamt.

“Neemt u mij niet kwalijk, Sinterklaas. We dachten dat u niet zou komen.”

“In de zak met die bedrieger!” roept sinterklaas.

De pieten komen dreigend op meester Jaap af. De kinderen klappen en juichen.

“Genade,” roept meester Jaap, “ik zal het nooit meer doen.”

“Wacht even,” zegt de sint tegen zijn Pieten. “Is deze meester aardig?” vraagt hij aan de klas.

“Jaaaa!”

“Kan hij ook flink boos worden?”

“Jaaaa!”

“Mag hij hier blijven?”

“Jaaaa!” De sint knikt naar zijn pieten.

Die strooien pepernoten en dan vertrekt sinterklaas. Als alles weer rustig is, ploft meester Jaap op een stoel.

“Dat was op het nippertje,” zucht hij.

“Inderdaad,” zegt Tijs. “Wij hebben je mooi gered, meesterdje!”

“Als ik jullie toch niet had,” roept meester Jaap en hij maakt nog even een raar dansje door de klas.

Met zijn mantel om en zijn puntmuts op zijn hoofd.

Meester Jaap doet lomp

“Voorzichtig!” roept meester Jaap als Mirjam en Ibrahim met een grote kerstboom de klas in komen.

Joris loopt erachteraan met de doos met kerstballen.

“Uitkijken!” roept meester Jaap weer. “Die ballen kunnen breken en die boom kan prikken.”

Ibrahim en Mirjam laveren met de kerstboom tussen de groepjes door. Dan blijft er een tak aan de trui van Marjolijn haken.

“Lomperik!” roept Marjolijn.

“Je bent zelf een lomperik,” antwoordt Mirjam boos.

Marjolijn duwt de tak die in haar trui haakt opzij, buigt hem expres een stukje naar achteren en laat hem dan terugzwiepen. Hij komt met een gemene tik tegen Mirjams gezicht aan.

“Au,” brult Mirjam.

Ze laat de stam van de boom los en geeft Marjolijn een klap. De stam is ondertussen op de teen van Tijs

terechtgekomen.

“Kai,” roept Tijs.

Hij springt op en maakt een aanstellerig dansje op één been, terwijl hij de voet van zijn andere been vasthoudt. Ineens klinkt er een enorm gekrijs. Mirjam en Marjolijn zijn aan het vechten. Ze trekken aan elkaars haren en slaan waar ze kunnen. Meester Jaap rent eropaf. Hij haalt de twee meisjes uit elkaar en dondert: “Zijn jullie nou helemaal. En dat met Kerstmis.”

“Maar zij scheldt me uit voor ‘lomperik’,” huilt Mirjam.

“Zij ook,” jammert Marjolijn.

“Mijn grote teen,” roept Tijs.

“Allemaal zitten,” commandeert meester Jaap.

Mopperend gaan de kinderen zitten. De kerstboom ligt nog steeds midden in de klas.

“Wat is dit nou toch?” vraagt meester Jaap. “Ik wil geen gescheld in mijn groep.”

“Zij,” snikt Mirjam en ze wijst naar Marjolijn, “doet het heel vaak.”

“Maar jij begint altijd,” roept Marjolijn.

“Maar waarom?” vraagt meester Jaap.

Tijs steekt zijn vinger op en zegt: “De liefde, meester, het is de liefde.”

“Hoezo?”

“Mirjam en Marjolijn zijn alletwee op Ibrahim. En

Marjolijn is natuurlijk jaloers op Mirjam, dat zij met Ibrahim de boom mag dragen.”

“Is dat zo?” vraagt meester Jaap.

De twee meisjes worden rood maar geven geen antwoord. Ondertussen zit Ibrahim te stralen. Trots kijkt hij om zich heen en roept: “Twéé meisjes.”

Meester Jaap krabbelt op zijn hoofd en vraagt: “Op wie ben jij eigenlijk, Ibrahim?”

“Op niemand. Ik vind alle meisjes lief.”

Meester Jaap schiet in de lach.

“Een intelligent antwoord,” zegt Tijs.

Meester Jaap pakt nu zelf de boom op en zet hem op zijn plaats.

“Joris, waar heb je de doos met ballen gelaten?” vraagt hij dan.

“Daar, meester, achter je op de grond.”

“Waar?” vraagt meester Jaap en hij doet een stap naar achteren.

“Knars, krak, kraak,” klinkt het.

Meester Jaap is met zijn grote voeten op de doos gaan staan. Alle kinderen beginnen te lachen. Zelfs Mirjam en Marjolijn.

“O nee,” kreunt meester Jaap, “dat ben ik weer. Vooruit Mirjam en Marjolijn, gaan jullie maar even vragen in andere klassen of ze nog wat kerstballen overhebben. Zeg maar dat er

een lomperik op onze doos is gaan staan.”

Meester Jaap is er niet

Als de kinderen 's-ochtends op school komen is er een oudere dame in hun klas.

“Oei,” fluistert Steffie tegen Johan, “we krijgen vandaag een heks.”

Johan schiet in de lach. Ze lijkt inderdaad een beetje op een heks. Ze heeft een half brilletje op haar neus, waarover twee strenge ogen de klas in kijken. Haar stem klinkt hoog en scherp.

“Iedereen zitten en luisteren. Niet in de kring.”

“Wat stom,” roept Marjolijn, “we beginnen altijd in de kring.”

“Jij bent zeker het brutaaltje van de klas,” vraagt de juf.

Vol trots antwoordt Marjolijn: “Ja.”

“Dan vertrekt het brutaaltje nu naar de gang, dan kan ik ondertussen het grote nieuws over jullie meester vertellen.”

“Dat wil ik ook horen,” zegt Marjolijn.

“Dan ga je nu in je groepje zitten en houd je mond. Ik

heet mevrouw Witlook,” gaat de juf verder.

“Jullie zullen het de komende twee dagen met mij moeten doen, want de meester en zijn vrouw hebben een dochter gekregen.”

De hele groep begint te juichen. Als het weer wat rustiger wordt, steekt Steffie haar vinger op: “Mevrouw Knoflook...”

“Witlook is de naam, meisje, Witlook.”

De hele klas gniffelt.

“Mevrouw Witlook,” begint Steffie opnieuw, “hoe heet de baby?”

“Dat weet ik niet, maar jullie meester komt straks. En pak nu allemaal je rekenboek voor je.”

De kinderen protesteren. Ze willen over de baby praten, maar de juf trekt zich daar niets van aan. Johan en Halil hebben meteen straf te pakken. Tien dictees overpennen. En Marjolijn belandt uiteindelijk toch op de gang. Halverwege de ochtend vindt Joris het genoeg. Hij steekt zijn vinger op en vraagt: “Waarom doet u zo bazig, juf?”

De juf kijkt hem over haar halve brilletje onderzoekend aan. De rest van de groep houdt de adem in. Echt iets voor Joris om dat te durven vragen.

“Luister jongeman,” antwoordt Witlook. “Ik val al jaren in op allerlei scholen. Als ik niet streng ben, maken jullie er een puinhoop van.”

“Wij niet,” zegt Joris, “als u normaal doet.”

“Oei,” fluistert Johan, “dat wordt een heel boek overpennen.”

Het is nu doodstil in de klas.

“Wat is dan volgens jou normaal, jongeman?” vraagt de juf pinnig.

Joris haalt even diep adem en antwoordt zacht: “Nou...eh... gewoon over de baby praten en iets leuks maken voor meester en zijn vrouw.”

“Goed,” zegt mevrouw Witlook. “Als jullie nu rustig werken, gaan we dat na de pauze doen.”

De hele klas haalt opgelucht adem. Na de pauze staat er een prachtige tekening op het bord van een ooievaar die een baby draagt.

“Heeft u die gemaakt?” vraagt Marjolijn vol bewondering. De juf knikt.

“Maar u weet toch wel dat de baby’s niet van de ooievaar komen,” zegt Steffie.

Iedereen lacht, behalve Witlook. Dan stapt meester Jaap de klas binnen met een grote schaal met beschuit met muisjes. De hele klas juicht. Meester Jaap schrijft naast de baby op het bord: ‘Femke’.

“Gaaf, te gek, leuk, lief, flitsend!” roept de hele groep door elkaar.

“Gaat het een beetje met mijn klas?” vraagt meester Jaap aan de juf.

Het wordt even stil.

“Steeds beter,” antwoordt de juf.

Joris knikt en zegt: “En met de juf gaat het ook steeds beter!” En voor het eerst zien ze mevrouw Witlook lachen.

Meester Jaap huilt

Meester Jaap zit met een slaperig hoofd in de kring.
“Slecht geslapen, mees?” vraagt Joris.

Meester Jaap knikt. “Ik moest er vannacht uit om onze baby een schone luiertje aan te doen.”

“Doet jouw vrouw dat niet?” vraagt Halil.

Meester Jaap schudt van nee.

“Evelien is al de hele dag druk met onze kleine Femke. Ze geeft haar ‘s-avonds om twaalf uur nog de laatste voeding en ik doe de nachtdienst: de poepluier van half vier.”

De hele groep lacht, behalve kleine Ellen. Die staart met een verdrietig gezicht voor zich uit.

“Wat is er, Ellen?” vraagt meester Jaap.

Ellen kijkt verlegen naar de grond en zegt niets.

“Haar opa is vannacht overleden,” zegt Steffie.

Het wordt meteen stil in de klas.

“Daarom kijk je zo verdrietig,” zegt meester Jaap. “Was het een fijne opa?”

Ellen antwoordt met zachte stem: “Ja, meester.”

“Wil je huilen?” vraagt meester Jaap.

Ellen bijt op haar lip, maar ze huilt niet.

“Wat was het allerfijnste van jouw opa?” vraagt de meester.

Ellen geeft geen antwoord. Tijs steekt zijn vinger op.

“Mijn opa is vorig jaar ook doodgegaan. Die maakte altijd grapjes.”

“De mijne ook,” roept Mirjam. “En hij had een heleboel konijnen. Ze woonden in een grote berg midden in zijn tuin met allemaal onderaardse gangen.”

“Mijn konijn is ook doodgegaan,” zegt Bert. “En toen heb ik heel erg gehuild.”

“Dat is Bertje weer!” roept Marjolijn.

“Wat een domme opmerking. Een konijn is toch wat anders dan een opa.”

“Dat vind ik niet,” zegt meester Jaap.

“Als je van iemand houdt, of het nou een mens of een dier is, dan kun je heel verdrietig zijn.”

Steffie is het daarmee eens. “Toen mijn oma doodging heb ik net zo hard gehuild als toen mijn hamster doodging.”

“Meiden huilen altijd heel gauw!” roept Johan.

De meisjes protesteren luid.

“Is dat zo?” vraagt meester Jaap en hij kijkt de kring rond.

“Nee hoor,” zegt Ibrahim.

“Vorig jaar is mijn opa in Marokko overleden. Toen zijn

we daarheen geweest. De familie zat de hele dag hard te huilen en toen ging ik vanzelf meedoen.”

“Huilen is gezond,” zegt meester Jaap. “Je kunt huilen van plezier en van verdriet. Toen Femke geboren werd, had ik ook tranen in mijn ogen. Maar ik heb ook heel hard gehuild toen mijn opa doodging.”

Ineens begint Ellen hartstochtelijk te snikken. Meester Jaap loopt naar haar toe en slaat een arm om haar heen. Steffie, die naast Ellen zit, staat op van haar plaats zodat de meester daar kan zitten. Meester Jaap zet Ellen op zijn schoot.

“Huil maar zo hard je kunt,” zegt meester Jaap.

Het is net of al het verdriet van Ellen in een keer naar boven komt en ze huilt heel hard. Pas na een tijd is ze weer rustig. Ze veegt haar tranen weg en kijkt naar meester Jaap. Die heeft ook tranen in zijn ogen.

“Kijk, Ellen,” zegt hij, “dat kan ook nog. Dat je huilt omdat iemand anders verdriet heeft.”

Meester Jaap wordt een nachtegaal

Het is carnavaal op school. Iedereen mag vandaag verkleed komen. Tijs ziet eruit als een deftige meneer, Steffie is een konijn en Ibrahim heeft een lange witte jurk aan en een fez op zijn hoofd, als een echte Arabier. Als Marjolijn binnenkomt, moet de klas vreselijk lachen. Ze is verkleed als een echte punker met een leren jasje aan, allemaal kettingen om haar lijf en haar haren staan recht overeind. Zelfs Bert heeft iets gekks aan. Hij ziet eruit als een echte clown. Joris, Johan en Halil zijn soldaten en Souhaila draagt een prachtige Marokkaanse jurk met wel honderd kleine spiegeltjes erop. Ellen is als Roodkapje en Vera en Mirjam zijn twee zeerovers. Maar als meester Jaap binnenkomt, rolt iedereen van zijn stoel van het lachen.

“Hallo schatjes van me,” roept hij met een hoge stem. “Ik ben Nina Nachtegaal, de beroemde operazangeres.”

Hij heeft een deftige lange rode jurk aan en een rare pruik op zijn hoofd. Zijn ogen zijn opgemaakt, zijn wangen zijn

rood en op zijn mond zit paarse lippenstift. Aan zijn arm draagt hij een klein tasje. De kinderen stormen op hem af, maar de meester begint meteen met zijn tasje te slaan.

“Weg jullie,” gilt hij. “Laat mij erdoor. Ik moet zingen.”

Nu komen ze helemaal niet meer bij, want meester Jaap kan helemaal niet zingen. Hij heeft één keer zangles gegeven, maar dat was niet om aan te horen. Hij heeft de stem van een oude kraai. En nu wil hij weer zingen! Meester Jaap gaat voor het bord staan en zegt: “Ik ga voor jullie zingen de beroemde aria uit de opera De Verliefde Kraai. Let op, want zoiets heb je nog nooit gehoord.”

Hij haalt even diep adem en zingt met krakende stem:

“Ik ben zo verliefd op Evelien

maar ze wil me niet zien!

En vooral niet horen,

want dan stopt ze haar vingers in haar oren!”

De meester maakt een diepe buiging en de hele groep begint te klappen. Joris roept: “Wij ook,” en stopt ook zijn vingers in zijn oren.

Het wordt een dolle dag. Ze bedenken in groepjes allerlei toneelstukjes en meester Jaap doet ook mee. Zijn groepje speelt het verhaal van ‘Het Tasje van Nina Nachtegaal’. Dat wordt gestolen door Roodkapje en de zeerovers, maar de

soldaten en de Arabier bezorgen het weer terug. Als meester Jaap net jammerend op de grond ligt omdat zijn tasje is gestolen, gaat de deur van de klas open. Er komt een meneer binnen in een net pak. Hij vraagt aan Tijs: “Jongeman, weet je misschien waar ik een leerkracht kan vinden. Ik ben vertegenwoordiger van Unieboek en ik kom vragen of er nog boeken nodig zijn voor de schoolbibliotheek.”

Tijs wijst naar meester Jaap: “Die moet u hebben. Dat is onze juf.”

Meester Jaap krabbelt overeind.

“Dag mevrouw,” zegt de vertegenwoordiger.

Meester Jaap zet gauw zijn pruik af.

“O pardon,” zegt de man lachend, “ik geloof dat ik maar een ander keertje terugkom,” en hij loopt weer de klas uit.

Alle kinderen beginnen ook heel hard te lachen en meester Jaap zingt nog een keer zijn aria.

Meester Jaap schept op

“Vanmiddag komt mijn vrouw Evelien op school met onze baby,” zegt meester Jaap.

De hele groep juicht. Meester Jaap heeft al veel verteld over zijn dochtertje Femke, maar nu zullen ze haar eindelijk zien.

“Kan ze al praten?” vraagt Johan.

Meester Jaap schiet in de lach.

“Natuurlijk niet, Femke is pas zes weken oud.”

“En je zei laatst dat ze al praten kon.”

“Ik zei dat ze van die leuke geluidjes maakte en dat het dan net is alsof ze praat.”

“En ze kon ook al een beetje lopen,” roept Marjolijn.

“Nou...eeeh,” antwoordt de meester.

“En je zei ook dat ze de hele dag lacht!” zegt Souhaila.

Meester Jaap kucht even.

“Nou...de hele dag is een beetje overdreven.”

“Je hebt het echt gezegd!” roept Steffie.

Meester Jaap plukt aan zijn baardje.

“Ik heb, geloof ik, een beetje te veel opgeschept over Femke. Ze kan eigenlijk nog niet zoveel. Ze zegt wel ‘ruru’ en ze lacht al een beetje. Maar wat ze wel kan, is heel goed dingen pakken. Die houdt ze dan zo stevig vast dat je ze bijna niet meer los krijgt. Femke is hartstikke sterk en ze kan al bijna ‘papa’ zeggen en...”

De hele groep zit te gniffelen.

“Wat is er nou?” vraagt meester Jaap.

“Je doet het weer,” zegt Joris.

“Wat?”

“Opscheppen.”

Meester Jaap slaat met zijn vlakke hand tegen zijn voorhoofd.

“Wat ben ik toch een...een...trotse vader!”

Als ze die middag in de kring gaan zitten, schreeuwt iedereen door elkaar.

Maar als Evelien binnenkomt met een slapende Femke op haar arm, wordt het meteen stil. Evelien en Femke komen ook in de kring zitten. Meester Jaap gaat achter zijn vrouw staan en vraagt: “Vinden jullie Femke niet mooi?”

“Ja,” antwoordt Joris, “gelukkig lijkt ze op haar moeder.”

Evelien schiet in de lach en zegt: “Maar ze heeft de mooie

blauwe ogen van haar vader.”

Meester Jaap zet gauw zijn bril af en knippert een paar keer met zijn ogen. Bert steekt zijn vinger op.

“Mevrouw Jaap...”

De klas lacht en Evelien zegt: “Zeg maar Evelien, hoor.”

“Evelien, onze meester zegt dat Femke heel sterk is.”

De vrouw van de meester moet weer lachen.

“Ik hoor het al, Jaap heeft flink opgeschept.”

Meester Jaap, die nog steeds achter haar stoel staat, schudt heftig van ‘nee’. Maar de hele klas roept: “Jaaaa!”

“Maar ze kan écht al best veel!” zegt meester Jaap. “En weet je wat ze het allerbeste kan?”

“Nou?” roept Ibrahim.

Meester Jaap steekt zijn vinger in de lucht en fluistert: “Jullie moeten eens flink door je neus inademen. Dan merk je het vanzelf.”

De meeste kinderen doen wat meester Jaap zegt en dan ruiken ze het. Femke heeft in haar broek gepoept.

“Gadver!” roep Johan, maar eigenlijk valt het best mee.

Meester Jaap legt Femke midden in de kring op de grond.

“Ik zal jullie eens laten zien wat ik kan,” zegt hij en hij doet zijn dochttertje een schone luier aan.

Als meester Jaap klaar is, begint de hele groep te klappen. Femke schrikt en begint te huilen. Het wordt meteen weer stil. Femke kijkt verbaasd om zich heen en lacht dan ineens

heel lief.

“Zie je wel!” roept meester Jaap en hij straalt helemaal.

Meester Jaap bevordert de liefde

“Groot nieuws,” roept Tijs in de kring, “Marjolijn en Joris hebben een verhouding.”

“Wat hebben ze?” vraagt Halil.

“Gewoon, een verhouding,” zegt Tijs plechtig.

De andere kinderen schudden hun hoofd: Tijs gebruikt weer eens moeilijke woorden.

“Maar wat doen ze dan?” vraagt Halil.

Meester Jaap schiet in de lach en zegt: “Marjolijn en Joris hebben het aan met elkaar.”

“Oooo! Zeg dat dan, professor!” roept Halil.

Marjolijn is ondertussen heel boos geworden en roept: “Joris en ik hebben het niet aan.”

“Wel waar,” zegt Johan, die bij Joris in het groepje zit. “Ik heb zelf het briefje gezien waarop jij vroeg of Joris het met jou aan wilde. En toen schreef hij terug: ‘Ja, ik wil!’”

De hele groep ligt nu in een deuk.

“En ze hebben het al veertien dagen aan!” brult Johan

keihard.

Joris wordt kwaad en geeft Johan een trap.

“Au!” roept Johan.

“Je zou het niet vertellen!” snauwt Joris.

“Dus het is waar!” gilt Mirjam.

Marjolijn krijgt een rood hoofd. Steffie begint te zingen: “Joris en Marjolijn zijn op elkaar!” en al gauw doet de hele groep mee.

Joris draait boos zijn stoel om en gaat met zijn rug naar de kring zitten. Meester Jaap vindt het nu welletjes geweest.

“Stilte!” brult hij.

Het is meteen stil, want als hij zo hard schreeuwt, dan wordt hij gevaarlijk. Meester Jaap kijkt even de kring rond. Marjolijn zit met tranen in haar ogen en Joris knijpt zijn vuisten woedend dicht.

Langzaam staat de meester op, loopt naar zijn tafel en zegt: “Het allerleukste wat er bestaat is, wanneer twee kinderen op elkaar zijn. Dat moet eigenlijk veel meer gebeuren. Ik hoor dat Marjolijn en Joris het al veertien dagen aan hebben. Dat vind ik geweldig.”

Meester Jaap trekt zijn bureaula open en haalt er een zak met spekkies uit. Joris en Marjolijn krijgen ieder twee spekkies. Meester Jaap heeft altijd een zak in zijn la liggen. Je kunt op de gekste manieren een spekkie verdienen. Als je bijvoorbeeld nul fouten hebt in je dictee, maar ook voor de

meeste fouten. Of als je zonder ruzie een groepje kunt kiezen, als de klas weer eens anders wordt ingedeeld. Alleen in heel bijzondere gevallen krijg je er twee.

“Zo, vanaf vandaag is er een nieuwe regeling in onze groep,” zegt meester Jaap. “Iedereen die het veertien dagen aan heeft, krijgt twee spekkies. Zo bevorderen wij de liefde in onze klas.”

Het blijft even stil, maar dan beginnen de kinderen te juichen en van hun plaats te lopen. Ineens wil iedereen het aan met elkaar. Halil wil wel met Steffie, Johan vraagt Eva, Mirjam roept dat ze op Ibrahim is, Tijs wil het aan met Souhaila en zo probeert iedereen verkering te krijgen. Ibrahim vraagt nog: “En als je twee meisjes hebt? Telt dat voor vier spekkies?”

Meester Jaap moet erg lachen en hangt een groot papier op het prikbord. Daar tekent hij allemaal hartjes op met pijlen erdoorheen. Bij één hartje schrijft hij aan de ene kant van de pijl ‘Joris’ en aan de andere kant ‘Marjolijn’.

“Wie moet er nog meer bij?” vraagt hij.

Nu krabbelen de meeste kinderen terug. Alleen Steffie en Halil willen wel.

“En nou de spekkies!” roept Halil.

“Als het over veertien dagen nog aan is,” antwoordt meester Jaap.

“Oei!” roept Steffie, “ik weet niet of dat wel volhoud.”

Meester Jaap stuurt iemand weg

“Bert, wil je vier pakken schriften uit het magazijntje halen?” vraagt meester Jaap. “En neem maar iemand mee. Vier pakken is best zwaar.”

Bert kijkt de groep rond. Sommige kinderen staren nadrukkelijk in hun boek: ze hebben geen zin om met Bert mee te gaan.

“Nou?” vraagt meester Jaap.

Bert haalt zijn schouders op. “Ik weet het niet.”

“De slome weet het weer niet,” zegt Ibrahim net iets te hard.

“Ga jij dan maar mee,” zegt meester Jaap boos.

“Nee, nee,” roept Ibrahim en hij gaat gauw verder met zijn sommen.

Steffie steekt haar vinger op en vraagt: “Mag ik mee, meester?”

De groep begint zachtjes te lachen en Ibrahim roept: “Wauw! Steffie wil het aan met die slome!”

Meester Jaap springt op. “D’r uit!” roept hij tegen Ibrahim, want hij is nu echt heel boos.

Ibrahim sjokt de klas uit.

“Gaan jullie die schriften maar even halen,” zegt de meester tegen Steffie en Bert.

Steffie pakt de sleutel die op meesters tafel ligt en samen met Bert loopt ze de klas uit. In de gang staat Ibrahim te mopperen.

“Eigen schuld,” zegt Steffie. “Moet je maar ophouden met dat gescheld.”

Ibrahim steekt zijn tong uit en zegt: “Wat is Steffie toch weer een braaf meisje. Altijd opkomen voor de zwakkeren.”

“Jij doet het niet,” antwoordt Steffie.

Ze pakt Berts hand en trekt hem mee naar het magazijntje. Met de sleutel maakt ze de deur open. De schriften liggen op een hoge plank achter in het magazijn. Er staat een trapje bij. Bert klimt erop en geeft Steffie de schriften aan.

“Het is uit tussen Joris en Marjolijn,” zegt Steffie.

Bert knikt. “Ze maken meer ruzie dan dat ze vrienden zijn.”

Ineens wordt de deur op slot gedraaid.

“Dat doet Ibrahim,” zegt Bert.

Hij rent naar de deur en begint erop te bonzen.

“Doe open, stomme Marokkaan,” roept hij.

“Slome!” roept Ibrahim terug vanuit de gang.

“Ibrahim, doe niet zo flauw,” zegt Steffie, “maak nou open.”

“Nee! Moeten jullie maar ophouden met dat gescheld.”
Steffie giechelt. “Wie is er nou eigenlijk begonnen?”

Ibrahim geeft geen antwoord.

Steffie fluistert tegen Bert: “We verzinnen een list.”

Ze pakt een stuk papier van de grond en begint daarmee te kraken. Dan zegt ze: “Moet je kijken, Bert, een hele zak snoep. Die is vast nog over van sinterklaas.”

De twee kinderen doen net of ze eten.

“Mmmm,” roept Steffie, “heerlijk. Wat zijn die chocoladeletters nog lekker.”

“Geef mij die grote B eens aan,” zegt Bert.

Ibrahim is gek op snoep en hij maakt meteen de deur open en komt ook naar binnen.

“Ik wil ook!” roept hij.

Razendsnel schiet Steffie langs hem heen het magazijn uit en draait de deur weer op slot.

“Blijven jullie maar lekker zitten!” roept ze.

“Stomme trut!” roept Bert.

“Kleffie!” roept Ibrahim.

“Willen jullie eruit?” vraagt Steffie.

“Ja natuurlijk, doe open!”

“Wat ben ik dan?”

Ibrahim gromt even en zegt: “Een schatje!”

“En wat is Bert?”

“Nou...eh gewoon een jongen.”

“En wat is Ibrahim?” vraagt ze aan Bert.

“Ook gewoon een jongen, die toevallig uit Marokko komt.”

Tevreden maakt Steffie de deur weer open. Met zijn drieën gaan ze terug naar de klas.

“Wat is dit?” vraagt meester Jaap.

“Oooh,” zegt Steffie met een triomfantelijk lachje,
“Ibrahim en Bert hebben het uitgepraat!”

Meester Jaap op 1 april

“En zo kwamen de Romeinen in ons land,” zegt meester Jaap.

De hele groep slaakt een diepe zucht. Meester Jaap heeft net een spannend geschiedenisverhaal verteld.

“Dat was gaaf, meester,” zegt Joris.

Meester Jaap knikt. “Nou heb ik wel een kop koffie verdiend. Wil jij die even voor me halen, samen met Mirjam.”

Joris en Mirjam lopen de klas uit naar het keukentje.

“Dit is onze kans,” zegt Joris, terwijl hij koffie inschenkt.

“Hoezo?” vraagt Mirjam.

“Nou, het is vandaag toch 1 april.”

Vanmorgen hebben ze al een paar grappen proberen uit te halen.

“Meester, je veter zit los,” of “Meester, je gulp staat open.” Maar meester Jaap trapte er niet in.

“Die ken ik al jaren,” riep hij. “Jullie moeten wat beters

bedenken.”

Mirjams ogen beginnen te stralen. Ze maakt een keukenkastje open en pakt er een zoutvaatje uit. Ze draait de dop eraf en schudt de helft leeg in het kopje van de meester. Joris gooit er nog een scheutje melk bij en zegt tevreden: “Zo, dat ziet er heel betrouwbaar uit.”

Gniffelend gaan ze terug naar de klas. De kinderen zijn opdrachten aan het maken over geschiedenis. Meester Jaap loopt rond en helpt hier en daar. Giechelend zet Mirjam het kopje op zijn tafel. Meester Jaap ziet het, maar zegt niets. Ondertussen wordt het bericht door gefluisterd: “Er zit zout in zijn koffie.”

Al snel weet de hele groep het. En dan wordt het heel spannend. De meester tikt op het bord en begint nog iets uit te leggen over de verwarming in de Romeinse villa's. Meester Jaap pakt het kopje van zijn tafel. Net als hij een slok wil nemen, zet hij het weer terug en schrijft iets op het bord. Dat doet hij wel een keer of vijf. De groep houdt zijn adem in. In de ogen van meester Jaap twinkelt een ondeugend lichtje. Joris stoot Mirjam aan en fluistert: “Shit, hij heeft het door.”

Mirjam antwoordt zacht: “Ik weet misschien iets.”

Ze steekt haar vinger op.

“Ja, Mirjam,” zegt meester Jaap.

“Meester, waar slapen dan de kinderen in de Romeinse villa? En de baby's?”

Meester Jaap begint enthousiast te vertellen. Hij maakt een tekening op het bord van de plattegrond van een Romeins huis.

“En zorgen de moeders zelf voor de baby’s?” vraagt Mirjam.

Ineens snapt Joris wat Mirjam aan het doen is en roept: “Dan zullen ze het wel druk hebben gehad, net als jouw vrouw Evelien!”

Meester Jaap knikt en dan begint hij enthousiast te vertellen.

“Precies, want het valt niet mee zo’n kleine dreumes. Onze Femke is nu bijna drie maanden en ze heeft ‘s-nachts wat last van haar buikje. Daarom slapen we niet zo goed. Maar overdag kraait en lacht ze de hele tijd. En ze kijkt je al echt aan...”

Dan gebeurt het. Meester Jaap is zo enthousiast over zijn dochtertje dat hij alles vergeet en...een slok koffie neemt.

“Gadver!” roept hij en hij spuugt de slok meteen uit.

“1 april!” roept de hele klas.

Dan rent hij naar het gootsteentje en gaat aan de kraan hangen. De hele groep giert het uit en meester Jaap kan er ook om lachen. Nou ja, hij lacht een beetje zout.

Meester Jaap doet het weer

“Wat zijn jullie toch een rommelkonten,” zegt meester Jaap.

Hij banjert door de klas en kijkt in de kastjes. Onder elk tafeltje zit een bakje waarin de boeken en de schriften liggen.

“Waarom zijn wij rommelkonten?” vraagt Tijs.

“Nou, moet je die kastjes eens zien! Het is bij de meeste kinderen weer een puinhoop. Daar moeten we iets aan doen. Maar wat?”

Joris steekt zijn vinger op. “Iedereen die zijn kastje niet heeft opgeruimd, wordt gemarteld,” stelt hij voor.

“Jaaaah...” roept Johan, “die moet je vierendelen of de duimschroeven aandoen. Daar heb je net over verteld bij geschiedenis. Lekker bloederig.”

De meeste kinderen beginnen te lachen, maar Vera roept: “Sadist! Dat vind jij wel leuk hè, Johan?”

Johan grijnst en antwoordt: “Nou en of, vooral als ik jou mag doodkietelen.”

“Maar Johan moet dan zelf op de barbecue,” zegt Halil.
“Dat zal lekker sissen!”

Johan begint te bulderen van het lachen en steekt zijn duim op naar Halil: “Goeie grap, Halil!”

Maar meester Jaap zegt: “Ja, zo kan die wel weer. Ik vind martelen niet zo’n goed idee.”

“Weet je wat,” zegt Tijs, “je moet iets positiefs bedenken.”

Marjolijn zucht: “Daar is de professor weer met zijn deftige woorden.”

“Tijs heeft gelijk,” zegt meester Jaap. “Ik ga af en toe kastjescontrole houden en wie een net kastje heeft krijgt een spekkie.”

“En als je een slordig kastje hebt?” vraagt Souhaila.

“Dan volgt een vreselijke straf. Geen marteling maar iets anders. Wacht maar af.”

Aan het eind van de volgende dag roept meester Jaap: “Kastjescontrole!” Hij kruipt op handen en voeten tussen de groepjes door en kijkt in de kastjes. Alles ziet er netjes uit. Gelukkig komt hij als laatste bij het groepje van Joris, Johan en Steffie. Die hebben nog net de kans om op te ruimen.

“Allemaal een spekkie verdiend,” zegt meester Jaap.

Na een week houdt hij ineens weer een controle.

“O jee,” roept Joris, “meester Jaap doet het weer!”

Bij Johan, Ibrahim, Marjolein en Tijs is het een grote puinhoop.

“Vierendelen!” roept de rest van de klas. “De duimschroeven aan.”

“Ik weet een nog vreselijker straf,” zegt meester Jaap met een gemeen lachje.

Hij tilt de tafel van Johan op en schudt het hele kastje leeg op de grond. Het is niet te geloven wat er allemaal uit komt. Boeken, schriften, proppen papier, stukken touw, een zak drop en brieven die hij mee naar huis had moeten nemen. Meester Jaap moppert: “Nou snap ik waarom jouw ouders nooit weten wat er op school te doen is.”

Johan staat erbij met een rood hoofd. Dan neemt meester Jaap de andere kastjes onder handen. Ibrahim protesteert, maar meester gaat gewoon door. Ibrahim wordt nu echt boos en schreeuwt: “Niet doen, verdomme!”

Ondertussen gaat Steffie naar de tafel van meester Jaap en trekt een la open.

“Je mag die la ook wel eens opruimen,” roept ze.

Meester Jaap loopt er meteen naartoe. En nog voordat de kinderen de kans krijgen om er iets over te zeggen, trekt meester Jaap de la uit zijn bureau en keert hem om.

“Dat zal hem leren,” roept hij, “om er zo’n troep van te maken.”

De hele groep begint te lachen. Zelfs Ibrahim.

Meester Jaap wordt koningin

“Morgen zijn jullie vrij,” zegt meester Jaap, “want het is Koninginnedag.”

“Wat doet de koningin eigenlijk?” vraagt Halil.

“Hoedjes opzetten,” zegt Marjolijn.

De hele groep lacht en begint door elkaar te roepen: “Linten doorknippen, de baas spelen, reizen, deftig doen, rondrijden in een koets!”

“Luister,” zegt meester Jaap, “nou even serieus. Kijk, de ministers zijn de baas, maar als er problemen zijn in het land, dan kan de koningin meehelpen om die op te lossen.”

“Wat is dan een troonrede?” vraagt Tijs. “Dan zegt de koningin toch wat er moet gebeuren.”

Meester Jaap knikt. “Die plannen zijn door de ministers bedacht, maar de koningin mag ze alleen maar voorlezen.”

“Ze zit daar eigenlijk een beetje voor de show,” zegt Steffie.

“Nou, niet helemaal,” antwoordt meester Jaap. “Wacht, ik

weet iets. Vanmiddag mogen drie kinderen voor minister spelen en zeggen wat we gaan doen. En dan zal ik voor koningin spelen. Dan merken jullie vanzelf hoe het eigenlijk in elkaar zit.”

De hele groep vindt het een leuk idee. Na wat geharrewar worden Joris, Steffie en Souhaila gekozen als minister.

“Jullie moeten een programma verzinnen voor vanmiddag,” zegt meester Jaap tegen de ministers, “en het ook leiden. Ga maar even in het kamertje zitten.”

‘s-Middags is het zover. Steffie, Joris en Souhaila gaan voor de klas staan en roepen: “De koningin!”

Meester Jaap schrijdt het lokaal binnen met een laken om en een grote hoed op.

Alle kinderen lachen en klappen. Hij gaat zitten en zegt plechtig: “Geacht volk! Ik heb van de ministers gehoord dat ze eerst een quiz doen, dan is er disco en tenslotte gaan jullie tekenen. Dank u wel!”

“Leve de koningin,” roept minister Souhaila en het hele volk roept: “Hoera!” Daarna gaat de koningin stil in een hoekje van de klas zitten.

Minister Steffie begint met de quiz. De klas wordt in groepjes verdeeld. Een paar kinderen protesteren omdat ze niet bij elkaar willen.

“Niet zeuren!” zegt minister Joris, “anders zetten we jullie op de gang...ik bedoel het land uit!”

“Meester!” roept Marjolijn, “Joris speelt de baas.”

Meester Jaap doet net of hij niks hoort. Steffie begint gauw met de eerste vraag en het wordt meteen rustig. Minister Souhaila mag de disco leiden. Dat gaat heel goed. Eén keer komt de koningin uit haar hoekje en vraagt: “Mag de muziek wat zachter. Ze hebben er in het buitenland last van.”

Maar bij het tekenen gaat het fout. Minister Joris heeft nu de leiding. Hij deelt blaadjes uit en commandeert: “Een fantasiebeest tekenen!”

“Dictator,” schreeuwt Marjolijn, “ik maak het uit met jou.”

“Was het dan nog aan?” vraagt Joris verbaasd.

“Marjolijn en Joris hebben een knipperlichtrelatie,” roept Tijs, “aan uit aan uit.”

Ineens vliegt er een prop door de klas.

“Weg met de minister!” roept Johan.

De andere kinderen maken ook gauw een prop van hun tekenvel en beginnen Joris te bekogelen.

“Stop!” roept de koningin plechtig.

Er vliegt nog één prop tegen haar hoed, maar dan wordt het rustig.

“Kijk,” zegt koningin Jaap, “nu moet ik even ingrijpen.”

Minister Joris staat er beteuterd bij. De koningin fluistert in zijn oor: “Laat ze zelf maar kiezen wat ze willen tekenen.”

Joris zegt: “We hebben besloten dat jullie mogen tekenen wat je wil!”

Onder luid gejuich delen de drie ministers nieuwe blaadjes uit.

En de koningin komt erachteraan met een zak spekkies...

Meester Jaap vergeet iets belangrijks

“Zullen we iets voor moederdag maken,” stelt meester Jaap voor, “een tekening of een gedicht.”

De meeste kinderen hebben er wel zin in. Alleen Tijs ziet het niet zitten.

“Waarom is er eigenlijk een moederdag?” vraagt hij.

“Nou,” roept Vera, “wat een rare vraag. Je moeder zorgt toch voor je.”

“En je komt uit haar buik,” zegt Halil.

Tijs haalt zijn schouders op. “Daar weet ik niks meer van.”

De hele groep lacht.

“Toch gaan we iets maken,” zegt meester Jaap. “Ik vind het een goed idee om je moeder eens extra in het zonnetje te zetten.”

“Dat doet ze zelf al,” antwoordt Tijs, “op haar zonnebank.”

“Da’s een leuke grap,” roept Johan.

Meester Jaap schudt zijn hoofd.

“Dat vind ik niet. Tijs moet ophouden met zeuren.

Vooruit, aan de slag allemaal.”

De meeste kinderen maken een tekening en Joris en Ibrahim verzinnen een versje. Ze mogen het meteen voorlezen van meester.

Moeder

Ben je nog klein, dan staat ze klaar,
snuut je neus en wast je haar.

En ze is zelfs niet te verlegen
om je billen af te vegen.

Dus als je later uit het huis bent gegaan,
vergeet dan nooit wat ze voor je heeft gedaan.

“Goed gedicht,” zegt meester Jaap lachend. “Het laatste stukje kun je zelfs zingen als een echte smartlap.”

Hij haalt even uit met zijn stem en zingt de laatste twee regels. De hele klas begint te klappen en Johan brult: “Hoera voor Nina Nachtegaal!”

Dan steekt Souhaila haar vinger op.

“Meester, Steffie huilt.”

Het wordt meteen weer rustig en iedereen kijkt naar Steffie. Ze ziet er bleek uit en de tranen stromen over haar wangen. Marjolijn loopt naar Steffie toe en pakt haar hand.

“Kom maar,” zegt ze, “dan gaan we even naar de gang. Iedereen zit je hier aan te gapen.”

Met gebogen hoofd loopt Steffie achter Marjolijn aan het lokaal uit.

“Wat is er aan de hand?” vraagt meester Jaap.

“Ik denk dat ik het weet,” zegt Ellen zacht. “Steffie heeft geen moeder meer. Ze is alleen met haar vader.”

Ineens wordt het heel stil in de klas. Een paar jaar geleden is de moeder van Steffie doodgegaan. Meester Jaap staat er ook een beetje beduusd bij.

“Dat is waar ook. Ik was het even vergeten. Wat ontzettend stom van me! Wacht, ik ga wel even naar haar toe.”

Vijf minuten later komt hij terug met Marjolijn en Steffie. Meester Jaap gaat voor de klas staan en wil iets zeggen. Dan geven Joris en Ibrahim hem een papier.

“Voor Steffie,” zegt Ibrahim.

De meester leest wat erop staat en begint dan te lachen.

“Luister Steffie,” zegt hij, “een gedicht voor je vader.”

Soms zijn er vaders, die zijn ook moeder tegelijk.

Met zo’n vader ben je eigenlijk schatrijk

Dus als je later uit het huis bent gegaan,

zul je nooit vergeten wat hij voor je heeft gedaan!

“Gaaf gedicht!” roept Johan.

“Zingen, meester!” Meester Jaap kweelt de laatste twee regels en Steffie kan weer lachen.

De rest van de klas lacht mee, maar als meester Jaap een paar tranen uit zijn ogen veegt, doen sommige kinderen dat ook.

Meester Jaap voetbalt

Na de pauze stampst Marjolijn woedend de klas binnen.
“Die stomme rotjochies!” roept ze verontwaardigd,
“ze trekken steeds aan m’n haren.”

“Wat is er?” vraagt meester Jaap, maar Marjolijn krijgt geen kans om het uit te leggen.

Vlak achter haar komen Johan en Ibrahim en roepen:
“Lompe koe!”

“Hebben jullie het tegen mij?” vraagt meester Jaap.

“Nee,” antwoordt Ibrahim, “tegen die domme big daar,”
en hij wijst naar Marjolijn.

Marjolijn stormt op hem af, geeft hem een dreun en schreeuwt: “Paprikavreter!”

“Ophouden!” brult meester Jaap en hij wordt vuurrood.

Intussen zijn de andere kinderen ook binnengekomen.
Zwijgend gaat iedereen zitten.

“Wat is er gebeurd?” vraagt meester Jaap.

Ibrahim kijkt boos voor zich uit en zegt niets.

“Johan?” vraagt de meester.

“Marjolijn wil in de pauze steeds meedoen met voetballen, maar dat willen we niet.”

“Waarom niet?”

“Dat is niks voor meisjes.”

De meisjes in de groep beginnen meteen te protesteren en Souhaila steekt haar vinger op.

“Meester,” zegt ze, “Marjolijn is hartstikke goed en de jongens kunnen niet hebben dat ze steeds ballen afpikt en doelpunten maakt.”

“Is dat zo?” vraagt meester Jaap.

Johan en Ibrahim halen hun schouders op.

“Dat wil ik zien,” zegt meester Jaap.

“Kom maar allemaal mee naar buiten, want we gaan voetballen. Ik doe ook mee.”

Even later holt de hele klas over het trapveldje naast de school. Meester heeft de klas in twee groepen verdeeld. Marjolijn zit samen met Steffie, Bert, Mirjam en de meester in de ploeg van Ibrahim en Johan. Joris, Vera, Tijs, Halil, Ellen, en Souhaila spelen in de andere groep. Halil is erg goed en maakt al snel een doelpunt. Ibrahim heeft eerst geen zin om mee te doen, maar nu het 1-0 voor de tegenpartij staat, wordt hij ineens fanatiek. Hij begint allerlei aanwijzingen te roepen.

“Naar voren! Schieten, meester! Hup, Japie!” Maar

meester Jaap kan er niks van.

Als hij een bal krijgt, schopt hij ernaast of schiet de verkeerde kant op. Net als Steffie. Die krijgt iedere keer de slappe lach als ze moet schieten. Algauw staat de ploeg van Ibrahim en Johan met 2-0 achter. Marjolijn, die eerst boos aan de kant is blijven staan, begint nu ook fel te worden. Ze stormt het veld in. Ibrahim speelt haar een bal aan en ze maakt een doelpunt.

“Goed zo, Marjolijn!” roept Ibrahim.

Het volgende doelpunt maakt hij zelf, dankzij een mooie voorzet van Marjolijn.

“De stand is 2-2,” roept meester Jaap, “we gaan weer naar binnen.”

In de klas zegt de meester: “De enige die hier niet kan voetballen, ben ik. Ik ben dus een ‘lompe koe’ en een ‘domme big’ én een ‘paprikavreter’, maar dat was ik al, want ik ben dol op paprika’s.”

De hele groep lacht. Dan vraagt meester Jaap aan Ibrahim en Johan: “Kunnen meisjes voetballen?”

Johan antwoordt grijnzend: “Ja!”

En Ibrahim zegt: “Sommige meisjes.”

Meester zucht. “Net als sommige meesters goed kunnen voetballen. Mag ik volgende keer weer meedoen?”

“Alsjeblieft niet,” roept Johan.

“Goed,” zegt meester Jaap, “ik zal het nooit meer doen, als

jullie nooit meer schelden. Beloofd?”

Johan en Ibrahim knikken. Ze zullen het proberen.

Meester Jaap en de klassenfoto

“Nog een paar weekjes,” zegt meester Jaap, “dan is het schooljaar voorbij en gaan jullie naar groep zeven.”

“Allemaal?” vraagt Johan.

“Eens even kijken,” antwoordt meester Jaap en hij rommelt in een stapeltje papieren. “Ik dacht toch dat er een paar kinderen blijven zitten.”

Het wordt muisstil in de klas.

“Wat vervelend nou,” zegt meester Jaap, “ik kan het zo gauw niet vinden. Ik weet toch bijna zeker...nou ja, ik ga in elk geval over, want ik ga met jullie mee naar groep zeven.”

De kinderen beginnen te klappen en te roepen.

“Gaaf, meester!”

“Te gek!”

Meester Jaap snuffelt nog steeds in zijn papieren.

“Maar wie zouden er nou toch blijven zitten? Nou ja, weet je wat, ik kan jullie niet missen. Gaan jullie maar allemaal mee naar groep zeven.”

De hele groep is door het dulle heen. Dan wordt er op de deur geklopt. Er stapt een mevrouw binnen met een fototoestel.

“Daar hebben we de schoolfotografie,” zegt de meester. “We moeten naar buiten voor de klassenfoto. Mevrouw, we komen eraan.”

Vera steekt haar vinger op.

“Meester, waarom heb je dat van tevoren niet gezegd?”

“Hoezo, Vera?”

“Nou, dan hadden we iets leuks aan kunnen trekken.”

Johan begint te bulderen van het lachen en roept: “Dan had ik mijn mantelpakje kunnen aandoen.”

“En ik mijn skipak,” roept Marjolijn.

Meester Jaap ziet dat sommige kinderen Vera zitten uit te lachen.

“Vera heeft gelijk,” zegt hij gauw. “Ik zie er ook niet uit met die saaie bloes en die spijkerbroek.”

Hij loopt naar de verkleedkist en zet eerst een raar hoedje op. Dan pakt hij een oude schort en doet die voor.

“Zo, ik ben klaar voor de foto.”

Hij loopt heupwiegend door de klas en roept met hoge stem: “Meester Jaap wordt filmster!” Dat is het sein voor een grote verkleedpartij.

Iedereen haalt iets uit de verkleedkist en even later trekt een vreemde optocht naar het schoolplein. De fotografie zet

grote ogen op.

“Ik weet niet of dit wel de bedoeling is,” zegt ze.

“Ja hoor,” antwoordt meester Jaap, “dit is weer eens wat anders.”

“Maar wat vinden de ouders hiervan?” vraagt de fotografe.

“Tja, daar zegt u iets,” zegt meester Jaap.

“Ik bedoel, als het zo’n rare foto wordt, willen de ouders hem misschien niet kopen en dan kost het mij geld.”

Ibrahim loopt naar de mevrouw en zegt: “Onze meester is een beetje gek. Dat weten de ouders allang.”

“En wij zijn ook een beetje gek,” zegt Steffie.

“Dat word je vanzelf,” roept Tijs, “als je maar lang genoeg bij Jaap in de klas zit.”

De mevrouw zucht. “Nou, vooruit dan maar.”

De hele groep stelt zich op. Natuurlijk willen sommige kinderen bij elkaar staan.

“Kijk,” zegt Steffie tegen Johan en ze wijst naar Joris en Marjolijn.

Die staan met hun armen over elkaars schouder, want ze hebben het weer aan. Dan knipt de mevrouw onder luid gejuich de foto. Een week later krijgen de kinderen het resultaat te zien en ze zijn heel tevreden. En ook de ouders vinden het wel leuk. Sommige bestellen er zelfs een paar extra, want zo’n gekke klassenfoto hebben ze nog nooit gezien.

Meester Jaap is een hardgekookt eitje

Dit is de laatste schooldag voor de groep van meester Jaap. Vanmorgen hebben de kinderen eerst hun rapport gekregen, nu is er disco en vanmiddag doen ze toneel. Maar eerst vraagt meester Jaap: “Wat vonden jullie het leukste van het afgelopen schooljaar?” Iedereen begint door elkaar te roepen.

“De baby!”

“Ministertje spelen!”

“Mevrouw Knoflook!”

“De klassenfoto!”

“Toen jij een plant opat!”

“Dat Joris en Marjolijn het steeds aan en uit hebben.”

“Nina Nachtegaal!”

“Voetballen met de meiden!”

“Dat je twee spekkies krijgt als je het veertien dagen aan hebt.”

“En wat was het stomste?” vraagt meester Jaap.

Het blijft even stil, maar dan steekt Marjolijn haar vinger op.

“Dat jij af en toe zo kwaad kan worden.”

“Ja,” roept Vera, “dat vond ik ook stom!”

“Ik niet,” zegt Tijs, “want meesters moeten af en toe kwaad worden.”

“Waarom?” vraagt Steffie.

“Dat houdt het spannend. Stel je voor dat onze meester altijd maar lief en aardig zou zijn. Dan was hij maar een eitje.”

De meeste kinderen zijn het daarmee eens, maar Joris zegt: “Maar soms vind ik onze meester toch wel een béétje een eitje.”

Het wordt meteen stil in de klas.

“Hoezo?” vraagt meester Jaap.

Joris aarzelt even. Hij vindt het moeilijk om uit te leggen, maar dan zegt hij: “Ik vind dat je best vaak met tranen in je ogen zit. Zoals toen met de opa van Ellen en de moeder van Steffie.”

Meester Jaap knikt. “Jij vindt het misschien raar dat grote mensen huilen, maar zo ben ik nou eenmaal.”

“Meester!” roept Johan. “Eigenlijk ben je een hardgekookt eitje. Meestal heel zachtvaardig, maar soms kun je keihard schreeuwen.”

De hele groep schiet in de lach.

“Helemaal mee eens,” zegt meester Jaap.

Dan kijkt hij even naar Marjolijn en vraagt: “Zal ik het nu maar zeggen?”

Marjolijn knikt en wordt een beetje rood.

“Of wil je het zelf zeggen?”

“Nee,” zegt Marjolijn, “doe jij het maar.”

Verbaasd kijken de kinderen naar Marjolijn. Dan vertelt meester Jaap: “Marjolijn gaat in de vakantie verhuizen naar de andere kant van het land. Haar vader heeft daar een nieuwe baan gevonden. Marjolijn wilde het niet eerder zeggen, omdat ze het zelf heel vervelend vindt. Alleen Joris wist het.”

Marjolijn zit ondertussen te huilen. Joris loopt naar haar toe en slaat een arm om haar heen.

“Ik heb een verrassing voor jullie,” zegt meester Jaap.

Hij haalt twee hele grote spekken tevoorschijn.

“Voor jullie, omdat jullie het dit jaar zo vaak aan hebben gehad.”

“En uit!” zegt Tijs.

“Wauw!” roept Johan, “dat is een gave spek!”

Joris pakt de twee spekken aan en geeft er een aan Marjolijn. Er staan tranen in zijn ogen.

“Nou ben ik ook een eitje,” zegt Joris en hij lacht en huilt tegelijk.

“En nu hebben we disco!” roept meester Jaap.

Maar de meeste kinderen lopen eerst naar Marjolijn en

iedereen belooft haar te schrijven of op te bellen.

“En ik ga in de vakantie bij haar logeren!” roept Joris trots.

“Goed zo, Joris!” juicht meester Jaap.

Dan zet hij de muziek keihard aan en roept: “Alle hard- en zachtgekookte eitjes aantreden, dan dansen we met z’n allen het schooljaar uit!”

Meester Jaap gaat nooit verloren

1998

Meester Jaap doet ruig

Tevreden kijkt meester Jaap de kring rond. Het is de eerste dag na de grote vakantie.

“Weet je wat ik zo fijn vind,” zegt hij, “jullie zijn niet alleen overgegaan van groep zes naar zeven, maar ik ben ook over!”

“Is dat niet te moeilijk voor jou?” vraagt Johan lachend.

Meester Jaap plukt aan zijn baardje. “Dat zou wel eens kunnen, maar dan leren we toch gewoon niks dit jaar. Gaan we alleen maar keten.”

Brechje en Teun kijken verbaasd naar de meester. Ze zijn nieuw op school en kennen meester Jaap nog niet. Mirjam, die naast Brechje zit, ziet het.

“Onze meester doet af en toe een beetje raar,” zegt ze, “maar dat went vanzelf.”

“Raar!” roept meester Jaap. “Ik ben de meest normale die hier rondloopt.”

De hele groep lacht.

“Ik heb alleen af en toe een aanvalletje.”

Meester Jaap staat op, maakt een raar sprongetje en gaat weer zitten.

“Zo,” zegt hij, “nou eens even kijken of alles nog klopt. Mirjam heeft nog steeds zulke mooie lange haren, Johan kan nog steeds smakelijk lachen, Souhaila draagt nog steeds een mooie bloem in haar haar en...”

“Steffie is nog dik,” flapt Vera eruit.

Het wordt ineens stil in de klas.

“En Vera kan nog steeds rotopmerkingen maken,” zegt meester Jaap, “maar dat bedoelt ze niet zo.”

Vera wordt rood.

“Sorry,” zegt ze zacht.

“Geeft niet,” lacht Steffie.

“En Steffie is nog altijd even aardig,” zegt Tijs.

“Zo is dat,” roept meester Jaap, “en nu stel ik jullie de nieuwe kinderen voor: Brechje en Teun. Ze komen allebei van een andere school en we moeten er met zijn allen voor zorgen dat ze zich hier gauw thuis voelen.”

Joris schiet in de lach.

“Wat is er?” vraagt meester Jaap.

“Ibrahim zit al te knipogen naar Brechje.”

Mirjam stoot Brechje aan.

“Pas maar op voor Ibrahim, die zit altijd achter de meiden aan.”

“Hoe kom je daar nou bij?” roept Ibrahim en zijn hele gezicht lacht.

En Brechje kan het niet helpen, ze moet gewoon teruglachen. Dan steekt Joris zijn vinger op en zegt: “Weet je wat ook niet veranderd is? De geblokte bloesjes van onze meester. Doe nou eens een keertje ruig, meester!”

Meester Jaap knikt. “Daar zal ik voor zorgen Joris, maar nu moeten jullie eerst over de vakantie vertellen, daarna delen we boeken uit en gaan we aan het werk. Maar vanmiddag doen we iets gezelligs.”

Die middag, als iedereen al in de klas zit, gaat met veel lawaai de deur open. De hele groep schrikt, want in de deuropening staat een woeste figuur. Hij heeft een leren jack aan en allemaal kettingen om zijn nek. Een zonnebril op en soldatenkistjes aan zijn voeten.

“Het is onze meester!” roept Steffie.

Er breekt een hels kabaal los. De woesteling kloost de klas binnen en brult: “Zo ruig genoeg?”

De rest van de middag wordt het een dolle boel. Ze spelen toneel en doen disco. Maar de volgende dag is meester Jaap weer gewoon.

“Gelukkig,” zegt Steffie, “want ik vond je maar een engerd.”

En tevreden strijkt meester Jaap over zijn geblokte bloesje.

Meester Jaap en de spekkies-vrede

Tijdens de pauze komen Souhaila en Brechje het kamertje binnenstormen.

“Meester, meester,” roept Brechje, “Teun en Johan zijn aan het vechten!”

“Ze maken elkaar af!” gilt Souhaila.

Met een zucht staat meester Jaap op.

“Sinds Teun bij ons in de groep zit, is het iedere keer knokken!” Hij beent met grote passen de gang door.

De meisjes hollen achter hem aan.

“Als je maar naar Teun wijst, wordt hij al wild,” hijgt Brechje.

Op het plein rollen Teun en Johan over de grond. Er staat een hele groep kinderen om hen heen die joelt en schreeuwt.

“Ophouden!” dondert meester Jaap, maar de twee jongens vechten gewoon door.

Teun zit nu boven op Johan en stompt hem op zijn borst. De meester probeert Teun weg te trekken, maar dat lukt niet.

Ineens slaakt meester Jaap een wilde oerkreet, alsof hij Tarzan is. Hij roffelt met zijn vuisten op zijn borst en brult: “Oeoeoewwwahhh!” Teun vergeet te stompen en kijkt stomverbaasd naar de meester.

Daar maakt Johan handig gebruik van en hij duwt Teun van zich af. Die rolt op de grond en Johan wil nu boven op hém duiken.

“Niks daarvan!” roept meester Jaap en hij grijpt Johan bij zijn arm.

“Ja maar, meester, die rotzak...”

“Mee naar binnen jullie!” commandeert meester Jaap.

In de klas moet iedereen in de kring gaan zitten.

“Maar we gingen geschiedenis doen,” zegt Tijs teleurgesteld, want meester Jaap kan heel goed vertellen.

“Dit is belangrijker,” zegt meester Jaap.

Teun mag eerst zeggen wat er gebeurd is.

“Johan lacht me steeds uit. We waren een balletje aan het trappen en ik schopte er per ongeluk naast en toen lachte hij.”

“Ik lachte je niet uit,” roept Johan woest, “ik vond het alleen maar grappig.”

De meeste kinderen knikken instemmend, want Johan lacht bijna altijd. Ook als hij zélf iets verkeerd doet, buldert hij het uit. Tijs steekt zijn vinger op.

“Meester, ik vind Teun soms nogal agressief.”

“Dat heb je weer keurig gezegd, Tijs,” antwoordt meester

Jaap.

“Teun komt van een andere school en misschien werd daar wat meer gevochten. Maar hier praten we een ruzie meestal uit.”

“Ik niet,” zegt Teun boos. “Wie mij pest, kan een ram krijgen.”

Meester Jaap maakt weer zijn oergeluid ‘Oeoeoewwahhh!’ en dan zegt hij: “In de oertijd konden de mensen nog niet echt goed praten met elkaar. Ze maakten woeste geluiden, maar wij kunnen gewoon met elkaar praten. Johan en Teun gaan naar de gang en praten het uit. Als ze vrede sluiten, krijgen ze een spekkie.”

Mokkend vertrekken de twee jongens naar de gang. Brechje, die ook nieuw is op school, snapt er niks van. Maar Souhaila legt het haar uit: “Je kan bij onze meester op de raarste manieren een spekkie verdienen.”

Even later komen de jongens terug.

“Een spekkie, mees!” roept Johan.

“We hebben het uitgepraat!” zegt Teun.

Meester Jaap knikt tevreden, geeft de spekkies en zegt: “Dit was ook al geschiedenisles. Met vechten hebben ze nog nooit iets opgelost, maar wel met praten.”

“En met spekkies!” roept Souhaila.

Tijs knikt en roept: “Het jaar 1997: De Vrede van de Spekkies!”

Meester Jaap voelt zich honderd procent

Als meester Jaap 's-ochtends over het schoolplein loopt, komt Ibrahim naar hem toe.

“Meester, ik wil wat vragen; het is geheim.”

“Ga maar even mee naar binnen,” zegt meester Jaap.

In hun eigen lokaal zegt Ibrahim: “Ik wilde...ik wou...ik weet niet...”

Hij wordt langzaam rood.

“Ik snap het,” zegt meester Jaap, “moeilijk onderwerp. Zal ik eens raden?”

Ibrahim knikt.

“Heb je iets stoms gedaan?”

“Nee!”

“Thuis ruzie?”

“Nee!”

“Verliefd?”

“Hoe weet je dat?” vraagt Ibrahim verbaasd.

“Op Brechje, maar die weet nog niet of ze op jou is.”

Ibrahim snapt er niks van. Hij heeft nog wel zo z'n best gedaan om het stil te houden. Alleen Tijs weet het.

“Kijk,” zegt meester Jaap en hij wijst naar zijn oren, “ik heb flinke flappers die veel horen. En door mijn brilletje zie ik extra goed.”

Dat is waar, denkt Ibrahim. Meester Jaap weet meestal heel goed wat er aan de hand is in de klas.

“Er is nog iets,” zegt Ibrahim. “Ik denk soms dat...dat Brechje mij niet wil omdat ik...omdat ik...”

Hij maakt zijn zin niet af.

“Omdat je Marokkaan bent,” vult meester Jaap aan.

Ibrahim knikt.

“Je vergist je,” zegt meester Jaap, “dat heeft er niks mee te maken. Brechje weet alleen nog niet wie ze moet kiezen. Ze vindt jou leuk, maar Halil ook.”

“Die Turk!” roept Ibrahim boos.

Meester Jaap schiet in de lach.

“Ja, belachelijk dat ze verliefd zou worden op een Turk!”

Ibrahim mompelt: “Sorry.”

Meester Jaap plukt aan zijn baardje. “Nou ja, Turk of geen Turk, we hebben een probleem en alleen Brechje kan dat oplossen. Ik zou zeggen: stuur haar een briefje, dan weet je het.”

Dan gaat de bel en komt de rest van de groep binnen. Na

de kring geeft de meester een les over procenten.

“Met honderd procent bedoelen we alles,” legt hij uit.

Hij maakt een raar dansje en begint luid te klappen en te zingen.

“Ik voel me helemaal lekker, ik voel me honderd procent!” zingt hij.

Het klinkt nogal vals, want meester Jaap kan helemaal niet zingen.

“Volgens mij ben jij maar vijftig procent,” zegt Tijs.

“Nee, dan ben ik zo,” antwoordt meester Jaap.

Met gebogen hoofd sloft hij door de klas en kreunt:

“Aaaah...ooooh, ik voel me maar vijftig procent.”

Dan gaat hij steeds rechter lopen en wordt steeds vrolijker, terwijl hij roept: “Zestig procent, zeventig, tachtig, negentig, honderd!”

Hij huppelt nu door de klas en roept: “Jullie maken de eerste vijf sommen uit je boek. Kijken of je dit snapt.”

Iedereen gaat aan het werk. Meester Jaap ziet dat er een briefje van Ibrahim naar Brechje gaat en dat er even later een briefje teruggaat. Hij zegt er niks van, maar loopt naar Ibrahim. Die zit te stralen.

“En?” vraagt meester Jaap zachtjes.

Ibrahim laat hem het briefje zien.

“Lieve Ibrahim, ik ben voor negentig procent op jou en voor vijftig procent op Halil. Afzender, Brechje.”

Tevreden loopt de meester verder terwijl hij zegt:
“Volgens mij hebben jullie deze sommen goed gesnapt!”

Meester Jaap snapt er niks van

Meester Jaap geeft vandaag een les over de Gouden Eeuw. Hij vertelt een spannend verhaal over Wijnand die op een grote driemaster werkte als scheepsjongen.

“Denk maar niet, dat het zo’n lolletje was. Het schip ‘De Eendracht’ voer naar Indië en was wel een jaar onderweg.”

Vol vuur begint meester Jaap te vertellen, maar dan merkt hij dat het erg onrustig is in de groep. Er wordt gegniffeld en hij ziet dat er briefjes worden doorgegeven.

“Wat is er?” vraagt hij.

“Niks, mees,” zegt Joris, “ga maar door. Het is net zo spannend.”

“Nou en of!” roept Mirjam.

Johan begint te bulderen van het lachen. Tijs stoot hem aan en fluistert: “Ophouden, dadelijk merkt hij het.”

Meester Jaap gaat weer verder.

“Wijnand klom voorzichtig in de grote mast om het zeil vast te zetten. Maar hoe hoger hij kwam, hoe banger hij

werd.”

Joris steekt zijn vinger op.

“Mag ik even naar de wc, mees?”

“Moet dat nou? Ik zit midden in een verhaal.”

Joris wipt op en neer op zijn stoel. “Ik sta op springen, mees!”

“Dat zie ik, ga dan maar gauw.”

Als Joris de klas uitloopt, vraagt Steffie: “Mag ik even mijn pen pakken. Die zit nog in mijn jaszak.”

Meester Jaap zucht: “Hè verdorie, ik doe mijn best om een goed verhaal te vertellen, maar jullie worden elke keer afgeleid door iets. Ik snap er niks van.”

De hele groep schiet in de lach.

“Ophouden!” dondert meester Jaap. “Steffie haal die pen en dan wil ik niemand meer horen.”

Steffie rent naar de gang. Het wordt nu wat rustiger in de klas. Vooral als de meester over de muiterij op het schip vertelt.

“De bootsman stormde naar voren, zwaaide met zijn pistool en brulde...”

Wat hij brulde kan meester Jaap niet meer vertellen, want in de gang klinkt ineens kabaal. Ze horen de boze stem van Steffie. “Nou moeten we het zeggen!”

Maar Joris schreeuwt: “Je houdt je bek.”

“Ik vind het gemeen,” roept Steffie, “om hem zo lang voor

gek te laten lopen.”

“Wat nou, gemeen,” roept Joris, “het is alleen maar grappig.”

Meester Jaap maakt de deur open en roept de kinderen binnen.

“En nu wil ik het weten,” zegt hij, “anders vertel ik niet verder.”

“Het is net zo spannend,” roept Tijs.

“Maar dat andere is ook spannend!” zegt Teun en de hele groep schatert weer.

“Wat is er dan?” vraagt de meester boos.

“Je gulp,” zegt Teun, “die staat al de hele tijd open.”

“We zien je onderbroek,” zegt Halil.

“Een blauwe!” roept Johan.

“Oooh, is dat het!” roept meester Jaap opgelucht.

Hij klimt boven op een stoel.

“Luister, lieve kinderen,” zegt hij plechtig, “alles wat leeft, moet lucht hebben.”

Het blijft even stil, maar dan begint iedereen weer te lachen.

“Jullie zijn een stel boeven om mij zo lang voor gek te laten lopen,” zegt de meester. “Maar let op!” Langzaam trekt hij de rits van zijn gulp dicht. “En hiermee verklaar ik de gulp voor gesloten!” Iedereen begint te klappen.

Meester Jaap springt van de stoel en vertelt verder alsof er

niets gebeurd is.

Meester Jaap en de zak van Sinterklaas

“Binnenkort komt hij weer,” zegt meester Jaap.
“Wie?” vraagt Mirjam.

“Sinterklaas! We trekken morgen lootjes voor surprises, maar eerst wil ik weten of jullie de liedjes nog kennen.”

De hele groep gniffelt, want meester Jaap kan helemaal niet zingen. Zijn stem klinkt als een oude kraai.

“Met welk lied beginnen we?” vraagt de meester.

Johan steekt zijn vinger op.

“De zak van Sinterklaas!” En hij begint te bulderen van het lachen.

“Viezerik!” schreeuwt Mirjam.

De hele groep barst nu in lachen uit, maar meester Jaap plukt aan zijn baardje en zegt streng: “Ik bedoel eigenlijk een andere zak dan Johan bedoelt.”

Het wordt meteen stil. Meester Jaap pakt een krijtje en

tekent een grote zak op het bord. ‘Pepernoten’ schrijft hij erop. Daarnaast tekent hij een piemel met een klein zakje eronder.

“Die bedoelde je toch, Johan?” vraagt hij.

Iedereen begint door elkaar te gillen: “Onze meester doet ook vies! Meester Jaap doet seks!”

Meester Jaap schrijft onder de tekening van de piemel ‘scrotum’ en zegt: “Het wordt tijd voor een les over wat jullie ‘vies’ noemen. Als dat zo was, zaten jullie hier niet.”

“Maar wat is dan zo’n scr-scro...dinges?” vraagt Vera.

“Een zakje,” antwoordt meester Jaap. “Scrotum is een net woord voor het zakje dat onder de piemel van een man zit.”

“Het klinkt wel heel deftig,” zegt Halil.

Meester Jaap knikt. “De mensen hebben nette woorden voor die dingen en minder nette woorden. Je kunt ‘lul’ zeggen, maar ‘piemel’ klinkt wat beter.”

“Bij de meisjes heet het ‘kut’,” zegt Joris.

Iedereen gilt weer door elkaar.

“Precies,” antwoordt meester Jaap als het weer stil is, “dat is ook niet zo’n leuk woord, maar je kunt ook ‘spleetje’ of ‘vagina’ zeggen.”

“Vagina,” herhaalt Joris, “dat is dus een deftig spleetje.”

Meester schiet in de lach.

“Nee hoor, Joris, zo noem je dat nou eenmaal. Het is maar wat je afsprekt met elkaar. De mensen hadden ook

kunnen zeggen dat ‘lamp’ een vies woord is en ‘lul’ een net woord.”

“Dan moet je ‘s-avonds zeggen: alle lullen zijn aan,” zegt Steffie.

De kinderen en de meester schateren het uit. Dan vraagt Ibrahim: “Waarom hebben jongens zo’n zakje onder hun piemel?” Meester Jaap vertelt dat in je scrotum twee balletjes zitten.

“Maar nog niet bij alle jongens. Vaak zitten ze nog in je buik. Als je wat groter wordt, zakken ze naar beneden en komen in je scrotum.”

“Voel je dat dan?” vraagt Tijs. “Zo van ineens voel je ‘plok’ en dan zitten ze er?”

Meester Jaap grinnikt. “Nee hoor, daar merk je niks van. Maar je hebt ze wel nodig. Het zijn eigenlijk twee fabriekjes waarin zaadjes worden gemaakt. En die zaadjes zijn weer nodig om kinderen te krijgen.”

“Hoe gaat dat dan precies?” vraagt Johan.

“Dat zal ik vertellen,” zegt meester Jaap, maar op dat moment gaat de bel. “We gaan een volgende keer verder.”

“Nee nou!” roept de hele klas boos.

Meester Jaap schudt zijn hoofd. “Het is tijd.”

De kinderen protesteren nog heftiger en Joris roept: “Ik vind het lul...eeh, lampig van je, meester!”

Daar kan iedereen weer om lachen en vrolijk gaan ze naar

huis.

Maar ze zijn wel benieuwd naar de volgende les over ‘lampen’.

Meester Jaap is ziek

Bijna de hele groep staat zenuwachtig te wachten op het schoolplein. Iedereen heeft een groot pak bij zich.

“Waar blijft hij nou?” roept Vera. “Ik krijg lamme armen van die surprise.”

“Daar is hij!” roept Tijs.

De kinderen lopen naar meester Jaap en beginnen te mopperen.

“Waar bleef je nou? Je zou toch eerder komen, zodat we onze surprises vast naar binnen konden brengen.”

Meester Jaap knikt. “Sorry, maar ik ben een beetje ziek. Ik moet steeds over...”

Verder komt hij niet. Hij slaat zijn hand voor zijn mond en rent de school in. Verbaasd kijken de kinderen hem na.

“Wat doet-ie raar,” zegt Souhaila.

“Welnee,” roept Johan, “hij moet gewoon kotsen.”

“Gatver!” gilt Vera.

“Je moet ‘vomeren’ zeggen,” zegt Tijs.

“Wat?” vraagt Halil.

“Dat is een net woord voor kotsen,” legt Tijs uit.

Halil knikt en zucht: “Tijs wordt later vast professor.”

Joris zet zijn surprise met een klap op de grond en zegt: “Meester Jaap is ook een mooie. Gaat hij vomeren terwijl wij nog steeds buiten staan.”

Dan verschijnt juffrouw Franka van groep vijf in de deuropening. “Kom maar!” roept ze. “Meester Jaap heeft gevraagd jullie vast binnen te laten.”

De kinderen schuifelen naar binnen. Ze zetten hun surprises in het midden van hun lokaal en gaan er in een grote kring omheen zitten.

“Hij komt zo,” zegt juffrouw Franka. “Jaap is hartstikke ziek, maar hij wilde er toch graag bij zijn. Volgens mij had hij beter thuis kunnen blijven.”

Even later stapt de meester de klas in. Hij ziet erg bleek.

“Je moet even gaan liggen,” zegt juffrouw Franka en ze wijst naar de oude bank die in de leeshoek staat.

“Maar de surprises dan?” kreunt de meester.

“Ik weet wat,” roept Johan, “kom op, allemaal meehelpen.”

Met zijn allen slepen ze de bank naar het midden van de klas en zetten hem in de kring.

“Ga maar lekker liggen,” zegt Franka, “arme Jaap.”

Dan wijst ze Souhaila aan als hulpjuf. Zij mag zeggen wie er

aan de beurt is om uit te pakken.

“Ik moet nu naar mijn eigen groep,” zegt juffrouw Franka. “Geen ruzie maken en houd een beetje rekening met jullie zieke meester.”

Souhaila is een uitstekende juf. Op elk pakje zit een envelop met daarin de naam van het kind. Souhaila maakt telkens een envelop open en zegt de naam. Meester Jaap kijkt met lodderige ogen naar het uitpakken, maar af en toe valt hij even in slaap. Na een paar pakjes zegt Souhaila: “Deze is voor meester Jaap!”

Met moeite komt de meester overeind van de bank en maakt zijn surprise open. Het is zijn eigen hoofd van papier-maché met een baard van spekkies.

“Lekker!” roept de hele groep.

De meester kijkt er even naar, slaat zijn hand voor zijn mond en rent de klas uit. Even later komt juffrouw Franka weer binnen.

“Ik heb Jaap naar huis gestuurd. Ik kom er wel even bijzitten.”

Iedereen knikt instemmend en Johan zegt: “Heel goed, juf. Onze meester moet wel erg ziek zijn als hij zélf moet kots...eeh...vomeren van zijn geliefde spekkies!”

Meester Jaap en het goede doel

“Binnenkort is het Kerstmis,” zegt meester Jaap. “We gaan een toneelstuk maken voor de ouders. Die moeten dan entree betalen en zo zamelen we geld in voor een goed doel. UNICEF bijvoorbeeld.”

“Wauw,” roept Johan, “een echt kerstspel! Ik wil wel in het kribje liggen als kindje.”

De hele klas ligt in een deuk.

“Dat kunnen we Maria en Jozef niet aandoen,” zegt meester Jaap. “We moeten iets anders verzinnen.”

Brechje heeft een idee. Meester Jaap heeft verteld over de Middeleeuwen. Over de boeren die in opstand kwamen tegen graaf Diederick. Ze moesten veel te veel melk en graan afgeven aan de graaf. Daardoor hadden ze zelf nauwelijks te eten.

“Gaaf,” zegt Joris, “dan wil ik Diederick zijn.”

“Nee ik!” brult Johan. “Lekker stoer doen.”

“Nee ik!” gilt Teun. “Kan ik de baas spelen.”

Mirjam springt op van haar stoel en roept boos: “Meisjes kunnen ook graaf zijn!”

“Boeoeoe!” roepen de jongens.

Meester Jaap zucht. “Dat wordt een écht kerstspel. We hebben nu al ruzie.”

Souhaila steekt haar vinger op.

“Meester, als we nou zo doen: de vrouw van de graaf krijgt medelijden met de boeren. Zij haalt haar man over om de boeren hun melk en graan terug te geven.”

“Echt iets voor meiden,” zegt Bert.

Nu wordt Steffie ook kwaad en roept: “Jongens denken alleen maar aan stoer doen en de baas spelen.”

“Nee hoor,” zegt Tijs, “ik houd niet van vechten. Laat mij maar arme boer zijn. Of boerin, dat mag ook.”

Meester Jaap friemelt aan zijn baardje.

“Oké, we beginnen gewoon te improviseren en dan zien we wel hoe het loopt.”

Als de klas van meester Jaap toneelspeelt, mag iedereen zijn eigen tekst verzinnen. Door vaak te oefenen, weten alle kinderen vanzelf hoe het stuk ongeveer gaat. Johan mag toch de graaf spelen en Ibrahim en Joris worden zijn gemene raadgevers. Souhaila wordt de gravin. Teun en Steffie worden samen de leiders van de arme boeren. De andere kinderen spelen soldaten en boeren. Het wordt een hartstikke spannend stuk. De soldaten halen al het eten weg bij de

boeren en die worden steeds bozer. Tenslotte staan graaf Johan en boer Teun tegenover elkaar.

“Hé boertje van niks,” roept Johan, “kom maar op als je durft. Ik rijg je zo aan mijn zwaard.”

Dat laat Teun zich geen twee keer zeggen en even later rollen boer Teun en graaf Johan vechtend over de grond. Het is geen toneel meer, maar heel echt. Ze slaan en trappen waar ze elkaar maar raken kunnen. Meester Jaap wil ze uit elkaar trekken, maar Steffie en Souhaila zijn hem voor.

“Nou is het afgelopen!” roept gravin Souhaila.

“Ophouden!” schreeuwt boerin Steffie.

Verbaasd kijken de jongens hen aan.

“Mevrouw de gravin,” zegt Steffie, “onze kinderen gaan dood van de honger.”

“Dat kan niet, mevrouw de boerin,” antwoordt Souhaila. “Die kerels ook altijd. Jullie krijgen al jullie eten terug. Prettige kerstdagen!”

Meester Jaap klapt in zijn handen.

“Goed zo! Dat is een mooi einde. Alleen moeten de jongens net doen alsof ze vechten.”

Johan en Teun wrijven over pijnlijke plekken en kreunen: “We zullen het proberen, mees!”

Meester Jaap knikt tevreden en zegt: “Voor het goede doel.”

Meester Jaap en de stiekeme plasser

“Gatverdamme,” zegt Joris als hij weer de klas binnenkomt. Hij is naar de wc geweest. De hele groep zit rustig te werken en kijkt verbaasd op.

“Wat is er, Joris?” vraagt meester Jaap.

“Er heeft weer iemand over de plee gepist,” roept Joris.

“Joris bedoelt dat er iemand over de bril van de wc heeft geplast,” zegt meester Jaap.

“Dat doen jongens altijd,” roept Vera.

“Hoe weet jij dat nou?” vraagt Halil.

“Van mijn broertje. Die plast thuis ook altijd over de bril.”

Meester Jaap schrijft op een stuk papier ‘EERST DE BRIL OPLICHTEN EN DAN GOED RICHTEN’ en geeft dat aan Joris.

“Hier, hang dat maar in de wc.”

De volgende dag stuift Tijs de groep binnen.

“De stiekeme plasser heeft weer toegeslagen!”

De hele groep schiet in de lach, maar meester Jaap moppert: “Wel potverdorie, nu wordt het te gek. Ik kan toch moeilijk met alle jongens meegaan om te kijken wat ze uitspoken.”

“Zet een videocamera in de wc,” stelt Mirjam voor en ze begint meteen te giechelen.

“Ja hé,” roept Ibrahim, “dan ga ik nooit meer.”

Meester Jaap schudt zijn hoofd.

“Dat wordt niks zo, maar ik weet al wat ik doe. Telkens als een van de jongens geweest is, ga ik even kijken.”

En dat doet hij ook. De kinderen worden er wel een beetje melig van als hun meester steeds de klas uitloopt, maar het helpt wel. De bril blijft droog. Tot Bert ‘s-middags terugkomt.

“Meester! Meester! De hele bril is weer nat.”

Nu snappen ze er niks meer van.

“Het moet dus iemand anders zijn,” zegt meester Jaap, “maar hoe komen we daar nou achter.”

Tijs heeft een idee. Hij heeft thuis op zijn kamerdeur een alarm gebouwd. Dat zal hij mee naar school nemen. De volgende dag leggen Tijs en Halil het alarm aan. Vanaf de wc-deur loopt een onopvallend draadje de klas in. Als iemand de wc opendoet, gaat er in de klas een bel. Telkens als een van de jongens gaat, rinkelt de bel. De kinderen krijgen er de slappe lach van, maar het werkt wel. Want ineens gaat de bel,

terwijl iedereen in de klas zit. Meester Jaap stormt de gang in en de hele groep komt achter hem aan. Bij de wc staat een beteuterd jongetje. Het is Rickje uit de kleutergroep.

“De stiekeme plasser!” roept de klas in koor.

Rickje barst in snikken uit. Meester Jaap stuurt alle kinderen naar binnen.

“Ik zal wel even met hem praten,” zegt hij.

Even later komt de meester de klas in en hij vertelt lachend: “Rickje wilde ontzettend graag bij de grote jongens plassen, maar de wc is te hoog voor hem. Daarom ging alles eroverheen. Maar hij zal het vast nooit meer doen, want hij is vreselijk geschrokken.”

Ineens gaat de bel weer. Alle kinderen stormen naar de gang. Daar zien ze de conciërge die de wc wil gaan schoonmaken.

“Wat krijgen we nou?” roept de conciërge.

“Haal dat alarm er nou maar weer af,” zegt de meester tegen Tijs.

Tijs knikt en antwoordt vol trots: “Ja, want het wc-brilmysterie is opgelost.”

Meester Jaap is in de war

Het is na het weekend en iedereen mag erover vertellen in de kring. Bij Johan thuis was de slang van de wasmachine los geschoten.

“Het was een grote puinhoop,” zegt Johan, “maar ik heb wel gelachen. Vooral toen de bank ging drijven.”

Halil vertelt over zijn opa en oma die op bezoek zijn.

“Hoe lang blijven ze?” vraagt Mirjam.

“Vier weken, maar mijn oma wil nu al terug naar haar dorpje in Turkije. Ze vindt het hier veel te druk. Maar ze is wel blij dat ze mij en mijn zusjes weerziet.”

Als Halil klaar is, blijft het even stil.

“Mees,” vraagt Tijs, “wie is de volgende die mag vertellen?”

“Eeh...Johan.”

“Die is al geweest.”

“Nou Halil dan.”

De kinderen snappen er niks van. Hun meester lijkt wel in

de war. Ineens staat meester Jaap op.

“Vanmiddag gaan we verder met de kring. Nu doen we eerst een rekentoetsje.”

Een paar kinderen protesteren, maar meester Jaap hoort het niet. Hij laat blaadjes uitdelen, gaat achter zijn tafel zitten en zegt: “Voor jezelf werken en ik wil niemand horen.”

De klas gaat rustig aan het werk. Na een paar minuten schuift Brechje een briefje naar Mirjam. ‘Wat doet hij raar’ staat erop. ‘Hartstikke raar’ antwoordt Mirjam. Ineens klinkt de stem van meester Jaap door de klas.

“Dames, breng dat spiekbriefje maar hier!”

Brechje giechelt en zegt: “Dat is geen spiekbriefje.”

“Hier!” zegt de meester streng.

Brechje loopt naar meester Jaap. Achter zich hoort ze het gegniffel van Mirjam. De meester leest het briefje en zegt: “Ga maar verder met je sommen.”

Het wordt weer stil in de klas en iedereen werkt. Na een tijdje stoot Joris zijn buurman Johan aan.

“Moet je Jaap zien,” fluistert hij.

De meester staart naar buiten en in zijn ogen staan tranen.

“Hij huilt,” zegt Johan net iets te hard.

De hele groep kijkt verbaasd op. Meester Jaap veegt gauw door zijn ogen.

“Wat is er, meester?” vraagt Steffie. “Heb je verdriet?”

Meester Jaap knikt en zegt: “Kom maar weer even allemaal

in de kring. Zo gaat het niet.”

Zwijgend pakken de kinderen hun stoel op en gaan weer in de kring zitten.

“Eeeh...” begint meester Jaap, “eeeh...onze poes is dood.”

Het blijft even stil, maar dan zegt Joris: “Waarom heb je dat nog niet verteld?”

“Nou...eeeh...ik dacht dat jullie dat misschien stom vonden. Dat ik zo verdrietig ben. We hebben onze Bram bijna acht jaar gehad. Maar hij was erg ziek en toen heeft de dierenarts hem laten inslapen. Bram was een hele leuke poes.”

“Nou,” roept Johan verontwaardigd, “je zegt zelf altijd dat we het moeten zeggen als er iets is. Dat lucht op, zeg je dan. En nou doe je het zelf niet.”

“Maar hij doet het nu wel,” zegt Souhaila.

Meester Jaap knikt en vertelt nog meer over Bram. En daarna vertellen een paar kinderen over hun lievelingsdieren die dood zijn gegaan. Als ze klaar zijn, zegt de meester: “Ik ben blij dat ik erover gepraat heb met jullie. Dat lucht op.”

“Zie je wel!” zegt Johan triomfantelijk.

Meester Jaap licht voor

“Dat is lullig,” roept Joris als Ibrahim expres tegen hem aanstoot.

Joris is bezig met een tekening.

“Ho ho,” roept meester Jaap, “iets minder grof mag ook wel.”

“Je moet lampig zeggen,” roept Mirjam, “in plaats van lullig. Dat heeft de meester laatst toch uitgelegd.”

De hele groep lacht. Ze moeten weer denken aan die middag dat hun meester over piemels en vagina's vertelde. En dat de mensen met elkaar hebben afgesproken wat nette en minder nette woorden zijn.

“Meester, je zou ook nog uitleggen hoe kindjes worden gemaakt,” zegt Joris. “Dat heb je beloofd.”

“Ja!” juicht de hele klas.

“Goed,” antwoordt meester Jaap. “Weten jullie het nog van de vorige keer? Mannen hebben een scrotum.”

“Een deftig woord voor zak,” zegt Tijs, “en daar zitten twee

fabriekjes in die zaadjes maken.”

“Precies.”

“En wat hebben meisjes?” vraagt Brechje.

“In jullie buik zitten ook twee fabriekjes en die maken hele kleine eitjes. Als nou zo’n zaadje bij een eitje komt, is er kans dat ze elkaar omhelzen. En dan begint er een kindje te groeien in je buik. Maar dat gebeurt niet altijd. Je moet ook een beetje geluk hebben.”

Teun steekt zijn vinger op en met een grijns op zijn gezicht vraagt hij: “Maar hoe komt nou zo’n zaadje bij dat eitje?”

Voor de meester kan antwoorden, roept Halil: “Neuken!”

De hele groep begint te gillen en te lachen, maar meester Jaap gaat onverstoorbaar verder.

“Daar heb je weer zo’n minder net woord. Je kunt ook ‘geslachtsdaad’ zeggen.”

“Wat is dat dan,” vraagt Vera, “zo’n eeh...daad?”

Bert roept: “Weet jij dat niet? Nou, dat is ook stom.”

Iedereen begint door elkaar te kletsen. Sommige kinderen doen heel stoer en zeggen: “Ik weet het allemaal allang.”

Anderen kijken elkaar vragend aan. Meester Jaap klapt in zijn handen.

“Bert gaat nu uitleggen aan Vera wat een geslachtsdaad is.”

Bert wordt knalrood.

“Je moet niet zo flauw doen, Bert,” gaat meester Jaap verder. “Ik denk wel dat jij er iets vanaf weet. Jouw ouders

hebben je vast al veel verteld, maar er zijn ook ouders die dat moeilijk vinden.”

Johan knikt heftig en roept: “Vertel nou, mees!”

“Als twee mensen elkaar aardig vinden, dan vinden ze het leuk om dicht bij elkaar te zijn. En soms vinden ze elkaar zo lief, dat ze wel in elkaar zouden willen kruipen. Dan kan het zijn dat de man zijn piemel in het spleetje van de vrouw stopt. Ze voelen zich dan samen heel fijn en dan kunnen er zaadjes uit de piemel komen.”

“Doet dat geen pijn,” vraagt Mirjam geschrokken.

En Steffie zegt: “Het lijkt me zo akelig.”

Meester Jaap knikt. “Het klinkt nu best eng. Maar als je wat groter bent, verander je zelf ook. Dan ga je het wel fijn vinden, tenminste als je het echt zelf wilt. Maar dat duurt nog wel even.”

“Dan is het goed,” zegt Steffie, “want ik wil wel kinderen krijgen.”

“Van mij?” vraagt Ibrahim met een lief stemmetje.

Steffie lacht tegen hem en roept: “Misschien wel, maar voorlopig nog niet!”

Meester Jaap en Valentijn

Na het weekend laat Vera vol trots haar nieuwe balpen zien, die ze voor Valentijn heeft gekregen.

“Voor wat?” roept Ibrahim verbaasd.

“Voor Valentijn,” antwoordt Vera.

“Wie is Vuile Tijn?” vraagt Ibrahim.

De hele groep lacht, behalve Vera. Meester Jaap klapt in zijn handen en zegt: “Zo kan-ie wel weer, Ibrahim. Wie weet wat Valentijn is?”

“Dat is op 14 februari,” zegt Bert, “dan geef je een cadeau aan iemand.”

“Zomaar?” vraagt Johan. “Voor de flauwe kul?”

Iedereen begint van alles door elkaar te roepen, maar dan mag Souhaila uitleggen hoe het precies zit.

“Je geeft een héél klein cadeautje aan iemand die je heel aardig vindt.”

“Dan ben je dus verliefd?” vraagt Joris.

“Nee hoor,” zegt Souhaila, “gewoon aardig mag ook.”

Mirjam snapt er niks van.

“Hoe kan dat dan,” vraagt ze, “want op de televisie moet je allemaal dure dingen kopen voor iemand.”

“Dat is de commercie,” zegt Tijs.

Mirjam schiet in de lach.

“De wat, professor?”

“Dat zijn de reclamejongens, die willen geld verdienen met Valentijn, maar daar moet je niet in trappen.”

Meester Jaap knikt instemmend.

“Tijs heeft gelijk. Valentijn is bedoeld om iemand op een grappige manier te laten weten dat je hem of haar aardig vindt. Dat doe je met een klein cadeautje of een kaartje met een leuke boodschap.”

Na de kring deelt meester Jaap taaltoetsjes uit. Anders is het altijd muisstil onder een toets, maar nu rommelt het. Er worden piepkleine pakjes doorgegeven. Ibrahim stuurt iets naar Steffie. Er zit een dropje in en op het papiertje staat: “Voor jou, omdat je lief bent.”

Johan schuift een pakje met een nieuwe gum naar Joris, die naast hem zit.

“Voor mijn beste vriend,” staat erbij.

Als Vera iets naar Mirjam stuurt, grijpt meester Jaap in.

“Ophouden met dat gerommel,” zegt hij streng en het wordt weer stil.

Na de pauze komt Bert bij hem.

“Ze doen stom,” zegt hij. “Iedereen geeft elkaar cadeautjes, maar ik krijg niks.”

Ook een paar andere kinderen zijn teleurgesteld. Meester Jaap plukt aan zijn baardje en belooft dat hij er wat aan zal doen. Als ze ‘s-middags op school komen, ligt er bij alle kinderen een pakje op tafel. Ze maken het gauw open. Er zit een spekkie in en voor iedereen een berichtje.

“Voor Johan, omdat hij bijna altijd vrolijk is.”

“Voor Souhaila, die bijna altijd lief is.”

“Voor Teun, de stoerste jongen van de klas.”

“Voor Steffie, die altijd opkomt voor een ander.”

Meester Jaap heeft voor alle kinderen iets aardigs bedacht. De kinderen beginnen te klappen en Joris steekt zijn duim op.

“Gaaf, meester!” Dan staat kleine Ellen op.

Ze bloost een beetje, loopt schuchter naar meester Jaap en geeft hem een pakje. De hele groep is verbaasd, want Ellen is altijd erg stil en verlegen en durft niet zoveel. In het pakje zit een grote spek.

“Wat staat er op het briefje?” vraagt Mirjam.

Meester Jaap antwoordt blozend: “Voor meester Jaap, meester voor alle kinderen.”

Joris steekt weer zijn duim op en roept: “Gaaf, Ellen!”

Meester Jaap vlucht

“Vanmiddag gaan we naar het museum,” zegt meester Jaap.

“Saai!” zegt Joris.

“Wacht nou eerst eens rustig af,” moppert de meester.

“Welk museum?” vraagt Mirjam.

“Het kasteelmuseum hier vlakbij.”

“Wauw!” roept Halil. “Daar ben ik pas geweest. In de kelder hebben ze nog hele oude gevangenis.”

Meester Jaap friemelt aan zijn baardje.

“Daar gaan we een andere keer heen. Vandaag nemen we een kijkje in de grote zaal. Daar hangen allemaal schilderijen uit de Gouden Eeuw. Iemand van het museum zal daarover vertellen.”

“Kan die dat net zo spannend als jij?” vraagt Steffie.

“Vast wel,” antwoordt meester Jaap.

Maar dat valt tegen. Als ze ‘s-middags in het museum komen, worden ze opgewacht door een strenge mevrouw. Ze

zijn nog maar net binnen of ze barst al los.

“Jongelui, jullie zijn hier in een museum. Dus overal van afblijven, mond dicht en luisteren.”

Gedwee lopen de meester en zijn klas achter haar aan.

“Wat een stom wijf,” fluistert Mirjam.

“Ssst,” zegt meester Jaap.

In de grote zaal krijgt de vrouw al meteen ruzie met Joris die in een oude stoel neerploft.

“Jongeman,” snauwt ze, “ben je niet goed wijs? Dat is antiek, daar ga je niet op zitten.”

“Maar het is toch een stoel,” antwoordt Joris droog.

De hele groep giechelt en meester Jaap staart naar het plafond.

“Niet zo brutaal,” zegt de vrouw fel, “anders kun je meteen vertrekken.”

“Graag,” zegt Joris.

De mevrouw kijkt naar meester Jaap. Die zucht.

“Joris, kom hier bij de groep staan en doe gewoon.”

De vrouw begint te vertellen over het schilderij dat een weeshuis in de zeventiende eeuw voorstelt. Maar ze vertelt heel lang en saai en de kinderen vallen bijna in slaap. Na dit schilderij komen nog een paar andere schilderijen aan de beurt. Gelukkig wordt de vrouw even weggeroepen. Als ze vertrokken is, zegt Halil: “Zo is geschiedenis niks aan.”

Meester Jaap denkt even na en dan fluistert hij: “We

moeten vluchten. Komaan, volg mij! En ik wil niemand horen, anders zijn we erbij.”

Zo stil mogelijk sluipen ze de zaal uit, de lange gang door en een smal trapje af. Even later zijn ze in de kelder bij de oude gevangenis. Daar gaan ze op de grond zitten en meester Jaap vertelt een spannend verhaal over een arm weesmeisje dat was weggelopen uit het weeshuis. Ze kwam uiteindelijk in de gevangenis terecht, omdat ze een brood had gestolen. Ineens horen ze een boze stem: “Zitten jullie hier! Ik ben al meer dan een half uur naar jullie op zoek.”

“Er was ineens een kind weg,” antwoordt meester Jaap met een stalen gezicht. “Die zijn we gaan zoeken.”

De vrouw kijkt hem woedend aan.

“Volgens mij bent u niet goed wijs.”

“Dat klopt,” zegt Joris.

Boos loopt de vrouw weg. De kinderen kijken met grote ogen naar hun meester, maar die gaat gewoon verder met het verhaal.

Als ze even later naar school lopen, zegt Tijs: “Raar mens, ze verpest de hele geschiedenisles.”

Meester Jaap knikt. “En dat is jammer,” zegt hij, “dus dan moet je vluchten.”

Meester Jaap richt een club op

“Zin één,” zegt meester Jaap. “Vader en moeder kusten elkaar en daarna dansten ze op de tafel.”

De kinderen buigen zich gniffelend over hun dicteeschrift. Meester Jaap verzint wel vaker rare zinnen. Dan klinkt er ineens zacht gesnik. Iedereen kijkt op van zijn schrift. Het is de kleine Ellen die zomaar begint te huilen. Meester Jaap loopt naar haar toe en vraagt: “Wat is er?”

Met betraande ogen kijkt Ellen hem aan en stamelt: “Nee.”

Dan slaat ze de armen over elkaar en gaat er met haar hoofd bovenop liggen. Souhaila, die naast haar zit, zegt zacht: “Haar ouders gaan scheiden. Dat heeft ze gisteravond gehoord.”

Het blijft even heel stil in de klas, maar dan flapt meester Jaap eruit: “Shit, al dat gescheid tegenwoordig.”

Iedereen schiet in de lach. Alleen Ellen huilt zachtjes verder.

“Sorry,” zegt meester Jaap gauw, “ik bedoel...eeh...zoiets mag ik niet zeggen.”

Hij buigt zich over Ellen en vraagt: “Wil je erover praten?”

Ellen schudt heftig van nee. Meester Jaap aait even over haar hoofd. Vervelend, denkt hij, dat het nou net bij Ellen moet gebeuren. Ze is meestal erg stil en teruggetrokken en durft niet zoveel. Meester Jaap denkt ook terug aan vorig jaar toen de ouders van Joris gingen scheiden. Joris had er uitgebreid over verteld in de kring. En met zijn grote mond heeft hij het voor elkaar gekregen dat hij nu de ene week bij zijn moeder woont en de andere week bij zijn vader. Maar die kleine verlegen Ellen zou nooit zo goed voor zichzelf kunnen opkomen. Meester Jaap schrikt op uit zijn gedachten. De hele groep zit hem aan te kijken.

“Volgende zin,” zegt hij gauw en hij dicteert: “Het is stom als je ouders gaan scheiden, maar dat is natuurlijk niet jouw schuld.”

Er gaat even een zacht gemompel door de klas, maar dan schrijft iedereen de zin op. Ook Ellen doet weer mee.

“Zin drie,” zegt meester Jaap. “Soms is het maar goed dat ze uit elkaar gaan, vooral als je ouders de hele dag harrewarren.”

“Wat een lastig woord ‘harrewarren’,” zucht Vera.

“Het blijft een dictee,” antwoordt meester Jaap.

“Maar dat deden ze wel,” zegt Ellen ineens. “Ze hadden

de laatste tijd steeds vaker ruzie.”

“Wees dan maar blij dat ze gaan scheiden,” roept Joris. “Sinds die van mij uit elkaar zijn, is het veel leuker geworden.”

Alle kinderen beginnen door elkaar te roepen en dan besluit meester Jaap om in de kring te gaan zitten. Ze praten er nog een hele tijd over door. Ellen krijgt allerlei raadgevingen. De ouders van Mirjam zijn ook gescheiden en ze vertelt: “Als mijn vader en moeder vervelende dingen over elkaar zeggen, stop ik altijd mijn vingers in mijn oren.”

En Joris zegt: “Ellen, jij hebt er niet om gevraagd dat ze uit elkaar gaan. Daarom moet je goed voor jezelf opkomen. Ik zal je wel helpen.”

“We richten een club op,” zegt meester Jaap, “voor kinderen van gescheiden ouders.”

“Jaaaah,” roept Joris, “de SAS.”

“De wat?” vraagt de meester.

“De SAS: Schijt Aan Scheiden.”

De hele groep schatert het uit en zelfs Ellen kan weer lachen.

Meester Jaap en Plukgroefgnoef

Achter in het lokaal van meester Jaap staat al een hele tijd een computer. Tijs heeft al een paar keer aan meester Jaap gevraagd: “Wanneer gaan we dat ding nou gebruiken, mees?”

“Binnenkort,” zei meester Jaap dan, “ik ben een cursus aan het volgen.”

Na een paar weken zegt Tijs tegen Ibrahim en Brechje: “Ik snap er niks van. Alle andere groepen gebruiken dat ding allang, maar wij niet.”

Met z’n drieën stappen ze naar meester Jaap.

“Meester, waarom mogen wij niet op de computer?” vraagt Brechje.

Meester Jaap friemelt aan zijn baardje.

“Goed, dan moet het er maar van komen. Vanmiddag zal ik alles uitleggen.”

Die middag gaat de hele klas rondom de computer zitten en meester Jaap zet hem aan.

“Ik heb hier een aardig programma om moeilijke woorden te oefenen,” legt hij uit. “Even kijken waar het zit.”

Hij klikt een paar keer met de muis iets aan, maar er verschijnt niets op het scherm.

“Even denken,” zegt meester Jaap, “hoe moet het ook alweer.”

Hij drukt op een paar toetsen en beweegt de muis driftig heen en weer. Ineens verschijnt er een woord op de monitor.

“Plukgroefgnoef,” staat er.

De kinderen beginnen te lachen en Mirjam roept: “Dat is een heel moeilijk woord.”

Meester Jaap wordt een beetje zenuwachtig en slaat met zijn vuist op het toetsenbord. Het scherm wordt zwart, er klinkt een vreemd gepiep en ineens staat er met grote letters ‘Error’ op het scherm. De hele klas ligt in een deuk.

“Ophouden!” brult meester Jaap.

Het is meteen doodstil.

“Ik zit hier mijn best te doen,” roept hij boos, “en jullie lachen me uit. Allemaal op je eigen plaats. Ik wil niemand meer horen.”

Zwijgend pakken de kinderen hun stoel op en lopen terug naar hun tafeltje. Joris fluistert tegen Tijs: “Hij heeft weer een aanvalletje.”

De meester stampst boos door de klas en gaat achter zijn tafel zitten. Met grote ogen kijken de kinderen hem aan. Hij geeft een ruk aan zijn baardje en zegt: “Oké, ik stel me aan. Maar ik vind computers zulke stomme dingen.”

Steffie steekt haar vinger op en vraagt: “Maar je volgde toch een cursus voor dat stomme ding?”

Meester Jaap knikt. “Dat was een puinhoop. Ik ben een klungel met computers.”

“Zullen wij je helpen?” vraagt Tijs.

“Goed,” antwoordt de meester met een zucht.

Tijs gaat achter de computer zitten en al snel heeft hij het programma met de moeilijke woorden klaarstaan. Heel even flitst er een woordje op en dan moeten de kinderen het natypen.

“Laat mij nog eens proberen,” zegt meest Jaap.

Hij drukt een paar toetsen in en weer staat er ‘Plukgroefgnoef’.

“Zie je wel?” roept de meester. “Het gaat meteen weer mis.”

Maar gelukkig kan hij er nu om lachen.

“Tijs,” zegt hij, “ik stel jou aan als computerbewaker. Jij zorgt ervoor dat iedereen een keer aan de beurt komt en dat er niks misgaat.”

Tijs knikt en zegt: “En ik zorg er ook voor dat jij in het vervolg van dat ding afblijft.”

“Graag,” antwoordt de meester.

Meester Jaap en de kip

Mirjam stapt de klas binnen met een grote mand.
“Waar zal ik mijn kip laten?” vraagt ze aan meester Jaap.

“Kip?” zegt hij verbaasd.

“Ik heb vanmiddag een spreekbeurt over kippen.”

“Leuk, zet haar maar zolang in een rustig hoekje.”

De rest van de groep dromt om de mand.

“Laat zien,” roept Teun, “laat die kip zien.”

Mirjam schudt haar hoofd. “Vanmiddag.”

Na de kring gaan ze rustig aan het werk. Ze zijn de kip al bijna vergeten, als er ineens een luid gekakel klinkt vanuit de mand. De hele groep moet erom lachen, maar als de kip door blijft kakelen, zegt Teun: “Kan dat stomme beest zijn kop niet houden?”

“Wat nou!” protesteert Mirjam. “Dat beest is niet stom en het is ‘haar kop’ want een kip is een vrouwtje. Ze heet Dora.”

“Kan dat stomme vrouwtje Dora haar kop houden?” vraagt

Teun.

“Nee,” roept Mirjam boos, “niet voor jou en ze is ook niet gewend om zo lang in een mand te zitten.”

Meester Jaap kijkt Teun streng aan: “Misschien kun je een beetje aardiger doen tegen Mirjam.”

Dan denkt hij even na en zegt: “We moeten haar maar los laten lopen. De kip bedoel ik.”

Even later scharrelt Dora door het lokaal. Eerst wordt iedereen er giechelig van, maar tenslotte wordt het weer stil. Plotseling klinkt er een gil. De kip is boven op de tafel van Vera gevlogen. Vera springt overeind, haar stoel valt om, haar rekenboek klettert op de grond en de kip fladdert in paniek verder. Ze landt op het schrift van Halil en die roept: “Getverderrie!” De kip heeft een dikke vieze klodder op zijn schrift gepoept.

Meester Jaap rent naar de kip en probeert haar te pakken, maar daardoor wordt het alleen maar erger. De kip fladdert door het lokaal, de kinderen gillen en lachen en Mirjam roept: “Dora hier!”

De kip verdwijnt onder de kast en blijft daar luid mopperend zitten. Meester Jaap klapt in zijn handen.

“Jongens, ophouden! Dit wordt niks zo. Dat beest raakt helemaal overspannen.”

“En wij ook!” roept Ibrahim.

Na een tijdje is het eindelijk weer rustig. Mirjam en

meester Jaap liggen inmiddels samen op de grond voor de kast en spreken de kip toe.

“Kom dan, Dora,” zegt Mirjam, terwijl ze de mand openhoudt.

“Kip, kip, kip,” zegt meester Jaap, “kom eens bij het baasje.”

Johan ligt in een deuk en roept: “Het is geen hond, meester.”

Dan klinkt er vanonder de kast een luid gekakel.

“Niet te geloven,” zegt meester Jaap, “Dora heeft een ei gelegd.”

De hele groep begint te klappen en Dora stapt parmantig onder de kast uit en kruipt weer in haar mand. ‘s-Middags mag ze er nog even uit, als Mirjam haar spreekbeurt houdt.

“Wel goed vasthouden,” zegt meester Jaap.

“Aaah meester,” smeekt Teun, “laat Dora nog een rondje vliegen. Ik vind haar zo leuk.”

Maar Dora mag niet meer los van meester Jaap. Mirjam vindt dat niet zo erg. Ze is blij dat iedereen haar kip leuk vindt. Zelfs Teun.

Meester Jaap gaat nooit verloren

Er is groot feest, want de school bestaat vijftientwintig jaar. Elke groep heeft iets leuks mogen bedenken. Het moest wel iets zijn waar alle kinderen plezier aan konden beleven. Er is een picknick, een toneelstuk en een kermis. De klas van meester Jaap gaat voetballen tegen alle meesters en juffen. Toen ze het plan bedachten, vond meester Jaap het maar niks.

“Ik kan niet voetballen,” zei meester Jaap, “ik ben een hark, dat weten jullie toch? Jullie krijgen allemaal een spekkie als ik niet hoef.”

Maar daar traptten ze niet in.

“Goed,” zei meester Jaap toen, “onder één voorwaarde. Het moet een gekke wedstrijd worden. Iedereen moet verkleed komen.”

En nu is het zover. Langs het trapveldje naast de school

staan alle kinderen met hun ouders, want iedereen wil het zien. Dan klinkt er gejuich. De spelers komen het veld op. Eerst komt de groep van meester Jaap. Clowns, woeste en hippe figuren, discomeisjes en kinderen die zomaar wat geks hebben aangetrokken. Dan rennen de leerkrachten het veld op. De juffen hebben zich allemaal verkleed als mannen, met een grote snor en een deftig pak. De meesters zien eruit als vrouwen. Ze dragen een rare jurk of een blouse met een rokje. Meester Jaap heeft een gek mantelpakje aan, een grote hoed op en hij draagt een klein tasje in zijn hand.

De scheidsrechter blaast op zijn fluit en de wedstrijd begint. Johan krijgt de bal aangespeeld van Mirjam en draaft naar voren. Dan stormt meester Jaap op hem af en zwaait met zijn tasje.

“Blijf van die bal af!” schreeuwt hij met een hoog stemmetje.

Johan moet vreselijk lachen en meester Jaap neemt de bal van hem over. Niet voor lang, want hij wil uithalen en schopt naast de bal. Gelukkig staat juffrouw Franka in de buurt en geeft een flinke voorzet. Maar Steffie houdt de bal tegen en trapt hem naar Teun die hem doorspeelt naar Ibrahim. Een echte serieuze wedstrijd wordt het niet. Er wordt meer gelachen dan gespeeld. Maar de kinderen weten toch nog vijf doelpunten te maken.

“Dit laten wij niet op ons zitten!” roept meester Jaap als het

6-0 wordt.

En voor de zoveelste keer schopt hij naast de bal. Meester Jaap staat even later vlak voor het doel van de tegenpartij. Halil staat in de goal. Er rolt een verdwaalde bal voor meesters voeten. Hij wil schieten maar struikelt over zijn eigen benen. Halil krijgt de slappe lach maar dan rolt de bal tegen een voet van de meester en hij schiet onverwacht het doel in. De stand is 6-1. Meester Jaap springt op en roept: “Ik heb gescoord. Ik heb de eer gered!” Alle ouders en kinderen juichen en klappen en dan is de wedstrijd afgelopen.

De kinderen van meester Jaap hollen naar hem toe.

“Hartstikke goed, meester!” roept Johan.

“Meester Jaap gaat nooit verloren!” jubelt Steffie.

En samen met zijn kinderen loopt de meester terug naar school terwijl ze met zijn allen zingen: “Meester Jaap gaat nooit verloren, knoop dat in je oren, van achteren en van voren. Meester Jaap gaat nooit verloren!”

Meester Jaap zwemt

Iedereen zit te zweten, want het is bloedheet in de klas. De meester heeft de zonneschermen naar beneden gedaan, maar het helpt niks.

“Ik smelt,” zucht Tijs.

“Niet doen,” kreunt Johan, “dat geeft zo’n troep.”

Meester Jaap veegt voor de zoveelste keer met een zakdoek langs zijn voorhoofd.

“Nu is het genoeg,” zegt hij, “vanmiddag zwempakken mee!”

De hele groep juicht. Zwemmen met meester Jaap. Dat is nog nooit vertoond. Als ze het wel eens voorstelden, zei hij altijd: “Ja, dan doen we nog wel eens een keer,” maar het kwam er nooit van.

En nu wil meester Jaap zomaar ineens zwemmen. Hij regelt zelfs nog zwemspullen voor de kinderen die tussen de middag niet naar huis gaan.

's-Middags trekt de hele groep uitgelaten naar het zwembad.

“Ga jij ook zwemmen, mees?” vraagt Mirjam.

“Mmmm...” mompelt meester Jaap.

“Ja of nee?” vraagt Brechje.

“Ik zie wel,” antwoordt meester Jaap.

“Ik ben benieuwd,” roept Halil, “onze meester in een zwembroek.”

Brechje lacht. “We kennen hem alleen met rare hoedjes op of in een mantelpakje.”

“Of in zijn geblokte bloesjes,” zegt Souhaila.

Dan zien ze in de verte het zwembad liggen. De kinderen beginnen te hollen en even later liggen ze in het water.

Behalve meester Jaap. Die is nergens te bekennen. Eerst hebben ze het niet in de gaten, maar dan roept Teun ineens: “Waar blijft onze meester nou?”

“We gaan hem halen!” roept Joris.

De kinderen rennen naar de kleedhokjes.

“Meester Jaap?” roept Teun. “Waar zit je?”

“Japie!” schreeuwt Mirjam en algaauw scandeert de hele groep: “Japie! Japie! Japie!”

Maar hun meester geeft geen antwoord, want hij staat in zijn kleedhokje moed te verzamelen. Hij ziet er vreselijk tegenop om zich in zijn zwembroek te vertonen. Zijn lijf is

nog hartstikke wit en over de rand van zijn zwembroek bolt een klein buikje. Meester Jaap zucht eens diep en zegt: “Vooruit Jaap, je kunt die kinderen niet langer alleen laten. Het moet maar!” Voorzichtig maakt hij de deur van het hokje open en gluurt om een hoekje.

Als hij nou hard rent, kan hij ongezien het water induiken. De meester begint te sprinten, maar als hij de hoek omslaat, loopt hij zijn hele groep tegen het lijf.

“Japie!!!” Hij ziet dat sommige kinderen in de lach schieten en naar zijn witte benen wijzen.

Joris stoot Teun aan en maakt een gebaar alsof hij zelf ook een buikje heeft. Meester Jaap staat eerst een beetje onhandig te grijnzen, maar dan maakt hij zich ineens extra groot. Hij trekt zijn buik in, heft zijn armen opzij als een echte bodybuilder en loopt heupwiegend naar het zwembad. De kinderen fluiten en klappen. Mirjam krijst: “Wauw, wat een stuk!”

Als Halil roept: “Hij schaamt zich nergens voor,” gaat de meester nog stoerder lopen en plonst het water in.

“Echt weer iets voor hem,” zegt Tijs dan, “hij ziet eruit als een melkfles met een buikje, maar dat kan hem niks schelen. Hij blijft gewoon...eeh...meester Jaap!”

Meester Jaap danst

“In de kring,” zegt meester Jaap een half uurtje voordat de school uit is. “Steffie, Bert en Ibrahim hebben vandaag de beurt in de hobbykring.”

Een paar kinderen mogen iets vertellen over hun liefhebberijen. Steffie vertelt over paardrijden en laat een foto rondgaan met haar lievelingspaard.

“Wat een lieve ogen,” zegt Ellen.

“Hij kijkt een beetje scheel,” roept Johan.

“Doe niet zo flauw,” zegt Souhaila.

Dan is Ibrahim aan de beurt. Zijn vader werkt bij een radio- en televisiewinkel. Ibrahim heeft van hem een oude videocamera gekregen en nu maakt hij filmpjes. Hij laat er een paar zien. Eerst een film over het suikerfeest en daarna een cowboyfilm. Die heeft hij opgenomen samen met Tijs, Brechje en zijn zusje Naima. Het is een beetje rommelig, maar de kinderen zien wel Tijs voorbijrijden op een bezemsteel. Hij verdwijnt in het bos om Naima te redden uit

de klauwen van de bendeleidster Brechje. De hele groep moet vreselijk lachen, vooral als de aftiteling komt. Eerst komen met héle kleine lettertjes de namen van de spelers en dan, met koeienletters: DEZE FILM WERD GEMAAKT DOOR IBRAHIM-PRODUCTIES. Tenslotte mag Bert wat vertellen.

“Ik zit op balletles,” zegt hij.

Het blijft even stil, maar dan barsten een paar kinderen in lachen uit.

“Op ballet!” gilt Mirjam.

“Dat is toch voor meisjes!”

En Teun vraagt: “Neem je dan je barbiepop mee?”

“Stilte!” dondert meester Jaap.

Bert wordt helemaal rood en stottert.

“Ik g-ga...één keer in de week naar les. En dan doe ik deze majo aan en een T-shirt en...”

Verder komt hij niet, want Ibrahim roept: “Bert is een wijf!”

“Kop dicht!” buldert meester Jaap. “Nu is het uit!”

Het blijft een hele tijd stil. Ze horen alleen een zacht gesnik van Bert. Meester Jaap kijkt boos de kring rond en draait aan zijn snor.

“Hij broedt op iets,” fluistert Johan tegen Joris.

“Luister,” zegt de meester zacht. “Bert wilde al veel eerder vertellen over zijn hobby, maar dat durfde hij niet. Hij was bang dat jullie het stom zouden vinden. Ik zei dat het wel mee

zou vallen. Dus jullie worden bedankt.”

Meester Jaap wacht even en kijkt de kinderen één voor één aan. Dan gaat hij verder.

“Ik wist er ook niks van en ben een keer naar een les gaan kijken. Dat zouden jullie ook moeten doen.”

Ineens beginnen zijn ogen te twinkelen.

“Daarom wil ik graag opdracht geven aan Ibrahim-producties om een video-opname te maken van een balletles.”

Een week later is het zover. Ibrahim vertoont zijn video-opname. Vol bewondering kijken de kinderen naar Bert die hoge sprongen maakt en zelfs een spagaat. Hij zit op de grond met één been gestrekt voor zich en één been achter zich. Als hij even later zomaar een meisje in de lucht tilt, beginnen er eerst een paar kinderen te lachen, maar dan barst het applaus los.

“Dat is hartstikke echt,” roept Joris, “net als op de televisie.”

Bert glundert en meester Jaap maakt van plezier een dansje. Nou ja, een meester-Jaap-dansje: een raar huppeltje en een gek sprongetje.

“Jammer,” zegt Ibrahim, “dat ik nou mijn camera niet bij me heb.”

Meester Jaap vertelt een sprookje

“Nog een paar weekjes,” zegt meester Jaap, “dan gaan de meesten van jullie naar groep acht.”

“Stom,” roept Mirjam, “ik wil bij jou blijven.”

“Nou ik niet,” zegt Teun, “want dat betekent dat je blijft zitten en dat wil ik niet.”

Een paar kinderen knikken instemmend.

“Wie heeft volgend jaar groep acht?” vraagt Joris.

“Juf Wilma,” antwoordt meester Jaap.

“Gaaf,” roept Ibrahim, “dat is een hartstikke aardige juf.”

“Maar ze kan ook flink mopperen,” zegt Teun.

“Af en toe moet dat,” antwoordt meester Jaap, “daar worden jullie groot van.”

Tijs steekt zijn vinger op.

“Meester, je hebt daarnet iets raars gezegd.”

“Wat dan, Tijs?”

“Je zei: ‘De méésten van jullie gaan naar groep acht.’ Wie gaan er dan niet?”

Het wordt ineens doodstil in de groep.

De kinderen kijken elkaar aan. Dan horen ze iemand zachtjes snikken. Het is de kleine Ellen. Meester Jaap friemelt aan zijn baardje.

“Wat stom van mij.”

Hij loopt naar Ellen en slaat een arm om haar heen.

“Sorry, we hadden afgesproken dat ik het nog niet zou zeggen. Zal ik het nu toch maar doen?”

Met betraande ogen kijkt Ellen hem aan en knikt.

Meester Jaap gaat voor de groep staan, kucht even en zegt: “Soms is het beter dat iemand een jaartje overdoet. Daarom gaat Ellen niet met jullie mee naar juf Wilma. Ze blijft volgend jaar bij mij in groep zeven.”

Teun roept net iets te hard: “Ellen is nog te dom voor groep acht!”

“Zak!” schreeuwt Johan.

“Dat is helemaal niet erg. Ik ben ook een keer blijven zitten in groep vier.”

Iedereen begint door elkaar te brullen en meester Jaap moet eerst een flinke klap op het bord geven voor het weer stil is.

“Ik zal jullie een sprookje vertellen,” zegt hij.

“Er was eens een struik, waar ieder jaar de mooiste rozen aan groeiden. Nou zorgde de tuinman ook goed voor die struik. Hij gaf haar op tijd water en zorgde voor gezonde

aarde. De rozenstruik werd elk jaar groter en mooier. Toen kwam er een jaar dat er ineens veel minder rozen aan groeiden. De tuinman snapte er niks van en vroeg het aan de struik. Die antwoordde: ‘Ik heb al die jaren heel hard gewerkt. Nu wil ik het even een jaartje rustig aan doen. Het gaat me allemaal een beetje te snel. Maar blijf me water geven en goede aarde, dan zul je zien: volgend jaar sta ik weer volop in bloei.’”

Als meester Jaap klaar is, blijft het even stil.

Dan zucht Souhaila: “Wat een romantisch verhaal.”

En Johan vraagt: “Is Ellen die struik, mees?”

Meester Jaap knikt. “Dat heb je goed begrepen, Johan. Als je blijft zitten, dan is dat niet omdat je dom bent, maar omdat je gewoon iets langer tijd nodig hebt. Maar daarna komt het allemaal goed.”

“Net als met mij,” roept Johan triomfantelijk.

“Maar jij bent geen rozenstruik,” zegt Tijs, “jij bent meer een boerenkoolplant.”

Johan buldert het uit en iedereen lacht mee. Zélf kleine Ellen.

Een zoen voor meester Jaap

Dit is de laatste dag dat de kinderen bij meester Jaap in de groep zitten. Eerst ruimen ze met elkaar de hele klas op en maken de kastjes leeg.

“Geef mij maar drie prullenbakken,” zegt Johan.

Vol verbazing kijkt meester Jaap naar alle rommel die uit het kastje van Johan komt.

“En daar is het woordenboek,” roept de meester, “dat waren we al weken kwijt.”

Souhaila en Bert lopen rond om de rekenboeken op te halen en Vera en Mirjam zamelen de aardrijkskundeboeken in. Het boek van Halil ligt helemaal uit elkaar.

“Leg maar gauw tussen de stapel,” fluistert hij tegen Vera. “Als Jaap dat ziet, krijg ik op mijn kop.”

Maar Vera roept: “Meester, wat moet ik met dit boek doen?”

Halil springt op en geeft Vera een klap op haar hoofd met het boek. Dat valt nu helemaal uit elkaar. De bladzijdes

dwarrelen op de grond. Vera wil Halil aanvliegen, maar de meester komt tussenbeide.

“Ophouden, dit moet een gezellige dag worden. Vera, jij moet niet klikken en Halil moet niet zo boos worden.”

“Maar dat boek dan?” vraagt Halil met een benauwd stemmetje.

“Die boeken waren al hartstikke oud. Ik krijg volgend jaar nieuwe.”

Halil zucht opgelucht.

“Zo,” zegt meester Jaap, “en nou ons afscheidsfeestje.”

Hij loopt naar de kast en pakt er allemaal lekkere dingen uit en natuurlijk een zak spekkies. Dan halen ze met elkaar herinneringen op aan het afgelopen jaar. Aan meester Jaap die op een dag binnenkwam in een ruig leren jack en met allemaal kettingen om zijn nek. En Tijs en Halil beginnen natuurlijk over de stiekeme plasser die ze betrappt hadden dankzij hun alarm.

“En de lampige voorlichting van meester Jaap!” roept Joris.

Mirjam vindt nog steeds de SAS het leukste, de club voor kinderen van gescheiden ouders die Jaap heeft opgericht.

“En de kip!” roept Teun. “Dat was ook gaaf.”

Als Brechje begint te zingen ‘Meester Jaap gaat nooit verloren’ brult iedereen mee, want de voetbalwedstrijd zijn ze ook nog niet vergeten. Als ze uitgezongen zijn, wordt het

ineens heel stil. Het is bijna tijd.

“Ik ben eigenlijk best jaloers op Ellen,” zucht Ibrahim, “die mag blijven zitten.”

Meester Jaap antwoordt: “Maar bij Wilma is het ook gezellig, hoor, en die is goed in knutselen.”

De kinderen knikken instemmend. Dan friemelt meester Jaap even aan zijn baardje: “Ik vond jullie een hartstikke leuk stel. Echt waar. Ik ben best een beetje jaloers op Wilma. Gelukkig blijft Ellen nog een jaartje.”

Dan gaat de bel. Iedereen blijft zitten.

“Het is tijd,” zegt de meester.

Ineens staat Steffie op, loopt naar hem toe en geeft hem een zoen op zijn wang. “Bedankt mees,” zegt ze.

Dat is het sein voor alle andere kinderen en ze stormen naar hem toe. De een geeft een zoen en de ander een hand. Even later zit meester Jaap alleen in zijn lokaal. Hij veegt een paar tranen uit zijn ogen en zegt zacht: “Jullie waren écht een groep om van te houden.”

Dan gaat de deur zachtjes open. Ellen kijkt even om het hoekje en roept blij: “Dag meester Jaap, tot volgend jaar!”

Meester **J**aap maakt er een
puinhoop van

2002

Meester Jaap ziet dubbel

Vandaag begint het nieuwe schooljaar en het is een drukte van jewelste in de groep van meester Jaap. Tessa rent naar een paar tafeltjes achter in de klas en gilt: “Lenneke en Rachida, hiernaartoe!”

Dan gaat ze languit op de tafels liggen. “Bezet, bezet, bezet!”

Edgar ploft met een grijns op een stoeltje en vraagt: “Waarom lig jij zo raar? Ga je me versieren, schat?”

“Ga weg,” snauwt Tessa, “hier zit ik met Rachida en Lenneke.”

“Waar zijn die dan?” vraagt Edgar.

Bart en Stijn komen erbij staan.

“Zullen we hier?” vraagt Bart aan zijn broer.

“Oké,” antwoordt Stijn.

“Nee!” gilt Tessa.

In de andere groepjes is ook ruzie. Kevin wil de stoel van Mustafa hebben en Karlijn huult omdat ze naast Jelle wil, maar

daar zit Christiaan al.

Opeens dondert de stem van meester Jaap door het lokaal. “Nu is het afgelopen!”

Het is meteen stil. Alle kinderen kijken stomverbaasd naar hun nieuwe meester. Meester Jaap staat boven op zijn bureau, zwaait met de bordliniaal en roept: “En de eerste de beste die mijn stoel inpikt, hak ik in mootjes en verwerk ik in de appelmoes!”

Eerst begint Edgar te lachen, maar al gauw schatert iedereen het uit.

“Oké!” roept meester Jaap en hij probeert sierlijk van zijn bureau te springen. Dat mislukt, want hij landt met een dreun op de grond.

“Je lijkt wel een olifant,” roept Lenneke.

“Ik heb toch de hele vakantie geoefend in schoonspringen,” zegt de meester, “maar ik ben en blijf een hark. Vooruit, in de kring allemaal.”

Even later zitten ze in de kring.

“Wat zijn jullie rare kinderen,” begint meester Jaap, “het leek wel oorlog.”

“Ja maar,” roept Kevin, “die Turk begon.”

“Nee, die kaaskop!” roept Mustafa.

Meester Jaap schudt zijn hoofd. “Ik ken geen Turk en ook geen kaaskop. Ik ken alleen maar héél gewone kinderen. Jij bent Mustafa en je kunt goed voetballen, net als Kevin.”

De twee jongens kijken trots de kring rond.

“En naast jullie zit Jelle en die weet hoe de video werkt. En dat is Lenneke, die houdt van paarden, net als Karlijn. En Edgar speelt gaaf gitaar en Rachida kan heel mooi Marokkaanse liedjes zingen.”

Meester Jaap weet over alle kinderen wel iets. “En jij bent Bart, de broer van Stijn. En jij bent Stijn, de broer van Bart.”

De twee jongens schudden hun hoofd.

“Net andersom,” zegt Bart.

Meester Jaap zucht. “Ik zie dubbel, dat krijg je met een tweeling.”

“We zijn ook héél gewone kinderen,” zegt Stijn.

“Dat is waar, Bart,” antwoordt meester Jaap.

“Stijn!” roept de hele klas.

De tweeling kijkt nu heel boos. Het is ieder jaar hetzelfde als ze bij een nieuwe juf of meester komen.

“Weet je wat,” zegt meester Jaap, “telkens als ik me vergis, krijgen jullie een spekkie. Even denken, jij bent Bart en jij bent...”

“Spekkie!” brult de hele groep. En ineens vindt de tweeling het helemaal niet erg meer als meester Jaap zich vergist...

Meester Jaap en de bedreigde dieren

In de pauze komt Rachida de klas binnenstormen. Meester Jaap is net bezig iets op het bord te schrijven.

“Meester, meester,” roept Rachida, “Kevin en Lenneke zijn aan het vechten.”

“En gisteren hadden ze het nog aan met elkaar,” zegt meester Jaap verbaasd en hij gaat met Rachida mee naar buiten.

Op het schoolplein staat zijn hele groep rondom Lenneke en Kevin.

“Goed zo, Lenneke, schop hem!”

“Trek aan d’r haren, Kevin!”

“Zijn jullie nou helemaal betoeterd!” roept meester Jaap boos. “Ophouden!”

Het T-shirt van Kevin is gescheurd en op de wang van Lenneke zit een flinke krab.

Tessa gilt: “Ze is zwaargewond!”

Jelle schiet in de lach. “Doe niet zo hysterisch.”

“Naar binnen allemaal,” commandeert de meester.
Even later zitten ze in de kring.

“En we zouden een video over de Middeleeuwen krijgen,” protesteert Jelle.

“Eerst dit,” zegt meester Jaap, “ruzies moet je uitpraten, anders worden het oorlogen.”

Dan wijst hij naar het bord. Er staat met grote letters op: Bedreigde diersoorten, en daaronder: olifant, neushoorn, panda, wilde hamster, eidereend... Verder was meester Jaap nog niet gekomen, want toen kwam Rachida hem halen.

“Ik kan er nog een paar bijzetten,” zegt meester Jaap droog. “Kevinnen en Lennekes.”

De meeste kinderen grinniken, alleen de bedreigde Kevin en Lenneke niet.

“En vertel nou maar eens wat er aan de hand is.”

“Hij zegt dat paarden poten hebben en een kop,” zegt Lenneke boos. “Maar bij een paard heet dat benen en hoofd, net als bij mensen.”

Meester Jaap knikt instemmend. “Dat klopt.”

“En dat vind ik nou raar,” roept Kevin, “want zo worden paarden voorgetrokken. En Lenneke heeft mij geschopt met haar poten.”

“Zo kan het wel weer, Kevin,” zegt meester Jaap streng.

Edgar steekt zijn vinger op. “Meester, waarom zeg je bij andere dieren wél poten en kop?”

“Ik denk dat het komt omdat een paard een beetje bijzonder is. Maar, eerlijk gezegd, vind ik alle dieren bijzonder. Poezen, honden, tijgers, adelaars, varkens...”

Tessa gilt: “Getverderrie, varkens!”

“Varkens zijn lief,” roept Karlijn verontwaardigd, “en ik vind het hartstikke stom dat ze varkens vaak opsluiten in veel te kleine hokken. Om ze vet te mesten.”

“Maar jij eet toch ook vlees?” zegt Jelle.

“Dat wel, maar dan kunnen die beesten toch wel eerst een fijn leven hebben.”

“Ik mag geen varkensvlees eten van mijn geloof,” zegt Rachida, “maar ik vind varkens wel grappig.”

Iedereen begint nu door elkaar te kletsen over de dieren die ze wél en niet leuk vinden.

Meester Jaap klapt in zijn handen. “Ik vind dat we aardig moeten zijn voor alle dieren.”

“En alle mensen!” zegt Karlijn.

Meester Jaap knikt instemmend.

“Zo is dat, want elk mens en elk dier is bijzonder. Neem mij bijvoorbeeld. Ik ben de mooiste meester van het hele land.”

“Boeoeoeoe!” brult de hele groep. Met een raar huppeltje loopt de meester naar het bord en schrijft onder de bedreigde diersoorten: meester Jaap.

En nu moeten ze allemaal lachen. Zelfs Kevin en

Lenneke.

Meester Jaap en de appelmoes

“Neem je aardrijkskundeboek voor je,” zegt meester Jaap.
“Getverderrie,” zegt Tessa, “aardrijkskunde.”

“Leuk!” zegt Stijn.

“Slijmerd,” roept Tessa.

“Daar snap ik nou niks van,” zegt meester Jaap. “Waarom ben je een slijmerd als je aardrijkskunde leuk vindt?”

“Omdat Stijn een echt stuedje is,” antwoordt Tessa, “en dat vinden meesters leuk.”

Stijn wordt een beetje rood en kijkt gauw in zijn boek. Tegen de grote mond van Tessa kan hij niet op. Maar zijn broer Bart wel, want die is niet zo verlegen. “Moet je een dreun?” vraagt hij aan Tessa.

“Maar jij bent geen stuedje,” zegt Tessa.

“Maar Stijn is wél mijn broer!” roept Bart.

Meester Jaap knikt. “Aardig, Bart, dat je voor Stijn opkomt, maar die dreun mag je houden.”

Tessa steekt haar tong uit tegen Bart.

“En die tong ook,” zegt meester Jaap. “Weet je, Tessa, je zit ook op school om wat te leren. En als je dat wilt, ben je géén studee.”

Mustafa steekt zijn vinger op. “Maar aardrijkskunde is saai.”

“Dan doen we vandaag een leuke les. Bladzijde twaalf: ‘De industrie’.”

Nu begint de héle groep te mopperen en door elkaar te roepen.

“Daar is toch niks aan, meester!”

“Industrie is saai!”

“Noem je dat een leuke les?”

Meester Jaap klapt in zijn handen. “Weten jullie wat ik ga doen als ik stop als meester? Dan begin ik een fabriek en ga ik echte ‘Jaap-appelmoes’ maken. En jullie moeten mij helpen.”

“Bah, appelmoes!” roept Lenneke. “Dat vind ik zo smerig. Daar moet ik altijd van overgeven.”

Meester Jaap verdeelt de klas in groepjes. Twee groepjes moeten bedenken hoe je appelmoes maakt. Twee andere schrijven op wat je allemaal nodig hebt om duizend potten te vullen. En de groepjes die over zijn, verzinnen wat je moet doen om al die appelmoes te verkopen. Het wordt een gezellige boel en er wordt veel gelachen. In de ‘verkoopgroep’ van Jelle, Edgar, Karlijn en Yin Wai bedenken ze allerlei reclames.

“Door Jaap-appelmoes te eten, ga je lekker keten,” stelt Edgar voor.

“Nee, lekker zweten!” roept Jelle.

Een ander groepje tekent een machine waarmee je duizend potten kunt vullen. En de groep van Tessa, Lenneke, Mustafa en Bart verzint een recept voor de appelmoes.

“Veel appels met veel suiker,” zegt Tessa. “En dat koken.”

“En er gaan ook spekkies in,” vindt Mustafa, “want het wordt echte Jaap-appelmoes.”

Lenneke begint zich een beetje misselijk te voelen. Appelmoes vindt ze al vies, maar met spekkies erin wordt het helemaal smerig.

“Wat zie je ineens wit?” zegt Bart.

Lenneke slaat haar hand voor haar mond en rent naar de wc.

“Meester,” roept Mustafa, “Lenneke moet écht kotsen van jouw appelmoes!”

Meester Jaap loopt achter Lenneke aan en even later komen ze samen terug.

“Het is alweer over,” zegt meester Jaap, “maar we stoppen met de appelmoesfabriek. We gaan een andere industrie verzinnen.”

“Een spekkiesfabriek!” roept Jelle.

Daar is iedereen het mee eens. Ook Lenneke, want spekkies vindt ze wél lekker. Maar zonder appelmoes.

Meester Jaap en het lichtjesfeest

“Wat is het hier een troep,” zegt meester Jaap. “Jullie kastjes zijn een puinhoop, het aanrechtje zit onder de verf en de grond ligt vol proppen. We gaan vanmiddag grote schoonmaak houden.”

Edgar kreunt: “O nee, je lijkt mijn moeder wel. Die is ook al de hele week aan het poetsen voor het lichtjesfeest.”

“Lichtjesfeest?” vraagt Jelle.

“Dat is iets van ons geloof. Wij zijn Hindoes. Het is wel gaaf, want dan staat het hele huis vol kleine kaarsjes.”

“En waarom gaat je moeder dan poetsen?” vraagt Karlijn.

Edgar grinnikt. “Omdat ze het niet laten kan. Mijn moeder is net een wandelende stofdoek.”

De hele groep schiet in de lach.

“Dat poetsen heeft ook een bedoeling,” legt meester Jaap uit. “Het lichtjesfeest is voor Hindoes het begin van het nieuwe jaar. Alles wordt opgeruimd. Niet alleen je huis, maar ook andere dingen. Als je bijvoorbeeld ruzie hebt met

iemand, moet je die ruzie ook opruimen. Dus weer goedmaken.”

Edgar kijkt de klas rond. “Heb ik ruzie met iemand?”

Niemand steekt zijn vinger op, want Edgar is veel te aardig.

“Weet je wat?” zegt meester Jaap. “We ruimen eerst de klas op en daarna maak ik ook wat lichtjes aan en lees ik voor.”

De kinderen gaan meteen aan de slag. Ondertussen zet meester Jaap bij elk groepje een waxinelichtje neer. Mustafa is als eerste klaar.

“Dat komt goed uit,” zegt meester Jaap. “Wil jij even het aanrechtje schoonmaken?”

“Ik weet niet hoe dat moet,” antwoordt Mustafa.

“Ik help wel even,” zegt Lenneke.

“Nee,” snauwt Mustafa, “dan doe ik het helemaal niet.”

“Wat krijgen we nou?” zegt meester Jaap boos. Mustafa balt zijn vuisten en roept: “Poetsen is meidenwerk!”

“Naar de gang!” dondert meester Jaap. Woedend stampet Mustafa de klas uit. De andere kinderen schrikken ervan. Stilletjes gaan ze verder met opruimen. Jelle helpt Lenneke met het aanrechtje. Meester Jaap poetst met een boos hoofd zijn schrijftafel. Edgar komt even later bij hem staan en vraagt: “Mag ik wat zeggen, mees?”

“Ja,” broemt meester Jaap.

De hele klas kijkt naar Edgar en meester Jaap.

“Jij vindt het toch leuk dat er in onze klas kinderen zitten die een beetje anders zijn?”

“Ja, hoezo?”

“Mijn ouders komen uit Suriname, die van Yin Wai uit China en van Rachida uit Marokko.”

“Wat wil je daarmee zeggen, Edgar?”

“Mustafa is een Turk. Ik ben wel eens bij hem thuis geweest. Daar leert hij dat jongens geen meidenwerk doen. Dus moet je hem niet dwingen. Dat vindt hij heel erg.”

Meester Jaap plukt aan zijn baardje. “Je hebt gelijk, Edgar. Dat was ik vergeten.”

Even later zit iedereen op zijn plaats. De gordijnen zijn dicht en de kaarsjes branden. Edgar mag Mustafa van de gang halen.

“En vertel hem maar,” zegt meester Jaap, “wat je tegen mij zei.”

Als Mustafa binnenkomt, geeft meester Jaap hem een hand en zegt: “Sorry.”

Mustafa antwoordt ook zachtjes: “Sorry, meester.”

Edgar begint te schateren. “Nu hebben we in onze klas een écht lichtjesfeest!”

Meester Jaap en de cliniclowns

“Waar blijft Tessa?” vraagt meester Jaap.

De hele groep zit in de kring. In het midden staan de surprises, want het is sinterklaas. Dan gaat de deur open en de vader van Tessa komt binnen met een groot pak.

“Tessa ligt in het ziekenhuis,” zegt hij. “Ze kwam gisteravond van saxofoonles en is geschept door een auto. Ze heeft een gebroken been, die zit nu in het gips.”

“Is het verder goed met haar?” vraagt Lenneke.

“Ja en nee. Ze voelt zich prima, maar ze is héél boos dat ze niet bij het sinterklaasfeest kan zijn.”

Tessa’s vader zet het pak bij de andere cadeautjes.

“Oei!” roept Bart. “Als Tessa boos wordt, moet je oppassen. Dan gaat ze rammen!”

Jelle knikt. “Mét haar gipspoot.”

Meester Jaap schiet in de lach en zegt: “Ik ga vanmiddag haar surprise brengen. Wie wil er mee?”

Bijna iedereen in de groep steekt zijn vinger op.

“Als we klaar zijn met uitpakken, zullen we loten.”

Die middag stapt meester Jaap samen met Rachida en Jelle in de lift van het ziekenhuis. Rachida grinnikt, want er staan ook twee clowns. Ze hebben een vrolijk pak aan, een rode neus en een beetje schmink op hun gezicht.

“Wij zijn cliniclowns,” legt een van hen uit. “Wij proberen de kinderen hier op te vrolijken. Ik ben Toon en die kleine hier is Teuntje.”

“Hoezo kleine?” roept Teuntje en ze doet net of ze boos is. “Ik ben normaal, maar jij bent veel te groot.”

“Wij gaan naar Tessa,” zegt meester Jaap.

“Met de gipsen poot,” zegt Jelle.

Toon en Teuntje kijken elkaar even aan.

“Daar waren we een uurtje geleden,” zegt Toon, “maar ze wilde ons niet zien. Ze is kwaad.”

“Misschien helpt dit,” zegt Rachida. Ze laat het pak zien waarin de surprise van Tessa zit.

Als ze even later de kamer van Tessa binnenkomen, kijkt ze inderdaad heel boos. De twee cliniclowns wachten op de gang.

“Hoi, Tessa!” roept meester Jaap.

“Dag,” bromt Tessa.

“We hebben je surprise,” zegt Rachida.

De clowns steken hun hoofd om de hoek van de deur en Teuntje vraagt: “Wat zit er in dat pak?”

Tessa snauwt: “Ga weg jullie, met dat kinderachtige gedoe!”

Meester Jaap zet het pak op bed en hij laat zijn stem geheimzinnig klinken: “Hier zit een bom in.”

De clowns komen heel voorzichtig dichterbij. Teuntje loopt voorop en Toon verstopt zich achter haar rug.

“BOEM!” roept meester Jaap.

De clowns springen een meter in de lucht en rennen de gang in. Of ze wil of niet: Tessa moet erom lachen. De clowns komen voorzichtig terug. Ze sluipen om het bed heen, kruipen eronderdoor en maken bange piepgeluidjes. Tessa opent het pak. Er zit een grote namaak-saxofoon in vol snoep.

“Een saxo-snoepbom!” roept Toon.

Iedereen lacht. Teuntje zet een rode neus over de neus van meester Jaap. “U zou ook een goede cliniclown zijn. Kom hier maar werken.”

“Niks daarvan,” zegt Jelle. “Hij is onze school-clown. Die kunnen we niet missen!”

Meester Jaap leest

“We gaan lekker voor onszelf lezen,” zegt meester Jaap.

Karlijn en Lenneke rennen naar de leeshoek. Daar staat een oude bank met een schemerlamp. Maar Kevin is hen voor en ploft languit op de bank.

“Dat gaat mooi niet door, Kevin,” zegt Karlijn. “Jij zat hier gisteren ook.”

“Nou en?” vraagt Kevin uitdagend.

“Wacht,” zegt Lenneke met een vals lachje, “dan kom ik fijn naast je liggen.”

Kevin maakt dat hij wegkomt en loopt naar meester Jaap. “Ik lag al op de bank en toen kwam Lenneke en die...en die...”

“Wat?” vraagt de meester.

“Die wilde naast me komen liggen.”

De andere kinderen schieten in de lach. Meester Jaap knipoogt naar Karlijn en Lenneke en zegt: “Je zult moeten kiezen, Kevin. Óf op je eigen plaats óf fijn naast Lenneke op

de bank.”

Mopperend zoekt Kevin zijn eigen stoel op. Als de groep van meester Jaap gaat lezen, mag je gaan zitten zoals je zelf wilt. Sommige kinderen kruipen met een boek onder hun tafeltje. Andere pakken een kussen uit de leeshoek en gaan languit op de grond liggen. Edgar, Christiaan en Yin Wai trekken hun schoenen uit. Ze gaan in kleermakerszit boven op hun tafel zitten. Na een minuut of tien gaat de deur open en er komt een man binnen. Hij blijft stomverbaasd staan. Een paar kinderen kijken even op van hun boek en lezen weer verder. Meester Jaap zit ook te lezen en heeft niets in de gaten. Na vijf minuten kucht de meneer. Dan pas ziet meester Jaap hem. Hij loopt naar de man toe en fluistert: “Dag, meneer de inspecteur.”

“Wat is dit voor onzin?” vraagt de inspecteur net iets te hard.

“Onzin?” antwoordt meester Jaap boos. “We lezen.”

De meeste kinderen kijken op van hun boek. Ze kennen deze man wel. Hij komt af en toe op school om te kijken of er goed lesgegeven wordt. Edgar springt met een dreun van zijn tafel af.

“Zitten de kinderen hier altijd op tafel?” vraagt de inspecteur.

Jelle en Rachida komen onder hun tafeltje uitgekropen.

“En onder hun tafel? Dit kan echt niet. Kunt u even

meekomen naar de gang?”

Samen met de inspecteur verdwijnt meester Jaap in de gang. Gespannen wachten de kinderen af. Na een paar minuten komen hun meester en de inspecteur weer terug.

“Meneer hier wil graag dat jullie gewoon gaan zitten,” zegt meester Jaap met een zucht.

Edgar steekt zijn vinger op.

“Meneer de inspecteur, we lezen bijna iedere dag. Onze meester zegt altijd dat lezen leuk is. En dat je dan ‘op je gemakje’ mag gaan zitten.”

“En gaat dat goed?” vraagt de inspecteur.

“Natuurlijk,” antwoordt Lenneke. “In het begin was het even wennen, maar nu vinden we het fijn.”

De inspecteur schudt zijn hoofd en mompelt: “Daar moet ik even over nadenken.”

Hij loopt de klas uit. Meester Jaap grinnikt en steekt zijn duim op tegen de kinderen. “Ga maar gauw verder met lezen. En ga vooral op je gemakje zitten.”

Meester Jaap helpt

Het is de laatste middag voor de kerstvakantie. Meester Jaap en zijn vrouw hebben pannenkoeken gebakken en een paar kinderen zullen optreden. Vlak voordat de school begint, komt Mustafa de klas binnen.

“Wat is er?” vraagt de meester.

“Ik heb een probleem.”

“Misschien kan ik je helpen,” zegt de meester.

“Ik doe mee met de ramadan, dus ik mag overdag niks eten.”

“Wat goed van jou,” zegt meester Jaap, “maar kinderen hoeven toch niet mee te doen.”

Mustafa knikt. “Ik wil het graag proberen. Mijn ouders en mijn grote broer doen het ook. Ik vind het wel stoer.”

“Dat is het ook,” zegt meester Jaap, “maar nu is het wel lastig voor je. Wil je liever naar huis?”

“Nee, want ik doe mee met het playbacknummer.”

Dan gaat de deur open en de andere kinderen komen

binnen.

“Ik leg het wel aan ze uit,” fluistert meester Jaap.

Evelien, de vrouw van meester Jaap, is er ook bij. Ze heeft hun dochtertje meegenomen, de kleine Femke. Als ze allemaal zitten, zegt de meester: “Mustafa eet niet mee.”

Verbaasd kijken de kinderen naar Mustafa. Anders is hij altijd gek op lekkere hapjes.

“Is hij ziek?” vraagt Karlijn.

“Hij doet mee aan de ramadan,” legt de meester uit. “Dat is iets van de islam. Een maand per jaar eten de mensen overdag niks. Zo denken ze aan alle mensen die arm zijn en honger hebben. Dat heet ‘vasten’. Mustafa hoeft eigenlijk nog niet mee te doen, maar hij wil het toch proberen.”

“Dat zou wat voor mijn moeder zijn,” zegt Lenneke, “want die zegt altijd dat ze te dik wordt.”

“En voor meester Jaap,” zegt Jelle, “met zijn buikje.”

De hele groep lacht. Na het playbacknummer en een goochelact van de tweeling delen meester Jaap en zijn vrouw de pannenkoeken uit. De kleine Femke zit in een hoekje van het lokaal met blokken te spelen. Ze knabbelt op een grote koek. Mustafa gaat bij haar zitten, want nu hij de pannenkoeken ruikt, heeft hij het moeilijk. De andere kinderen smullen en eten de ene pannenkoek na de andere. Ineens begint Femke heel hard te huilen. De hele groep kijkt naar haar én naar Mustafa, want die heeft een knalrood

hoofd.

“Koek!” krijst Femke en ze wijst naar de mond van Mustafa.

“Wat doe je?” vraagt de meester.

Dan begint Mustafa te huilen. De meester gaat bij hem op de grond zitten en legt een arm om hem heen.

“Ik had zo’n honger, meester,” snikt Mustafa, “en toen zag ik die lekkere koek en toen...Maar nou is mijn hele ramadan mislukt.”

“Hoe lang ben je al bezig?” vraagt de meester.

“Drie weken, ik hoefde nog maar een week.”

“Dan heb je het al hartstikke lang volgehouden. Volgend jaar kun je het toch weer proberen?”

Mustafa knikt.

“Kom er maar gauw bij zitten.”

Mustafa gaat aan zijn tafeltje zitten en propt een pannenkoek naar binnen.

En Femke? Die krijgt gewoon een nieuwe koek.

Meester Jaap wordt juffrouw

Na de kerstvakantie zit er een nieuw meisje in de groep. Meester Jaap stelt haar voor.

“Dit is Merel. We gaan haar helpen om zich gauw thuis te voelen.”

Tegen Merel zegt hij: “Mogen de kinderen je wat vragen?”

Merel bloost en antwoordt zachtjes: “Ja, meester.”

“Waar kom je vandaan?” vraagt Rachida.

“Uit Amsterdam.”

“Waarom zijn jullie verhuisd?” vraagt Edgar.

“Omdat...eeeh.”

Merel kijkt naar de meester.

“Zal ik het vertellen?” vraagt meester Jaap.

Merel knikt.

“De ouders van Merel zijn gescheiden. Ze is hier komen wonen met haar vader. Ik heb gezegd dat ze het gerust kon zeggen. We zijn hier wel wat gewend op school.”

De groep grinnikt en Karlijn steekt haar vinger op. “Mijn

ouders zijn ook gescheiden.”

“De mijne ook,” zegt Christiaan.

“En Kevin en Lenneke zijn ook gescheiden,” roept Bart.

“Nee hoor,” zegt Kevin, “we hebben het weer aan.”

“O ja,” zegt Lenneke verbaasd, “daar weet ik helemaal niks van.”

Dan mag Merel over haar hobby’s vertellen.

“Ik speel gitaar,” zegt ze.

“Wauw,” roept Edgar, “ik ook!”

“Dan moeten jullie samen optreden,” zegt de meester.

“Maar eerst moet Merel een beetje wennen aan haar nieuwe klas.”

“En aan haar nieuwe meester,” roept Jelle, “want die is af en toe een beetje gek.”

De hele groep lacht. Daarna gaan ze aan het werk.

Na de pauze komt Jelle als eerste de klas binnen. “Die meiden maken Merel helemaal gek,” moppert hij boos.

“Wat is er dan?” vraagt meester Jaap.

Voor Jelle kan antwoorden, komt er een hele horde meisjes het lokaal binnenstormen. Tessa schreeuwt het hardst van allemaal. “Lenneke doet stom. Ik wilde Merel de school laten zien, want ze zit in mijn groepje. Toen ging Lenneke zich er ineens mee bemoeien.”

“Niet waar,” roept Lenneke.

“Rachida en ik hadden tegen Merel gezegd dat wij het

zouden doen.”

“Nee ik!” roept Karlijn. “Ik ben haar vriendin omdat mijn ouders ook gescheiden zijn.”

Merel kijkt wanhopig naar meester Jaap. Die zegt dat iedereen in de kring moet gaan zitten. Dan pakt hij een handdoek en knoopt die om zijn hoofd. Met een raar deftig stemmetje zegt hij: “Ik ben juffrouw Japelina en Merel is mijn vriendin. Want mijn ouders zijn ook gescheiden en ze zit in mijn groepje. En ze heeft ook een bril op, net als ik. Dus waar bemoeien jullie je mee, stomme meiden!”

“Nou!” roepen de meisjes boos.

“Jullie doen raar,” zegt meester Jaap met zijn gewone stem. “Ik snap best dat jullie het spannend vinden als er een nieuw kind in onze groep komt. Maar hier wordt Merel hartstikke onzeker van. Ik stel voor dat Yin Wai haar de school laat zien en vertelt hoe het hier toegaat.”

Daar zijn de anderen het mee eens. Yin Wai is altijd heel rustig en dringt zichzelf nooit op de voorgrond. Merel zit ondertussen met grote ogen naar de meester te kijken. Hij heeft nog steeds de handdoek om. Jelle lacht. “Ik zei toch dat hij af en toe een beetje gek is!”

Meester Jaap en het verliefde stelletje

“Vanmiddag gaan we eerst het plein schoonmaken,” zegt meester Jaap.

“Shit,” roept Bart.

“Dat ligt er vast ook,” zegt de meester. “En proppen, plastic zakjes en nog veel meer troep.”

“Moet dat nou echt?” vraagt Tessa.

Meester Jaap knikt. Eens in de paar weken is zijn groep aan de beurt om het plein te vegen.

“En daarna doen we de overhoring van aardrijkskunde.”

Edgar kreunt: “Dat wordt dus een vreselijke middag.”

Lenneke stoot hem aan en fluistert: “Heb jij het geleerd?”

Edgar schudt zijn hoofd. “Ik krijg die stomme hoofdsteden van Europa er niet in.”

“Maar,” zegt meester Jaap, “na alle vervelende dingen, komt er nog iets leuks. Jullie mogen ook oefenen voor mijn verjaardag.”

De hele groep juicht. Over een paar weken is hun meester jarig. Dan hebben ze een klassenavond met veel muziek, dansen en toneel. Iedereen mag iets voorbereiden voor het feest.

“Maar eerst het plein!” commandeert de meester.

De kinderen lopen naar buiten. De meeste pakken een bezem uit de schuur en beginnen te vegen. Jelle en Mustafa legen de prullenbakken. Bij de struiken achter op het plein zijn Karlijn, Merel en Rachida bezig. Met grote prikstokken halen ze papiertjes tussen de bosjes uit.

“Waar is Edgar eigenlijk?” zegt Jelle.

Meestal helpt Edgar ook mee met de prullenbakken.

Mustafa haalt zijn schouders op. “Geen idee.”

Ineens komen Karlijn, Merel en Rachida naar hen toe rennen.

“We hebben iets ontdekt,” zegt Karlijn met een geheimzinnig gezicht.

“Wat dan?” vraagt Jelle.

“Lenneke en Edgar die...”

Merel proest het uit.

“Die hebben zich verstopt in de bosjes,” gniffelt Rachida.

“Ze zitten volgens ons te vrijen,” zegt Karlijn droog.

“Dat wil ik zien!” roepen de twee jongens tegelijk.

Karlijn legt haar vinger tegen haar mond. “Ssst...niks tegen de anderen zeggen.”

Zo onopvallend mogelijk lopen de kinderen in de richting van de struiken. Meester Jaap staat net een hoop bladeren op te vegen.

“Waar gaan jullie heen?” vraagt hij.

“Stukje wandelen,” zegt Jelle.

“Niks wandelen, aan het werk jullie.”

“Maar meester, het is zo spannend.”

“Wat?”

De kinderen kijken elkaar aan. Dan zegt Karlijn: “Lenneke en Edgar zitten in de bosjes te vrijen.”

“Dat is inderdaad spannend,” antwoordt de meester. “Een verliefd stelletje in de struiken. Mag ik mee?”

De kinderen giechelen en samen met hun meester lopen ze naar de bosjes.

“Ik hoor iets,” zegt de meester zacht. Iedereen luistert met gespitste oren. Ze horen Lenneke vragen: “Wat is de hoofdstad van Denemarken?”

“Kopenhagen,” antwoordt Edgar.

“En Spanje?”

“Madrid.”

“Hé,” roept Mustafa, “zitten jullie een potje te vrijen?”

Edgar en Lenneke komen met een rood hoofd uit de struiken gekropen.

“Helemaal niet,” zegt Edgar verontwaardigd. “We overhoren elkaar aardrijkskunde. We hadden het nog niet

geleerd.”

Meester Jaap schiet in de lach en zegt: “Duik dan maar weer gauw de bosjes in. Je hebt nog tien minuten om te leren.”

En onder luid gegil van de andere kinderen verdwijnen Lenneke en Edgar weer in de struiken.

Meester Jaap en de klassenavond

Eindelijk is het zover. Vanavond is de klassenavond ter ere van de verjaardag van meester Jaap. In de schoolzaal zijn de kinderen druk bezig met versieren. Kevin staat op een hoge trap. Tessa geeft hem stukken gekleurd crêpepapier aan die hij om de lampen plakt. Daarna maakt hij een glitterbol vast aan het plafond.

“Licht en glitterbol in orde, meester!” roept Kevin.

Meester Jaap steekt zijn duim op.

Jelle heeft zijn cd-speler van thuis meegenomen en twee flinke luidsprekers. “Even testen,” roept hij en er barst oorverdovende muziek los. Juffrouw Wilma komt de zaal binnen met haar vingers in haar oren. Meester Jaap gebaart naar Jelle dat de muziek uit moet.

“Groep acht en ik schrokken ons te pletter,” zegt juffrouw Wilma. “Het was alsof de school instortte.”

“Geluid in orde, meester!” roept Jelle.

Meester Jaap steekt opnieuw zijn duim op en lacht: “De

rest horen we vanavond wel.”

Als alles klaar is, leest de meester het lijstje voor van alle optredens. Twee dansjes, drie playback-nummers, vijf toneelstukjes en een goochelact van Bart en Stijn.

“Dat is best veel,” zegt de meester.

“Veel te veel,” roept Lenneke, “zo kunnen we niet slown.”

“Wat is dat?” vraagt meester Jaap.

De groep gaapt hun meester aan.

“Weet je dat niet?” vraagt Lenneke.

Meester Jaap schudt zijn hoofd en zegt: “Kan iemand het even voordoen?”

De klas begint te schateren, maar Lenneke staat op en loopt naar Edgar.

“Zullen we?” vraagt ze.

Edgar begint te stralen. “Yes!”

Lenneke slaat haar armen om zijn hals en legt haar hoofd tegen zijn schouder. Ze maken samen heel langzaam een paar danspassen.

“Oooh,” roept meester Jaap enthousiast, “jullie bedoelen ‘schuifelen’. Dat doe ik zo vaak met Evelien. Daar maken we vanavond zeker tijd voor.”

Rachida zucht: “Lenneke en Edgar durven alles.”

Dan gaat de bel.

“Tot vanavond,” zegt de meester. “Ik ben benieuwd hoe

jullie eruitzien.”

Ze hebben afgesproken dat ze allemaal verkleed komen.

“En wij hoe jij eruitziet,” zegt Bart.

“Ik kom als meester Jaap,” antwoordt de meester.

Alle kinderen protesteren.

“Wacht maar af,” zegt de meester.

Als alle andere kinderen de klas uit zijn, komt Kevin terug.

“Meester, ik heb geen verkleedkleden.”

“Waarom niet?”

“Ach, ik vind het maar stom,” antwoordt hij stoer. “En mijn ouders ook.”

En zachtjes voegt hij eraantoe: “Maar dan ben ik wel de enige die niet verkleed is.”

Meester Jaap friemelt even aan zijn baardje en vraagt dan: “Kevin, wil je mij helpen?”

Die avond ziet iedereen er prachtig uit. Discogangers, clowns, deftige dames, zeerovers, popsterren en soldaten. En er schuifelt een oud mannetje rond met woeste grijze haren en een grote baard. Hij heeft een heel lange geblokte blouse aan die tot op de grond valt. Op zijn neus staat een dikke ouderwetse bril. Om zijn nek hangt een bordje met: ‘De oude Jaap’. Naast hem loopt Kevin met een korte broek, een geruit T-shirtje, een rond brilletje en een piepklein baardje.

Hij draagt een bordje met: ‘De jonge Jaap’.

Meester Jaap is knorrig

De groep van meester Jaap snapt er niks van. De hele ochtend is hun meester al knorrig. Als je maar even kletst, roept hij meteen: “Monden dicht!”

En tijdens taakuur moeten ze ineens allemaal gaan rekenen. Normaal mag je met taakuur zelf kiezen waarmee je begint: taal, rekenen of opdrachten van aardrijkskunde. Als het aan het eind van de week maar af is.

“Waarom moeten we allemaal hetzelfde?” vraagt Kevin.
“Dat is toch geen taakuur.”

“Omdat ik het zeg!” snauwt meester Jaap.

“Mogen we ook niks aan elkaar uitleggen?” vraagt Lenneke.

“Vandaag niet! En nu geen woord meer!”

Zuchtend gaan de kinderen aan het werk. Als Lenneke toch iets aan Rachida vraagt, ontploft de meester. “Lenneke, heb je poep in je oren?”

Meteen is het weer doodstil. Jelle krabbelt iets op een

briefje en schuift dat naar Edgar. Die leest: “Zo doet Japie nooit.”

Edgar schrijft eronder: “Ruzie met zijn vrouw?”

Als Mustafa opstaat om naar de wc te gaan, zegt de meester: “Dat is al de vijfde die gaat. Zitten blijven!”

“Maar ik doe het in mijn broek, mees!”

“Zitten!”

Nu wordt Mustafa ook boos. “Die andere kinderen mochten wel en ik niet. Zeker omdat ik een Turk ben. Discriminatie!”

“Waar slaat dat nou op,” schreeuwt de meester. “Ik discrimineer niet, dat weet je heel goed.”

Mustafa gaat weer zitten en zegt: “Dat is waar, maar je doet wel hartstikke raar.”

Meester Jaap springt overeind en wordt langzaam rood. Jelle fluistert tegen Edgar: “Vlug, onder je tafel, want hij gaat ontploffen.”

Net iets te hard, want de anderen horen het ook. En de meester. De kinderen schieten in de lach.

“Nu is het genoeg!” dondert meester Jaap, maar dan zakt hij terug op zijn stoel en kijkt wanhopig de klas in.

“Jullie hebben gelijk,” kreunt hij. “Maar ik barst van de kiespijn.”

“Dan moet je naar de tandarts,” zegt Tessa.

De meester knikt. “Ik ga tussen de middag ook naar de

tandarts, maar ik durf niet. Ik ben bang voor de tandarts.”

Ineens snappen ze waarom hun meester zo raar doet.

“Ik vind het ook eng,” zegt Karlijn.

“Ik niet,” roep Kevin stoer. “Nou ja, soms.”

Iedereen begint de meester raad te geven: “Je moet je helemaal slap houden, je moet aan fijne dingen denken, je moet een liedje in je hoofd zingen, je moet denken dat je een vaatdoek bent.”

“Ik voel me nu al een vaatdoek,” zucht de meester. “Maar ik zal proberen weer gewoon te doen. Gaan jullie maar gewoon aan je taak en Mustafa gaat gewoon naar de wc.”

Als meester Jaap ‘s middags weer op school komt, vragen de kinderen: “En, hoe was het?”

“Een makkie,” antwoordt de meester verwaand. “Er zat een gaatje in een vulling. Ik snap niet dat iemand bang is voor de tandarts.”

De hele groep begint te loeien. Meester Jaap grijnst.

“Oké, omdat ik vanmorgen zo vervelend was, gaan we vanmiddag iets gezelligs doen. Toneelspelen!”

En het geloei verandert meteen in gejuich!

Meester Jaap maakt er een puinhoop van

Kevin steekt zijn vinger op. “Meester, de gymjuf is ziek. Krijgen we nou gym van jou?”

Meester Jaap friemelt even aan zijn baardje. “Nou... eeh...dat lijkt me niet verstandig. De gymjuf is er volgende week weer. En nu ga ik een nieuwe som uitleggen. Let goed op.”

In de pauze zegt Mustafa: “Onze meester wil gewoon geen gym geven.”

Jelle lacht. “Hij lult er mooi overheen.”

“Japie houdt niet van gym,” zegt Lenneke, “omdat hij zelf een hark is.”

“Dat is waar,” zegt Karlijn, “maar hij kan andere dingen wel goed.”

De meeste kinderen knikken, maar Kevin zucht: “Ik wil gym!”

“Ik heb een plannetje,” zegt Jelle.

Na de pauze ligt er een brief op het bureau van meester Jaap.

“Meester, we willen gym!”

Eronder staan alle namen van de klas. Er zijn natuurlijk ook kinderen die niet van gym houden, maar die hebben toch hun naam erbij gezet. Meester Jaap kreunt: “O nee, lieve schatten, doe me dat niet aan. Ik ben een ramp met gym. Ik durf niks voor te doen en ik haal alle spelregels door elkaar.”

“We kunnen toch trefballen,” stelt Tessa voor.

“Ik ben bang voor ballen,” zegt de meester.

“Je hoeft alleen maar te fluiten,” roept Kevin.

“Vooruit dan maar,” zucht de meester.

Die middag spelen ze trefbal op het plein. Als Kevin is afgegooid, vergeet de meester te fluiten. En als Rachida een vangbal maakt, zegt hij dat ze af is. Tegen Lenneke roept hij dat ze te hard gooit, maar hij ziet niet dat Bart steeds met zijn voet over de middenlijn komt. Na tien minuten schreeuwt iedereen door elkaar, maakt ruzie of moppert op de meester. Maar Jelle, Edgar en Lenneke schateren het uit.

“Japie maakt er een puinhoop van,” roept Jelle.

Meester blaast woest op zijn fluit en roept iedereen bij elkaar. “Ik zei het toch,” zegt hij. “Ik ben een gymramp. We gaan naar binnen en...”

“Boeoeoeoe!”

“...en we gaan liefdesgymnastiek doen.”

Lacherig lopen de kinderen achter hun meester aan. De meisjes moeten in een kring gaan zitten. Achter elk meisje komt een jongen staan met zijn handen op de rug. Alleen Edgar heeft een lege stoel voor zich.

“Je kiest een meisje uit,” legt de meester hem uit, “en je lokt haar met een knipoogje naar jouw lege stoel. De jongen die achter haar staat, mag haar proberen tegen te houden door haar schouders vast te pakken.”

Edgar knipoogt meteen naar Lenneke. Die springt op, maar Bart staat achter haar en houdt haar tegen. Dan knipoogt Edgar naar Merel die voor Jelle zit. Ze kan wel ontsnappen en rent gauw naar de lege stoel die voor Edgar staat. Nu heeft Jelle niemand meer. Hij probeert eerst Karlijn te lokken, maar dat mislukt. Dat komt doordat hij niet goed kan knipogen en zijn beide ogen dichtknijpt. Met Yin Wai lukt het wel. Kinderen rennen heen en weer en iedereen heeft dolle pret. Vooral als ze na een kwartiertje ruilen. De jongens op de stoel en de meisjes erachter. Het wordt af en toe een puinhoop, maar wel een heel leuke puinhoop!

Meester Jaap en het water

“Vandaag ga ik iets uitleggen over kubieke decimeters,” zegt meester Jaap.

Christiaan kreunt: “O nee!”

“Ik zal het leuk maken,” belooft de meester. De kinderen gaan er eens goed voor zitten. Meester Jaap heeft vast weer iets geks bedacht. Hij trekt eerst een streepje op het bord.

“Dit zijn tien centimeters. Dat noem je ook wel ‘één decimeter’.”

Dan loopt hij naar de kast en haalt er een plastic bakje uit en een melkfles. Hij geeft het bakje aan Mustafa. Die moet opmeten hoe lang, breed en hoog het is. Alles is tien centimeter.

“Dus alles aan dit bakje is tien centimeter,” stelt de meester vast.

Jelle zegt droog: “Ha ha, wat leuk.”

Meester Jaap gaat onverstoord verder. “Je kunt dus ook zeggen dat alles één decimeter is.”

“Nog leuker,” zegt Jelle.

“Als alle maten gelijk zijn, noem je het een kubus, en daarom heet dit: één kubieke decimeter.”

“Ik rol van mijn stoel van het lachen,” zegt Jelle.

Meester Jaap kijkt hem boos aan. “Nu moet je ophouden.”

“Ja maar, je zei dat het leuk zou zijn.”

Meester Jaap zucht.

“Jullie zijn verwend. Je moet tegenwoordig als meester op je kop gaan staan, anders let niemand meer op.”

“Doen, doen!” roept de hele groep.

Meester Jaap plukt even aan zijn baardje.

“Ik weet nog iets beters.”

Hij geeft de melkfles aan Jelle en vraagt: “Hoeveel water kan hier in?”

“Een liter,” antwoordt Jelle.

“Vul de fles maar,” zegt de meester en dat doet Jelle. Dan vraagt meester Jaap met een geheimzinnige stem: “Geloven jullie dat er een liter water in dit bakje van één kubieke decimeter past?”

“Dat kan niet,” roept Tessa. “Dat ding is veel te klein.”

“Wedden,” zegt de meester.

“Om wat?” vraagt Jelle.

“Als het niet lukt, mag jij me nat gooien.”

“Te gek,” zegt Jelle.

“Maar als het wél lukt, mag ik jou nat gooien.”

“Yes!” brult de hele groep.

“Nou...eeeh...”

Jelle aarzelt.

“Eerlijk is eerlijk,” zegt meester Jaap.

Jelle knikt. “Oké!”

Meester Jaap giet langzaam de fles leeg in het bakje. Het wordt muissstil in de klas. Gespannen kijken alle kinderen toe en...het lukt! Een liter water past precies in één kubieke decimeter. Jelle maakt dat hij wegkomt.

“Terugkomen!” zegt de meester met een grijns.

“Genade,” roept Jelle.

De meester draait zich om naar het bord en schrijft er met grote letters op: 1 liter = 1 kubieke decimeter. Ondertussen sluipt Jelle voorzichtig dichterbij.

“Meester,” roept Tessa, “hij wil...”

“Sssst,” sissen de andere kinderen. Meester Jaap doet net of hij niets in de gaten heeft. Maar als Jelle vlakbij is, draait hij zich met een ruk om. Hij grijpt het bakje en keert het om boven het hoofd van Jelle. Die krijgt een flinke plas over zich heen voor hij het bakje wegduwt. De rest van het water plenst in het gezicht van meester Jaap. De kinderen schateren het uit. Jelle en de meester staan lachend én druipend tegenover elkaar.

“Dit is leuk!” roept Jelle. En deze keer meent hij het echt.

Meester Jaap en het vluchtplan

Op maandagochtend mag iedereen vertellen over het weekend. Tessa heeft voor het eerst mogen meespelen in de harmonie. En Bart en Stijn zijn naar een pretpark geweest. Als meester Jaap aan de beurt is, roept Karlijn: “Wat hangt daar nou naast de deur?”

“O ja,” zegt de meester, “dat moet ik nog uitleggen. Dat is een vluchtplan.”

“Een vluchtplan?” vragen de kinderen verbaasd.

“Stel je voor dat er brand komt of iets anders vervelends. Dan moet je weten wat je moet doen.”

“Hè gatsie,” roept Lenneke, “doe niet zo eng, mees!”

“Het kan gebeuren,” zegt meester Jaap.

Dan legt hij uit dat alle meesters en juffen een teken hebben afgesproken. Als de zoemer vijf keer gaat, moet iedereen zo snel mogelijk naar buiten.

“Dan worden de meiden meteen hysterisch,” zegt Kevin.

“Je zult jezelf bedoelen!” krijst Tessa.

Kevin grijnst. “Dat bedoel ik dus.”

“Niemand wordt hysterisch,” zegt meester Jaap.

“Ik wijs je groepje aan en je loopt rustig de gang in. De buitendeur is vlakbij, dus dat is gemakkelijk.”

“Mag je niks meenemen?” vraagt Rachida.

Meester Jaap schudt zijn hoofd. “Dat zou te veel tijd kosten.”

Dat snappen de kinderen.

“Buiten verzamelt onze groep zich bij het duikelrek op het veldje. Daar moet ik jullie tellen.”

Jelle steekt zijn vinger op. “Meester, geldt het plan ook als jij ontploft?”

Meester Jaap lacht. “Natuurlijk.”

“Moeten we niet oefenen?” vraagt Christiaan.

Dan vertelt de meester dat juffrouw Franka in de loop van de week vijf keer zal bellen. De knop van de zoemer zit bij haar in de groep.

“Wanneer doet ze dat?” vraagt Jelle.

Meester Jaap haalt zijn schouders op. “Dat weet ik ook niet.”

In de pauze proberen de kinderen erachter te komen.

“Juf Franka,” vraagt Jelle, “wanneer doe je het?”

Juffrouw Franka grinnikt. “Dat is nog geheim.”

“Spannend,” zegt Karlijn.

De dagen daarna zijn de kinderen het al bijna vergeten, als

plotseling de zoemer gaat. Meester Jaap zit midden in een spannend geschiedenisverhaal.

“Yes,” roept Jelle, “de vluchtoefening!”

“Geen paniek,” brult meester Jaap, “zitten blijven...ik bedoel...help...naar buiten...niet gillen...een vooreen...ik bedoel...”

Mustafa schatert het uit. “Meester, nou doe jij hysterisch.”

“Sorry,” zegt de meester en hij loopt naar de deur. Hij noemt de groepjes op en de kinderen wandelen kalm naar buiten. Bij het duikelrekje telt meester Jaap de kinderen.

“Ik mis iemand.”

“Kevin,” zegt Tessa, “die zit volgens mij nog op de plee.”

Meester Jaap rent naar binnen en klopt op de deur van de wc.

“Jaaah,” kreunt Kevin.

“Naar buiten,” roept de meester.

“Maar ik zit te...te...eeeh...”

“Afknijpen,” commandeert de meester. In de wc klinkt gerommel en dan komt Kevin naar buiten. Terwijl hij zijn broek ophijst, loopt hij achter de meester aan. Bij het duikelrek worden ze met gejuich ontvangen. De andere groepen staan inmiddels ook allemaal op het veldje. Juffrouw Franka loopt tevreden rond.

“Geslaagde oefening,” zegt ze tegen meester Jaap.

Maar Kevin kreunt wanhopig: “Kun je in het vervolg even

wachten tot ik klaar ben met poepen?”

Meester Jaap en de vrede

Het is al negen uur en meester Jaap is er nog niet. Het is een kabaal van jewelste in zijn groep. Juffrouw Wilma stapt het lokaal binnen. “Is Jaap er niet?”

“Néé!” brult de hele groep.

“Jaaa!” roept een stem vanuit de gang.

De deur zwaait open en meester Jaap stapt binnen.

“Ze breken de tent af,” moppert juffrouw Wilma. “Ga ze maar gauw temmen!”

Meester Jaap klapt in zijn handen. “Vooruit, in je mand allemaal!”

Even later zitten alle kinderen op hun plaats.

“Waarom doen jullie zo raar?” vraagt meester Jaap.

Christiaan steekt zijn vinger op. “Omdat je er niet bent.”

Meester Jaap zucht. “Dus ik moet hier altijd de baas spelen. Jullie zijn langzamerhand groot genoeg om op jezelf te letten.”

“De kinderen de baas!” roept Mustafa. “Net als in

Turkije.”

“Goed idee, Mustafa,” zegt de meester. “Dat gaan wij ook doen.”

“Wat is dat dan?” vraagt Karlijn.

Mustafa vertelt dat op 23 april Turkse kinderen altijd de baas mogen zijn. “Dat is ooit bedacht door meneer Atatürk. Die was vroeger president van Turkije. Hij vond dat de kinderen vast moesten leren hoe ze later hun land kunnen besturen.”

Meester Jaap knikt. “En daarom mogen jullie op die dag onze eigen klas besturen.”

De hele groep begint te juichen.

“Ik wijs drie kinderen aan,” legt de meester uit, “die krijgen de leiding. Ze moeten wel eerst plannen maken en aan de rest van de groep voorleggen.”

Edgar zegt: “Ik vind wel dat Mustafa één van die drie kinderen moet zijn. Het is eigenlijk zijn feest.”

De meeste kinderen zijn het daarmee eens, alleen Kevin en Tessa protesteren. “Mijn vader zegt dat alle islamieten gevaarlijk zijn,” roept Tessa.

“Ze gooien bommen,” roept Kevin.

Rachida springt overeind. “Waar slaat dat nou op! Ik ben ook islamiet.”

“En je bent hartstikke lief,” zegt Jelle en hij meent het.

Rachida bloost en gaat weer gauw zitten.

“Precies,” zegt meester Jaap. Hij loopt naar het bord en schrijft er met grote letters op: “Alle mensen met een bril zijn stom!”

Verbaasd kijken de kinderen elkaar aan. Dan schrijft hij: “Alle meisjes met staartjes zijn gek!”

“Nou ja,” roept Lenneke boos, “waar slaat dat nou op!”

Meester Jaap gaat onverstoord verder. “Alle katholieken zijn stiekem.”

Bart en Stijn protesteren. “Dat zeggen we tegen onze ouders!”

Meester Jaap grijnst. “Natuurlijk is het grote onzin wat ik allemaal op het bord zet. Daarom is het ook stom om te zeggen dat alle islamieten gevaarlijk zijn. Je hebt erbij die flink gestoord zijn. Maar je hebt soms ook rare meisjes met staartjes of maffe mensen met brillen.”

“Net als jij,” lacht Karlijn.

Meester Jaap knikt: “Maar ik ben prettig gestoord.”

De hele klas lacht. Mustafa mag twee andere kinderen kiezen die met hem een dag de baas mogen zijn. Hij kiest Jelle en...Tessa.

“En Tessa is tegen de islamieten,” roept Edgar verbaasd.

“En ik ben voor de vrede,” zegt Mustafa.

Meester Jaap steekt zijn duim op. “Heel goed, Mustafa!”

Meester Jaap rookt

Als meester Jaap ‘s middags de school uitkomt, is er niemand meer op het plein. Hij loopt tevreden naar de fietsenstalling en zegt bij zichzelf: “Dit was weer een leuk dagje. Bart snapte eindelijk die staartdelingen. De spreekbeurt van Tessa was uitstekend. En Rachida en Jelle hebben het nu echt aan. Alleen jammer van de ruzie tussen Kevin en Edgar. Morgen nog eens met ze praten.”

Naast de fietsenstalling is de schuur waarin de karren van de kleuters staan. Achter het schuurtje hoort meester Jaap ineens gegiechel en gehoest. Dan ziet hij een rookwolkje. Meester Jaap stapt het hoekje om en zegt: “Ik geloof dat ik stoor.”

Hij kijkt in de geschrokken gezichten van Kevin, Edgar en Lenneke.

“Shit,” roept Edgar, “de meester!”

Kevin heeft een sigaret in zijn hand en wil die net aan Lenneke geven.

“AU!” brult Lenneke, want Kevin duwt de sigaret per ongeluk tegen haar duim.

“In je mond stoppen,” zegt meester Jaap droog. “Niet die sigaret, maar je duim.”

De drie kinderen blijven zwijgend staan.

“Dat valt me mee,” zegt de meester. “Vanmiddag nog slaande ruzie en nu roken jullie de vredes...eeeh...sigaret.”

Lenneke giechelt. “Ik had geen ruzie, hoor. Ik mocht gewoon meedoen.”

Ze geeft de sigaret aan de meester.

“Hebben jullie er nog meer?” vraagt hij.

“Nee, meester,” zegt Edgar. “Deze had ik gepikt...eeeh... geleend van mijn vader.”

“En? Smaakt het?”

Edgar haalt zijn schouders op. “We wilden het gewoon proberen. Ga je het nou tegen mijn vader zeggen?”

Kevin begint zachtjes te snikken: “Niet doen, mijn ouders worden hartstikke kwaad.”

“En anders de mijne wel,” zegt Lenneke.

Meester Jaap friemelt even aan zijn baardje en neemt een trekje van de sigaret. Hij krijgt meteen een hoestbui. Lenneke schiet in de lach.

“Ik mag ook niet roken,” zegt de meester, “van mijn vrouw Evelien.”

Verbaasd kijken de kinderen hem aan.

“Vroeger rookte ik als een schoorsteen,” gaat de meester verder, “maar toen Femke geboren werd, heb ik Evelien beloofd te stoppen. Ze wilde niet dat onze kleine de hele dag in die smerige rook zou zitten. En gelijk had ze. Het is hartstikke ongezond.”

“Nu heb je toch gerookt,” zegt Kevin.

“Ga je het nou aan Evelien vertellen?” vraagt meester Jaap.

Kevins ogen beginnen te twinkelen. “Natuurlijk niet, maar dan moet jij ook je mond houden.”

Meester Jaap grijnst. “Afgesproken! Jullie zeggen niks en ik ook niet. Maar we beloven elkaar één ding. We roken niet meer.”

“Ik vind het eigenlijk hartstikke vies,” zegt Lenneke.

“Ik ook,” zegt Kevin, “voorlopig wil ik niet meer.”

“En jij?” vraagt meester Jaap aan Edgar.

Die haalt zijn schouders op. “Mmmm, het is maar een beetje vies. Maar het is wel stoer.”

“Dat is waar,” antwoordt meester Jaap, “maar je kunt ook stoer doen met een oorbelletje of een pet of gewoon met jezelf. Dat is ook veel gezonder.”

Lenneke legt haar arm over Edgars schouders. “Ik vind je zo al best stoer.”

Edgar begint te stralen en zegt: “Nou, dan hoeft ik voorlopig ook niet meer.”

Meester Jaap en de gebakken peren

Na de middagpauze komt Rachida opgewonden de klas binnen. “Het kettinkje was er nog!” roept ze. Meester Jaap steekt zijn duim op. Rachida had het kettinkje een tijdje geleden in een etalage zien liggen en wilde het kopen voor moederdag. Het was best duur, dus begon Rachida te sparen. Iedere dag liep ze even langs de winkel om te zien of het kettinkje er nog lag. Vandaag heeft ze het eindelijk kunnen kopen.

Lenneke roept: “Laat zien!”

Toen Rachida vorige week ziek was, was zij steeds voor haar vriendin in de etalage gaan kijken. Rachida maakt een doosje open. Er zit een zilveren kettinkje in met een hartje eraan.

“Gaaf!” zegt Lenneke.

“Het was wel spannend,” zegt Rachida. “Ik was zo bang dat het al verkocht zou zijn voordat ik genoeg gespaard zou hebben.”

Tessa zegt vals: “Wat een stom gedoe om zo’n dom kettinkje. Ik had dat ding meteen gekocht. Ik hoef niet te sparen!”

“Waar slaat dat nou op!” roept Lenneke verontwaardigd. “Dat jij toevallig een vader met poen hebt en dik zakgeld krijgt. Verwende trien!”

Tessa springt woedend op en geeft Lenneke een klap. Dan vliegen de twee meiden elkaar aan. Rachida stort zich ook in de strijd en begint Tessa aan haar haren te trekken.

“Goed zo,” krijst Kevin, “lekker knokken.”

“Pak haar, Rachida,” schreeuwt Jelle.

Meester Jaap komt erbij en duwt de meisjes uit elkaar. “Einde gevecht, twee tegen één is gemeen!”

Lenneke schreeuwt: “Dat stomme kind!”

En Tessa en Rachida beginnen te huilen.

“Iedereen op zijn plaats,” commandeert de meester.

Het duurt even voordat het stil is.

“Tja,” zegt meester Jaap, “daar zitten we nou met de gebakken peren.”

Edgar schiet in de lach: “Wat voor peren, meester?”

“Dat is een uitdrukking,” legt meester Jaap uit. “Als iets helemaal mis is gegaan.”

“En wat doen we nou met die peren...eeeh...meiden?” vraagt Jelle.

Meester Jaap zucht. “Ik vind het hartstikke goed van

Rachida dat ze gespaard heeft voor een moederdagcadeautje. Dus die opmerking van Tessa was erg flauw. Maar dan hoeft Lenneke niet meteen te gaan schelden.”

Ineens begint Rachida weer te huilen.

“Wat is er?” vraagt meester Jaap.

Wanhopig laat ze het doosje van het kettinkje zien: leeg. Verbaasd kijken de kinderen elkaar aan.

“Gepikt!” roept Bart.

Iedereen kijkt naar Tessa.

Meester Jaap grinnikt. “Dan is Tessa wel heel erg knap. Én vechten én ondertussen nog een kettinkje achteroverdrukken. Daar geloof ik niks van.”

“Nu hebben we twee porties gebakken peren,” zegt Edgar.

De meester staat op. “Dat kettinkje moet op de grond gevallen zijn. Vooruit, zoeken allemaal!”

Even later kruipen meester Jaap en zijn groep over de grond. Het kettinkje is nergens te vinden. Totdat Edgar in zijn rugzak kijkt. Die staat open naast zijn tafeltje. Triomfantelijk haalt hij het kettinkje eruit.

“De gebakken peren!” roept hij. “Tijdens het gevecht erin gevallen.”

Iedereen haalt opgelucht adem.

“Voor allemaal een gebakken...eeeh...spekkie!” roept meester Jaap. “Op de goede afloop.”

Meester Jaap heeft een geheim

In de kring op maandagochtend zit meester Jaap steeds te gapen.

“Slecht geslapen, mees?” vraagt Christiaan.

De meester knikt. “Onze Femke was vannacht aan het spoken. Ze had eng gedroomd en werd huilend wakker.”

“Droomde ze van jou?” vraagt Jelle.

De hele groep lacht. Op dat moment begint er een mobiele telefoon te piepen. Meester Jaap springt op en rent naar zijn bureau. Uit de la haalt hij zijn mobieltje.

“Met Jaap. Nee mam, ik weet nog niks. Nou niet meer bellen. Ik bel zelf wel.”

Teleurgesteld legt hij zijn telefoon weer in de la. Verbaasd kijken de kinderen elkaar aan. Hun meester laat nooit zijn mobieltje aanstaan als ze in de klas zijn.

“Sorry,” zegt de meester.

“Was dat je moeder?” vraagt Tessa lachend.

“Ja, meesters hebben ook moeders.”

Ze gaan door met de kring en de kinderen vertellen wat ze in het weekend gedaan hebben. Het is net of de meester maar half luistert. Ineens staat hij op. Hij haalt het mobieltje weer uit de la en legt het op zijn tafel.

“Verwacht je telefoon?” vraagt Karlijn.

Meester Jaap friemelt even zenuwachtig aan zijn baardje.

“Ja, zoiets.”

“Is het spannend?” vraagt Mustafa.

De meester knikt. “Nu willen jullie natuurlijk weten wat?”

“Nou en of!” roept Jelle.

“Het is nog geheim. Ik kan nog niks zeggen. We gaan eerst de rekentoets doen.”

Bart zucht: “Ik word af en toe gek van al dat getoets.”

Even later is de groep rustig aan het werk. Meester Jaap zit aan zijn bureau en is helemaal niet rustig. Hij zit met zijn been te wippen, staat op, loopt rond, gaat weer zitten en friemelt aan zijn baardje.

Lenneke steekt haar vinger op. “Meester, ik word zo zenuwachtig van jouw geheim. Kun je niet even stilzitten?”

“Of gewoon vertellen wat het is,” zegt Jelle.

De meester schudt zijn hoofd. “Werk maar door. Ik zal proberen me rustig te houden.”

Het kost hem moeite, maar eindelijk zit hij stil. Dan piept het mobieltje weer. Meester Jaap springt op. “Ja, hallo...ja... ja...geweldig. Ik hou van je.”

Plechting legt hij het telefoontje neer en zegt: “Dat was mijn vrouw Evelien. Ze is net bij de dokter geweest en ze is in verwachting. Onze Femke krijgt er een broertje of een zusje bij.”

De hele groep begint te juichen. En Jelle roept: “Dat was je geheim!”

“Doe die stomme toetsen maar weg,” zegt de meester, “we gaan iets gezelligs doen.”

Bart gilt: “Meester Jaap en Evelien hebben het gedaan!”

Meester Jaap lacht. “Wat hebben wij gedaan?”

“Gevreeën en een kindje gemaakt!”

“Gatsie,” roept Tessa.

“Meester Jaap doet vies!” roept Mustafa.

“Vrijen is niet vies,” protesteert de meester. “Als je elkaar lief vindt, wil je graag héél dicht bij elkaar zijn. Dat is niet vies, maar fijn. En daar komen wel eens kindjes van.”

De hele groep grinnikt.

“En wees maar blij dat jullie ouders ook ‘vies’ hebben gedaan, anders zaten jullie hier niet.”

Dan schateren alle kinderen het uit.

Meester Jaap op schoolreis

Voor de school is het een drukte van jewelste. De groep van meester Jaap gaat een dagje naar Zuid-Limburg.

Kevin en Edgar kijken in elkaars rugzakken.

“Hoe lang blijf je weg?” vraagt Kevin verbaasd aan Edgar.

Zijn rugzak zit propvol zakken chips, rollen drop en blikjes cola.

Edgar grijnst. “Dat doet mijn moeder.”

“Fijne moeder heb jij,” antwoordt Kevin.

Als Tessa de enorme voedselvoorraad van Edgar ziet, roept ze: “Belachelijk!”

“Jaloers?” vraagt Edgar.

Jelle knipoogt naar Edgar en zegt: “Heel verstandig. Je weet maar nooit.”

“Hoezo?” vragen Kevin en Tessa allebei tegelijk.

“We gaan ook de mergelgrotten in. Als je daar verdwaalt, kun je beter wat extra eten bij je hebben,” zegt Jelle lachend.

Tessa kijkt hem met grote ogen aan. “Ach jongen, doe niet

zo achterlijk.”

Maar Edgar is het helemaal met Jelle eens. “Denk maar aan die monniken,” zegt hij.

Meester Jaap heeft een spannend verhaal verteld over twee monniken die de grot ingingen. Ze hadden een lang touw bij zich dat ze achter zich uitrolden. Zo konden ze de weg terugvinden. Maar het touw brak. Pas weken later werden de twee mannen gevonden. Ze leefden nog, maar hun vingers waren ze kwijt. De monniken hadden in het hartstikke donker met hun handen langs de muren rondgescharreld. Daardoor waren hun vingers helemaal afgesleten.

Tessa rent naar meester Jaap en gilt: “Ik wil niet in de grotten!”

Maar als ze ziet dat Jelle en Edgar dubbel liggen van het lachen, roept ze gauw: “Ik wil wél!”

“Allemaal de bus in,” zegt de meester. Iedereen zoekt een plaatsje en dan vertrekken ze. Het wordt een gezellige tocht. Er wordt gezongen en veel gesnoept. In Zuid-Limburg stappen ze uit bij de St. Pietersberg. De gids staat hen al op te wachten met een grote lamp. Edgar en Jelle vragen: “Wilt u alstublieft verdwalen? Dan hoeven we morgen niet naar school.”

“Doe niet zo eng,” gilt Tessa en de andere kinderen zijn het met haar eens.

Meester Jaap lacht. “Als we verdwalen, gaat alles gewoon

door. Je kunt heel gemakkelijk in de zachte mergel krassen. Zo kan ik de sommen op de muur schrijven.”

“Boeoeoe!” loeit de groep. Dan gaan ze de grot in. Er zijn lange hoge gangen omdat de mensen daar vroeger de mergel hebben weggehakt om huizen van te bouwen. Iedereen blijft dicht bij elkaar, want het is er spookachtig. Na een half-uurtje zegt de gids: “Ik geloof dat we verdwaald zijn.”

Jelle en Edgar kijken naar hun meester, maar die lacht niet. Jelle pakt de hand van meester Jaap en fluistert: “Meent hij dat, mees?”

Edgar trekt een zak chips open. “Dan begin ik maar vastte eten.”

“Ik zie het al,” zegt de gids, “die kant op.”

Tessa en Jelle blijven dicht naast de meester lopen. Als ze een tijdje later weer buiten staan, vraagt Tessa: “Was je bang, Jelle?”

“Een beetje, en jij?”

Tessa knikt.

“En jij, mees?” vraagt Edgar met zijn mond vol chips.

Meester Jaap kijkt naar zijn vingers en zucht: “Gelukkig heb ik ze nog.”

Meester Jaap doet het nog een keer

Meester Jaap zit in de kring met een stapeltje rapporten op zijn schoot. “Wanneer ik terugkijk op het afgelopen jaar, dan mag ik wel zeggen...”

Jelle onderbreekt hem.

“Meester, please,” smeekt hij, “geen preek. Deel die dingen nou maar gewoon uit.”

“Maar dit is jullie laatste schooldag. Volgend jaar gaan jullie naar juf Wilma. Ik moet toch een afscheidstoespraakje houden. Maar ik heb besloten dat jullie allemaal blijven zitten. Ik kan jullie niet missen.”

Even is het stil, maar dan begint de hele groep te lachen. Meester Jaap heeft een tijdje geleden al gezegd dat iedereen overgaat.

Meester Jaap zucht. “Jammer, mislukt. Maar ik zal jullie écht missen.”

“Wij jou ook,” zegt Lenneke.

“Nou, ik niet,” roept Kevin stoer.

Meester Jaap doet net of hij huilt. “En wie moet jou dan redden als er een brandoefening is?”

Kevin grinnikt. “Dat is waar, mees. Jij hebt mij van de wc gered.”

“Afknijpen!” brult de hele klas in koor.

“Weet je wat,” zegt meester Jaap. “Jullie mogen zeggen wat we nog een keertje overdoen.”

“De appelmoesfabriek!” roept Mustafa.

Jelle weet de reclamekreet nog. “Door Jaap-appelmoes te eten, ga je lekker keten!”

“Nee...kotsen,” zegt Mustafa.

Lenneke bloost, want zij werd misselijk van de appelmoes.

Edgar neemt het meteen voor haar op. “Maar dankzij Lenneke werd het een spekkiesfabriek.”

Merel heeft een ander voorstel. “Lenneke en Edgar gaan nog een keer in de bosjes zitten.”

Edgar staat al bij de deur en roept: “Kom op, Len!”

“Hier blijven,” commandeert meester Jaap.

Bart steekt zijn vinger op. “Meester, zeg nog eens Stijn tegen mij?”

“Stijn!”

“Spekkie!” brult de hele klas. Bart en zijn tweelingbroer Stijn krijgen ieder een spekkie en daarna krijgt de rest van de groep ook.

Tessa heeft nog een ander idee. “De ruzie van de meester

met Mustafa,” zegt ze een beetje vals. “Omdat hij het aanrechtje niet wilde poetsen.”

Mustafa rent naar het keukentje, pakt een vaatdoekje en begint te boenen. Als hij klaar is, gooit hij met een zwierig gebaar de doek naar Tessa en roept: “Ik ben tegenwoordig een geëmancipeerde Turk.”

Tessa wil teruggooien, maar dan zegt de meester gauw: “Het gebroken been van Tessa.”

“Moet ik dat overdoen?” vraagt ze verbaasd.

“Nee, maar ik vond het wel zielig.”

“De liefdesgymnastiek!” roept Rachida.

“Jaaah!” juicht Karlijn.

Alle kinderen zijn het met haar eens. Algauw staan de jongens achter hun stoel en knipogen om de beurt naar de meisjes. Die moeten proberen om te ontsnappen. Even later gaat de bel en onder luid gejuich begint de vakantie. Yin Wai steekt voorzichtig haar vinger op.

Meester Jaap klapt in zijn handen. “We luisteren nog even naar Yin Wai.”

Iedereen is meteen stil, want Yin Wai zegt nooit veel.

“Toen jij aan het begin van het jaar op je bureau stond,” zegt ze zachtjes. “Dat vond ik grappig.”

De meester klimt meteen op zijn bureau en roept: “En nou allemaal wegwezen!”

Lachend lopen de kinderen de klas uit, terwijl de meester

hen uitzwaait.

Meester **J**aap houdt van
iedereen! (meestal...)

2006

Meester Jaap wil geen combinatie

Verbaasd kijkt meester Jaap naar de kinderen die zijn lokaal binnenstormen.

“Hier, hier,” roept Kees tegen zijn vriend Bobbie, “dit groepje is nog vrij!”

Bobbie wringt zich tussen de andere kinderen door en loopt bijna Dominique en Lianne omver.

“Zeg, nijlpaard,” snauwt Dominique, “doe effe rustig.”

“Kijk naar je eigen, Dikkie Dik!” roept Bobbie.

“Meester,” gilt Dominique, “Bobbie scheldt!”

Meester Jaap hoort het niet, want het is een hels kabaal. Iedereen probeert een goed plaatsje te vinden. De meester klapt in zijn handen, maar het helpt niks. Hij klapt harder en begint met zijn voeten te trappelen. Hij lijkt op een Spaanse danseres die met handen en voeten een stevig ritme klapt en stamp. Ondertussen roept hij: “Olé, olé, olé!”

Het wordt meteen stil. Iedereen kijkt stomverbaasd naar hun nieuwe meester. Die danst nog even verder en de hele

groep schiet in de lach. Meester Jaap zingt: “Ik ben in Spanje op vakantie geweest, olé, olé!”

Bobbie roept: “Wij waren in Frankrijk!”

Jasin schreeuwt: “Ik zat zes weken bij mijn opa in Marokko!”

En Kees zingt: “Wij zaten op de Veluwe, olé, olé!”

Loes is naar Ierland geweest, Myrthe was in Zuid-Limburg en Quinten bij zijn tante in Friesland.

“Dat mogen jullie straks vertellen,” zegt meester Jaap, “maar eerst iets anders.”

Met grote passen beent hij door het lokaal. Bij elk groepje blijft hij even staan en mompelt: “Dit kan écht niet.”

Dominique fluistert net iets te hard: “Wat doet hij raar.”

En Quinten flapt eruit: “Japie is af en toe ook een beetje gek.”

“Dat klopt,” zegt de meester, “maar dit is ook gek.”

“Wat is er dan?” vraagt Dominique.

“Ik zie alle vijfde-groepers op een kluitje zitten en de kinderen van groep zes zijn ook bij elkaar gekropen. Alsof we twee klassen zijn.”

“Dat zijn we ook!” zegt Kees. “We zijn een combinatieklas. Net als vorig jaar bij juf Hella.”

“Maar dat wil ik helemaal niet!” roept meester Jaap verontwaardigd. “Dus moet er één groep weg.”

De kinderen snappen er niks meer van.

“Ik wil hier blijven,” zegt Haasje, want ze is blij dat ze nu bij meester Jaap zit. Ze heet eigenlijk Terehasa, want ze komt uit Afrika, maar iedereen noemt haar Haasje.

“Ik wil ook blijven!” roepen de andere kinderen.

Meester Jaap plukt aan zijn baardje. “Dan weet ik maar één oplossing. Jullie moeten door elkaar gaan zitten, zodat ik niet merk dat dit een combinatieklas is.”

“Hoe dan?” vraagt Myrthe, want ze vindt het tijd worden dat hun meester normaal doet.

“Jullie komen nog een keer binnen. En dan gaan in elk tafelgroepje kinderen uit vijf én zes bij elkaar zitten.”

Iedereen stommelt weer naar buiten. Meester Jaap laat de kinderen één voor één binnen. Na wat heen en weer geloop zitten ze allemaal door elkaar.

“Goed zo,” zegt de meester tevreden, “niet apart, maar samen! Van nu af aan zijn jullie geen groep vijf én groep zes meer, maar ‘Dé groep van meester Jaap!’”

Meester Jaap houdt van iedereen!
(meestal...)

Het is rustig in de klas van meester Jaap. Alle kinderen werken aan hun weektaak. Na een tijdje zegt de meester: “Groep zes zachtjes naar de lesjestafel.”

Tien kinderen pakken hun stoel op en lopen naar een halfronde tafel in de hoek van het lokaal. Daar gaat de meester wat nieuws uitleggen. De meeste kinderen schuiven stil aan, behalve Dominique en Lisanne. Dominique fluistert tegen Jasin: “Schuif op, Lisanne moet hier nog tussen.”

Jasin doet net alsof hij het niet hoort.

“Toe nou, kebab-happer!” sist Dominique.

Myrthe, die naast Jasin zit, zegt: “Doe even normaal, Dominique!”

“Bemoei je er niet mee, trien!”

Myrthe schiet in de lach.

“Stomme geit,” fluistert Dominique.

“Wat is er, Myrthe?” vraagt meester Jaap zachtjes, want als

ze in de leshoek zitten, moet iedereen fluisteren. Dan kunnen de kinderen van groep vijf ongestoord doorwerken.

“Dominique heeft haar scheld-vijf-minuten,” grinnikt Myrthe. “Kebab-happer, trien, stomme geit...”

Meester kijkt Dominique streng aan.

“Ben je klaar met schelden, drop-propper?”

Hij weet dat ze bijna iedere dag een zak drop naar binnen werkt. De andere kinderen gniffelen. Dominique schuift boos haar stoel aan. De meester tekent een zak drop op het bord en vraagt aan Jasin: “Als Dominique die voor driekwart leeg eet, welk deel blijft er dan voor jou over?”

“Ik lust geen drop,” antwoordt Jasin.

“Dan mag je het aan iemand anders geven.”

“Dan geef ik een kwart aan Myrthe!” zegt Jasin.

“Jasin wil verkering,” zegt Lisanne met een vals lachje.

En Kees stelt droog vast: “Liefde gaat door de maag.”

Maar meester Jaap grijpt zich vast aan het bord, doet alsof hij bijna omvalt en jammert: “Vreselijk, Jasin en Myrthe! Oh, wat erg!”

Verbaasd kijken de kinderen hem aan. Bobbie grinnikt: “Hij heeft weer zijn gekke vijf minuten.”

“Hoe kun je dat nou zeggen, Bobbie?” kreunt meester Jaap. “Ik hou al van Myrthe en nu pikt Jasin haar zomaar in.”

Dominique krijst: “Hij is verliefd op Myrthe!”

Iedereen begint te loeien. Ook de kinderen van groep vijf.

Als het weer rustig is, zegt meester Jaap: “Maar ik hou van jullie allemaal. De ene dag wat meer dan de andere, maar meestal wel. Stel je voor dat ik zou denken: Gatverdarrie, moet ik weer naar die etterbakken!”

“Echt waar?” vraagt Haasje.

“Echt waar. Anders was ik geen meester geworden, maar krokodillentemmer.”

“Maar hoe moet dat nou met Myrthe en Jasin?” vraagt Bobbie.

Voor meester Jaap kan antwoorden, zegt Myrthe: “Ik weet nog niet zeker of ik verkering wil.”

“Ik ook niet,” zegt Jasin.

Meester Jaap knikt. “Maar jullie weten één ding wel zeker: met veertien dagen verkering verdien je een spekkie!”

“Dat wil ik wel,” zegt Myrthe lachend tegen Jasin.

“Ik ook,” zegt Jasin.

“Heel goed,” roept meester Jaap. “Ik zou zeggen: doe je best!”

Meester Jaap verzint een oplossing

Groep vijf en zes zijn rustig aan het werk. Meester Jaap zit aan zijn tafel. Naast hem ligt een blocnootje. Kinderen die iets niet begrijpen, schrijven hun naam erop. Hij is net klaar met Aysel, die iets niet snapte van een euro-som. Ze loopt zachtjes terug naar haar groepje. Ondertussen kijkt de meester op het lijstje en fluistert: “Quinten, jij bent aan de beurt.”

Die springt meteen op, zijn stoel valt om en hij struikelt over de poot. Hij grijpt zich vast aan zijn tafeltje, maar dat valt ook om. Er klettert van alles op de grond: boeken, schriften, etui, liniaal en een bloempot met viooltjes. Lisanne had die meegebracht om hun groepje op te fleuren. Bobbie, die naast Quinten zit, schatert het uit. Maar Lisanne roept boos: “Oh nee, Quinten!”

Loes bukt zich en probeert de violen te redden, maar de pot is gebarsten en de bloemstelen zijn geknakt. Inmiddels is het met de rust gedaan in de klas. Iedereen wil weten wat er

aan de hand is. Quinten ligt nog steeds op de grond en roept beteuterd: “Ik kan er echt niks aan doen. Het ging per ongeluk.”

Als Lisanne de geknakte viooltjes ziet, ontploft ze helemaal. “Quinten, je bent een grote neuroot! Nooit kun je iets normaal doen. Zelfs als je iets uit je kastje moet pakken, lijkt het wel een complete verbouwing.”

Meester Jaap trekt Quinten overeind en zet zijn tafeltje recht. Een paar andere kinderen rapen de rest van zijn spullen op.

“Het was écht per ongeluk!” roept Quinten weer.

Meester Jaap frunnikt aan zijn baardje en vraagt: “Maakte je vorig jaar bij juf Hella ook altijd zo’n kabaal?”

Voordat Quinten iets kan zeggen, roept Lisanne: “Toen viel die neuroot ook telkens van zijn stoel en dan moest hij naar de gang. Maar dat hielp niks.”

Aysel steekt haar vinger op. “Meester, volgens mij kan Quinten gewoon niet lang stilzitten.”

Meester Jaap knikt: “Dat denk ik ook.”

“Dat is dan goed stom!” roept Dominique.

“Nee, hoor,” antwoordt meester Jaap, “iedereen heeft recht op zijn eigen afwijking. Leander wil altijd een pet op, Aysel draagt een hoofddoekje, Dominique eet een zak drop per dag, Bobbie lacht altijd hard, Quinten kan niet stilzitten en ik ben een hark met gymnastiek.”

De hele groep lacht.

“Voor Quinten is het lastig om de hele dag op een stoel te moeten zitten,” gaat meester Jaap verder. “Daarom moet hij zich af en toe kunnen uitleven.”

Even later is iedereen weer rustig aan het werk. Buiten zien ze Quinten langs het raam draven. Na een minuut of vijf stapt hij weer het lokaal binnen. Vanaf nu mag hij van meester Jaap een rondje om de school rennen als hij het niet meer uithoudt in de klas. In het begin letten de anderen nog op hem, maar het went snel. En het helpt, want Quinten valt bijna nooit meer van zijn stoel. Na een tijdje zegt meester Jaap tevreden tegen Lisanne: “Probleem neuroot Quinten opgelost!”

Meester Jaap rolt stoel

Als iedereen in de kring zit, zegt meester Jaap: “Er komt zo een nieuw meisje in onze groep.”

“Leuk!” roept Haasje.

“Ze heet Rikst en er is iets met haar wat jullie moeten weten.”

“Ze heeft flaporen,” zegt Bobbie.

Loes roept: “En konijnentanden!”

“Hè, wat doen jullie flauw,” moppert meester Jaap.

Leander steekt zijn vinger op. “Ze is normaal.”

“Gelukkig,” zegt Kees, “eindelijk een normale meid in onze groep.”

De meeste meisjes protesteren. En Lisanne zucht: “Ik wou dat we er eens een normale jongen bij kregen.”

“Ik ben hartstikke normaal,” gilt Quinten en hij valt tegelijkertijd van zijn stoel. Iedereen lacht en meester Jaap vraagt: “Wil je even rondjes rennen?”

“Nee, mees.”

Quinten gaat snel zitten, want hij wil erbij zijn als het nieuwe meisje komt.

“Rikst zit in een rolstoel,” legt de meester uit.

“Er is bij haar geboorte iets misgegaan, waardoor ze niet kan lopen. En ze praat een beetje langzamer, maar verder is ze net zo slim en net zo dom als jullie en ik.”

“Hoe weet je dat?” vraagt Haasje.

“Omdat ik haar al gesproken heb.”

Er wordt geklopt. En Rikst komt binnen in haar rolstoel. Ze beweegt hem zelf vooruit door met haar handen aan de wielen te draaien. Het wordt onmiddellijk stil in de groep.

“Welkom, Rikst,” zegt meester Jaap.

Bobbie fluistert tegen Kees: “Wat een schatje!”

Maar Loes flapt er iets te hard uit: “Wat zielig!”

Rikst wordt meteen knalrood. Meester Jaap plukt even aan zijn baardje. Dan buigt hij zich over Rikst heen en hij fluistert iets in haar oor. Rikst glimlacht en knikt ja.

“Alle tafels en stoelen aan de kant!” roept meester Jaap. “Net als bij toneelspelen.”

Even later is een groot deel van de klas leeg. De kinderen staan in een grote kring en kijken nieuwsgierig naar Rikst en hun meester.

“Toe maar,” zegt meester Jaap tegen Rikst. Het meisje rijdt met haar rolstoel naar het midden en dan gebeurt er iets bijzonders. Rikst draait rondjes, rijdt achteruit, vooruit, laat

haar rolstoel steigeren als een paard, schiet naar voren, remt en maakt sierlijke bochten. Rikst danst met haar rolstoel. De hele klas kijkt er met open mond naar. Als ze klaar is, begint iedereen te klappen en Rikst straalt helemaal. Meester Jaap zet een gewone stoel naast de rolstoel en handig wipt Rikst over naar de stoel.

“Wie wil het ook proberen?” vraagt de meester.

“Ik, ik ik!” brult de hele groep. Eerst mag Kees, maar die botst al meteen tegen een tafel. Daarna zijn Aysel en Leander aan de beurt. Die komen met moeite vooruit. Dan probeert meester Jaap het. Hij begint te rijden en roept blij: “Kijk, ik rol stoel.”

Maar direct daarop knalt hij tegen de muur. “Au!”

Als Rikst even later weer in haar rolstoel zit, zegt Bobbie: “Jij bent helemaal niet zielig. Jeetje, wat kun jij dat goed.”

“Zo mag ik het horen,” zegt meester Jaap tevreden en hij wrijft ondertussen over zijn pijnlijke knieën.

Meester Jaap zoekt eikels

“We gaan het bos in,” zegt meester Jaap, “eikels zoeken.”
“Jasin is een eikel,” roept Dominique.

“Hou je een beetje in,” zegt de meester.

De groep van meester Jaap is al een paar dagen bezig met de herfst. Het bos ligt niet zo ver van de school en ze lopen er met z’n allen heen. Meester Jaap heeft een zak spekkies onder zijn arm. Myrthe en Kees duwen om de beurt de rolstoel van Rikst. Leander en Quinten sjokken achteraan.

“Als ze maar uit de buurt van onze geheime hut blijven,” zegt Quinten bezorgd.

Leander stelt hem gerust: “We hebben de ingang goed verstopt. En een paar meter ervoor is de valkuil.”

Ze wandelen eerst door een brede laan. Bij een smal paadje naar rechts blijft meester Jaap staan.

“Oh nee, niet daarin,” fluistert Quinten zenuwachtig.
“Daar is de hut.”

Leander roept: “Rechtdoor, mees! Verderop barst het van

de eikels!”

Meester knikt. “Dat doen we ook, want daar kunnen we met de rolstoel komen.”

Ineens horen ze een hoop kabaal. Dominique staat te tieren tegen Jasin. Meester Jaap loopt er snel naartoe en vraagt: “Wat is er?”

Dominique schreeuwt: “Jasin legde zijn hand op mijn schouder en zei dat hij eindelijk een héél grote eikel had gevonden.”

De hele groep lacht, maar Dominique stampt boos het paadje naar rechts in en is even later uit het zicht verdwenen. Quinten stoot Leander aan en fluistert: “Help, het gaat mis.”

Meester Jaap moppert: “Ik wil het woord eikel niet meer horen.”

“Dominique is ermee begonnen,” zegt Jasin.

“Nee,” zegt Kees, “meester is begonnen.”

Meester Jaap geeft de zak spekkies aan Jasin.

“Ik heb vanmiddag geen zin in ruzie. Je gaat nu naar Dominique en maakt het goed. Als dat lukt, mogen jullie ieder twee spekkies pakken.”

Jasins ogen beginnen te glinsteren en hij rent het bos in. Gespannen luistert iedereen naar wat er komen gaat. Opeens gilt Dominique: “Rot op, eikel!”

Het blijft even stil, maar dan klinkt de stem van Jasin: “Shit!”

Het volgende moment begint Dominique luid te schateren en niet veel later lacht Jasin heel hard mee. Meester Jaap loopt het bos in en de kinderen hollen achter hem aan. Myrthe duwt Rikst het paadje in. Rikst wordt helemaal door elkaar geschud, maar dat kan haar niks schelen: ze wil ook weten wat daar aan de hand is. Jasin en Dominique zitten samen in een kuil. De zak met spekkies staat tussen hen in en is voor de helft leeg. Als je goed kijkt, dan kun je verderop de ingang van de geheime hut zien. Maar iedereen heeft alleen oog voor Jasin, Dominique én de spekkies.

“We hebben het goedgemaakt!” roept Jasin met volle mond.

“We vielen samen in een soort valkuil,” vertelt Dominique. “Toen moesten we lachen, vooral omdat Jasin zei: ‘Wat een eikels zijn we toch.’ Daarna zijn we aan de spekkies begonnen.”

Meester Jaap springt in de kuil en pakt de zak. “De rest is voor ons!”

Even later stappen ze weer met zijn allen over het grote pad. Leander fluistert opgelucht tegen Quinten: “Niemand heeft de hut ontdekt. Gered door de spekkies.”

Meester Jaap wordt Retseem Paaj

Lisanne houdt een spreekbeurt over ‘De Poes’. Ze staat voor de klas en zegt: “De poes behoort tot de familie van de katten, zoals leeuwen en tijgers.”

Ze schrijft op het bord: De soep behort tot de familie van de takken. Het wordt meteen onrustig in de groep, maar meester Jaap gebaart dat het stil moet zijn. Lisanne vertelt dat poezen vleeseters zijn, maar ook graag vis eten. Ze schrijft op: De soep eet koo siv. Bobbie vraagt: “Wat voor siv eet de soep koo?”

Verbaasd kijkt Lisanne hem aan, maar de hele klas barst in lachen uit.

“Je schrijft soep in plaats van poes,” roept Jasin.

“Ze draait alles om,” schatert Loes.

En Quinten brult: “Wat dom!”

Lisanne begint te huilen. Meester Jaap loopt naar het bord en schrijft op: ki neb leeh soeb po eilluj.

Het wordt langzaam stil en Kees zegt: “Hij is heel boos op

ons.”

“Hoe weet je dat?” vraagt Haasje.

“Staat op het bord.”

Ineens hebben ze in de gaten dat hun meester ook alles achterstevoren schrijft. Meester Jaap legt zijn arm om de schouders van Lisanne.

“Luister,” zegt hij, “Lisanne heeft een kleine afwijking en jullie weten wat ik altijd zeg: iedereen heeft..”

“...recht op zijn eigen afwijking,” roept de hele klas in koor.

“Juist,” antwoordt meester Jaap tevreden. “Lisanne is woordblind. Met een duur woord heet dat ‘dyslectisch’. Je moet je voorstellen dat je twee draadjes in je hoofd hebt. Als die verkeerd om zitten aangesloten, dan draai je woorden en letters om. Of je weet soms niet hoe je iets moet schrijven. Je kunt er dus niks aan doen dat je fouten maakt.”

Haasje vraagt: “Gaat dat over?”

Ze vindt het zielig voor Lisanne.

“Als je heel erg je best doet,” antwoordt meester Jaap, “gaat het steeds beter. Maar het blijft moeilijk. Vooral als andere kinderen je uitlachen.”

“Sorry, Lisanne,” zegt Quinten.

“Trouwens,” zegt meester Jaap, “achterstevoren schrijven is ook niet zo gemakkelijk. Probeer jullie naam maar eens zo uit te spreken.”

“Dan heet ik Seol,” zegt Loes.

“En ik ben Eibbob,” roept Bobbie lachend. Dominique heeft best moeite om haar naam om te draaien. Meester helpt haar en zet op het bord Euqinimod. En voor Aysel schrijft hij Lesya. Nu begint iedereen zijn naam te veranderen. Jasin wordt Nisaj, Haasje is ineens Ejsaah geworden, Leander heet Rednael en Rikst zegt: “Ik heet Tskir en zit in een Leotslor.”

“En ik ben Retseem Paaj,” zegt meester Jaap.

Kees steekt zijn vinger op. “Meester, ik heet Seek en ik wil een spreekbeurt houden over een Pik.”

Iedereen proest het uit. Zelfs Lisanne kan weer lachen. Kees kijkt verwaand de klas rond en zegt droog: “En die pik zegt tok.”

“Nee,” verbetert meester Jaap hem, “die pik zegt kot.”

Als iedereen uitgelachen is, mag Lisanne doorgaan met haar spreekbeurt.

“Ik schrijf alles wel voor je op,” zegt meester Jaap.

Als ze klaar is, mogen Myrthe en Bobbie een punt geven.

“Ik geef een Neit,” zegt Bobbie.

“Eem snee,” roept Myrthe.

Meester Jaap wil oorlog

Aysel en Dominique hebben ruzie.

“Dit moeten we uitpraten,” zegt meester Jaap.

“Oh nee,” kreunt Bobbie, “niet weer dat stomme meidengedoe.”

Loes protesteert. “Hoezo: meidengedoe? Toen jij ruzie had met Quinten, hebben we er ook over gepraat.”

“Nadat ze elkaar eerst een blauw oog hadden geslagen,” stelt Kees nuchter vast. “Toen moest meester wel.”

“Maar dat ging ook heel vlug,” zegt meester Jaap. “Ze waren eerst rustig aan het knikkeren en vijf tellen later hadden ze een blauw oog.”

Kees knikt. “Dat is waar. Bij meiden gaan ruzies altijd langzamer.”

“Waarom schelden jullie elkaar uit?” vraagt meester Jaap. De twee meisjes barsten los en niemand kan er een touw aan vastknopen. Dan zegt Leander: “Dominique is jaloers omdat Aysel wel eens met haar vriendin Lisanne speelt.”

“Helemaal niet!” roept Dominique. “Die stomme Turk scheldt me uit voor ‘dikke pad’.”

“Ik ben geen stomme Turk,” roept Aysel boos.

“Wat ben je dan?” krijst Dominique.

“Ik ben een Nederlander en mijn vader en moeder komen uit Turkije. En daar ben ik trots op!”

“Ik laat mijn grote broer Jelle op school komen,” roept Dominique huilend, “en die slaat jou in elkaar.”

“Dan neem ik mijn broer Mustafa mee,” gilt Aysel.

Meester Jaap knikt. “Goed, als jullie oorlog willen, dan moet het maar.”

Stomverbaasd kijken de kinderen hem aan.

“Morgenmiddag om drie uur is het zover. Jelle en Mustafa zullen dit voor hun zussen uitvechten. Maar tot dan wil ik een wapenstilstand.”

De rest van de middag hangt er een rare sfeer in de groep. En ook de volgende dag. De twee ruziemeiden bemoeien zich niet met elkaar, maar Dominique vertelt wel aan iedereen ‘dat Jelle die Turk bont en blauw zal slaan’. En Aysel zegt: “Mustafa lust Jelle rauw.”

‘s-Middags neemt de meester zijn groep mee naar buiten en zet de kinderen op de bankjes rondom de speelplaats. Aan de linkerkant van het plein staat Mustafa. Hij oefent vast wat boksbewegingen. Rechts zien ze Jelle staan. Hij kijkt met een woeste blik naar zijn tegenstander.

“Meester, moet dit echt?” piept Quinten.

En Myrthe moppert: “Ik vind dit niet normaal.”

“Beginnen maar!” roept meester Jaap kalm.

Het wordt doodstil. Als de twee jongens vlak bij elkaar zijn, rennen ze op elkaar af en...omhelzen elkaar.

“Jelle!” roept Mustafa vrolijk.

“Mustafa!” brult Jelle enthousiast.

Met open mond kijkt de hele klas toe. Vijf minuten later zitten ze weer in de kring, samen met de twee grote broers. Dan komt de aap uit de mouw. Jelle en Mustafa zaten vroeger bij meester Jaap in de klas en waren goede vrienden van elkaar. Gisteravond heeft meester Jaap ze opgebeld en alles verteld. Ze wilden graag meehelpen om hun zussen een lesje te leren.

“Want wij weten hoe leuk het kan zijn bij meester Jaap,” zegt Mustafa.

En Jelle roept: “Maar met ruzies verpest je dat.”

Beschaamd kijken Dominique en Aysel elkaar aan.

Meester Jaap reist door de tijd

“Pak je geschiedenisboek,” zegt meester Jaap.

“Gatver,” roept Jasin.

“Heb medelijden, mees!” kreunt Myrthe.

Meester Jaap kijkt de kinderen met grote ogen aan. “Hoe komen jullie daar nou bij?”

“Vorig jaar deden we bij juf Hella ook geschiedenis,” vertelt Kees. “Dan moest je van die stomme stukjes lezen en daarna vragen beantwoorden.”

“Dat was kei-saai!” roept Loes. “Echt kei-saai, mees!”

“Ik snap het al,” zegt meester Jaap. Hij loopt naar het raam, doet de gordijnen dicht en zet een cd op.

“Doe allemaal je ogen dicht, want we gaan op reis met de tijdmachine.”

Er klinkt zachte maar spannende muziek.

“Niet stiekem kijken,” zegt meester Jaap.

Bijna allemaal houden ze hun ogen dicht, alleen Loes en Quinten gluren af en toe eventjes.

“We gaan wel zesduizend jaar terug in de tijd,” zegt meester Jaap met een geheimzinnige stem, “naar de prehistorie. Natuurlijk zien we er anders uit. Geen T-shirt aan of een spijkerbroek, maar...”

“...we lopen in onze blote kont,” roept Quinten.

Iedereen lacht.

“Gelukkig niet, Quinten,” zegt meester Jaap, “want dan wil jij nooit meer weg uit de prehistorie, met al die blote meisjes.”

“Yes!” lacht Quinten.

Meester wacht tot het weer rustig is en vertelt verder.

“We dragen kleren die gemaakt zijn van de huiden van herten en beren. Eerst lopen we naar ons huis. De muren zijn van gevlochten takken waar we klei overheen hebben gesmeerd. Ons huis is maar één grote vierkante ruimte met in het midden een lekker houtvuurtje. De hele familie zit eromheen. Broertjes, zusjes, vader, moeder en oma’s en opa’s. En er scharrelen ook nog een varken en een geit rond. Omdat het zo druk is, gaan we weer naar buiten. We rennen naar het bos. Eigenlijk mogen we daar niet komen, want er zitten wolven en beren. Daarom nemen we voor alle zekerheid een vuistbijl mee. Dat is een stuk vuursteen, waaraan we een scherpe kant hebben geslepen. Voorzichtig sluipen we door het dichte bos.”

De stem van meester Jaap wordt steeds zachter. “Ineens horen we geritsel...We blijven staan...houden onze adem in...

WRRRAUWWW!”

De meester geeft een enorme brul. De hele groep schrikt zich wezenloos en Rikst gilt: “Engerd!”

“Nee, een beer,” roept meester Jaap. Als het weer rustig is, zegt de meester: “En nu mogen jullie toneelstukjes maken over de prehistorie. Het mag grappig of spannend zijn, maar het moet wél kloppen. Daarom ga je eerst in je boek lezen, hoe die mensen toen leefden.”

Al snel zit iedereen aandachtig te lezen. Daarna verzinnen de kinderen toneelstukjes en spelen die voor elkaar. Natuurlijk gaan er groepjes op jacht. Rikst kruipt met rolstoel en al onder een grote lap en komt uit de struiken gereden terwijl ze ook “WRRRAUWWW!” brult. Andere kinderen gaan om het houtvuur zitten, zijn aan het pottenbakken of maken gereedschap van vuursteen. Als iedereen aan de beurt is geweest, zegt meester Jaap: “Zo, dat was nou een saaie geschiedenisles.”

Maar Loes roept: “Keigaaf! Echt kéigaaf, mees!”

Meester Jaap redt de spekkies

De hele klas van meester Jaap is verbouwd. Alle tafels staan tegen elkaar in een grote kring, want vanmiddag vieren ze Kerstmis. In het midden van de kring staat een laag tafeltje dat is versierd met crêpepapier. Daar bovenop staat een mand met spekkies.

“Dat zijn de kerstspekkies,” legt de meester uit. “Die eten we als toetje.”

De kinderen lachen, want bij hun meester is een feest zonder spekkies geen feest. De moeders van Myrthe en Jasin hebben voor lekkere hapjes gezorgd en de meester heeft drinken meegebracht. Als alle kinderen achter hun tafeltje zitten, doet meester Jaap de gordijnen dicht en het licht uit.

“Nu nog de kaarsjes aan,” zegt Haasje.

Meester Jaap schudt treurig zijn hoofd. “Dat vinden ze tegenwoordig te gevaarlijk op scholen.”

“Stom!” roept Loes.

De meester knikt. “Dat vind ik ook, maar het was

natuurlijk ook wel eng. Vooral als ieder kind een kaarsje op zijn tafel had.”

“Kon je lekker fikkie stoken,” zegt Quinten.

“Dat bedoel ik,” grinnikt de meester.

Haasje en Leander gaan rond met de hapjes en ondertussen vertelt de meester het verhaal over het kerstkind.

“Maar er zijn ook mensen die niet aan kerst doen,” gaat hij verder, “omdat ze een ander geloof hebben. Zoals Aysel, Jasin of Haasje. Of ze vieren het feest van het licht. Midden in de koude winter denken ze alvast aan de zon. Om de moederin te houden.”

Bobbie moppert: “Daarom is het niet leuk dat we geen kaarsjes hebben.”

Kees heeft een idee. “We zetten een kaars op het tafeltje bij de spekkies. Dan kan er niks gebeuren.”

Meester Jaap twijfelt. Maar de hele groep brult: “Aaaah, meester, toe nou!”

“Goed,” zegt de meester, “maar niet tegen de andere juffen en meester zeggen, hoor.”

Hij haalt een grote kaars uit de kast. Omdat alle tafels in een kring staan, moet de meester er overheen klimmen. Hij gaat eerst op een tafeltje zitten en tilt er met moeite zijn benen overheen. Met een plof komt hij aan de andere kant neer.

“Ons kamerolifantje is geland,” roept Bobbie.

De hele groep lacht.

Meester Jaap haalt zijn schouders op en zucht: “Ik ben nou eenmaal een stijve hark.”

Even later brandt er een grote kaars midden in de kring en is meester Jaap weer met moeite terug geklommen. Dan leest de meester een mooi verhaal voor.

Ineens gilt Lisanne: “Help, de kaars is omgevallen!”

In het midden van de kring is brand uitgebroken. Zelfs het crêpepapier staat al in de fik. Meester Jaap stapt op zijn stoel, springt in één keer over zijn tafeltje heen en rent naar de brand. Hij trekt het crêpepapier met kaars en de mand met spekkies van het tafeltje. Daarna trapt hij met zijn grote voeten het vuur uit. Alle kinderen klappen en juichen.

“En dat voor een kamerolifantje!” roept de meester trots.

“Je bent nog hartstikke lenig, mees!” zegt Aysel.

De meester stopt de spekkies weer in de mand en zegt trots: “Ik moest onze kerstspekkies redden!”

Meester Jaap en de muts

De hele klas zit rustig aan hun taak te werken. Meester Jaap roept om de beurt kinderen bij zich om iets uit te leggen. In het groepje van Bobbie, Lisanne, Loes en Quinten klinkt gegiechel. De meester fluistert: “Het is zo pauze, dan kunnen jullie je uitleven.”

Het wordt weer stil. Na een paar minuten staat Bobbie op en loopt naar het aanrechtje om water te drinken. Op de terugweg gooit hij iets bij Kees op zijn tafeltje. Meester Jaap ziet het.

“Breng maar hier, Kees.”

Loes gilt: “Nee, niet doen!”

Kees kijkt verbaasd naar het kleine langwerpige pakje dat op zijn tafel ligt. De hele klas rekt zich uit om te zien wat het is. Quinten kan zich niet beheersen en rent naar het groepje van Kees.

“Een condoom!” gilt hij. “Die liggen ook bij mijn vader en moeder in hun nachtkastje.”

Sommige kinderen schateren het uit, maar de meeste kijken elkaar verbaasd aan. Kees brengt het pakje naar de meester.

Haasje roept: “Wat is dat, mees?”

Loes gilt: “Dat is voor om je...om je...”

“Piemel,” zegt meester Jaap droog. Er barst een woest gebrul los. Pas na vijf minuten is het weer rustig. Meester Jaap vraagt: “Bobbie, hoe kom je daaraan?”

“Ook uit het nachtkastje van mijn ouders.”

“Dat dacht ik al,” zegt meester Jaap en hij schrijft op het bord: “Condoom of piemelmutts.”

Er klinkt weer gebrul. Ondertussen maakt de meester onverstoorbaar het pakje open. Er komt een soort ballonnetje uit. Iedereen wil weten wat het is. Dan begint meester Jaap te vertellen: “Als twee mensen elkaar lief vinden, dan willen ze graag dicht bij elkaar zijn. En soms willen ze zelfs helemaal in elkaar kruipen. Nou, dat kan. Je moet daarvoor natuurlijk wel veel groter zijn, maar dan heeft de natuur dat handig geregeld. Mannen hebben een piemel en vrouwen een spleetje. En die piemel past in dat spleetje. Dat geeft een fijn gevoel en als dat gebeurt, kunnen er zaadjes uit die piemel komen. Die glijden dan in de buik van de vrouw en daar zitten heel kleine eitjes. Als zo’n zaadje bij het eitje komt, kan er een baby’tje gaan groeien. Maar als je nou graag knuffelt, maar geen baby wilt, kan de man een mutsje om zijn piemel doen. Dan komen de

zaadjes daarin. Na het vrijen doet de man zijn muts af en ruimt die netjes op.”

“Handig,” roept Kees.

En Leander zegt: “Ik ga aan mijn ouders vragen of ze ook zo’n muts gebruiken. Ik heb al twee heel drukke zussen, dat is meer dan genoeg.”

Meester Jaap lacht. “Heel goed, Leander. Maar er zijn ook nog andere manieren om ervoor te zorgen dat er geen baby’s komen. Dat vertel ik een andere keer wel. En met een nog niet gebruikt condoom kun je ook nog iets leuks doen. Kijk maar.”

Meester Jaap blaast het condoom op en het wordt een heel grote ballon.

“Gaaf,” roept Quinten, “als het carnaval is, ga ik meedoen met de ballonnenoptocht!”

Meester Jaap wordt te dik

Het is pauze en meester Jaap loopt samen met juf Wilma over het plein. Rikst komt aanrijden in haar rolstoel. Myrthe loopt naast haar.

“Zullen we koffie voor jullie halen?” vraagt Rikst.

Meester Jaap grinnikt: “Jullie hebben wat goed te maken, hè?”

Myrthe bloost en Rikst friemelt aan haar haar.

“Hoezo?” vraagt juf Wilma.

“Ze zaten onder taakuur de hele tijd te geiten. Ik heb ze maar even apart gezet.”

“Mogen we koffie halen?” vraagt Myrthe weer.

“Doe maar,” zegt juf Wilma, “met een klein beetje melk.”

“Geitenmelk,” plaagt meester Jaap.

“Flauw!” roept Rikst en ze racet weg. Myrthe holt achter haar aan. De meester en de juf lopen door. Aan de andere kant van het plein blijven ze staan kijken bij Bobbie, Aysel, Kees en Dominique. Die zijn aan het basketballen.

Als ze verder wandelen, hoort meester Jaap vlak achter zich roepen: “Kijk uit, dikzak!”

Boos draait hij zich om en snauwt: “Wie zei dat?”

Achter hem staat Myrthe met een beker koffie.

“Dat was niet tegen jou, meester,” stamelt ze met een rood hoofd. “Bobbie liep me bijna omver.”

Ze geeft gauw de beker aan meester Jaap. Juf Wilma lacht en tikt een paar keer op de buik van de meester. “Zo Japie, kun je er niet tegen als ze ‘dikzak’ tegen je roepen?”

Rikst komt net aanrijden met nog een beker koffie. Ze ziet wat Wilma doet en roept enthousiast: “Mees, je krijgt een buikje!”

“Nou!” moppert de meester en hij loopt boos weg. De meisjes kijken juf Wilma verbaasd aan. Die zegt: “Hij is écht kwaad.”

Samen gaan ze achter hem aan. De kinderen die basketballen, hebben ook in de gaten dat er iets aan de hand is.

“Wat is er met onze mees?” vraagt Dominique.

“Hij dacht dat ik ‘dikzak’ tegen hem riep,” vertelt Myrthe, “maar ik bedoelde Bobbie.”

“Dankjewel,” gromt Bobbie.

“Sorry, Bobbie,” zegt Myrthe, “maar je liep me bijna omver. Ik werd even boos.”

Een eindje verderop zit hun meester treurig op de rand

van de zandbak. Rikst rijdt naar hem toe. “Mees, ik zal nooit meer iets zeggen over je buikje.”

De anderen moeten moeite doen om niet in de lach te schieten. Meester Jaap zucht: “Jullie hebben hartstikke gelijk. Ik word een beetje te dik. Van nu af aan eet ik géén spekkies meer. En dat is vette pech voor jullie, want nou kan ik ze nooit meer uitdelen.”

Alle kinderen protesteren luid. Bobbie roept: “Ik ben toch ook dik.”

“En ik ook,” zegt Dominique, “een beetje.”

“Jullie zijn leuk dik,” antwoordt de meester, “én jullie groeien nog. Dan word je vanzelf dunner.”

Kees weet een oplossing. “Vroeger kwam je met de fiets naar school, mees. Maar tegenwoordig kom je altijd met de auto.”

“Je hebt gelijk,” antwoordt meester Jaap, “ik ga weer fietsen.”

“En de spekkies?” vraagt Rikst.

“Die mogen blijven.”

Iedereen haalt opgelucht adem. Maar als ze even later naar binnen gaan, spreken de kinderen af nooit meer iets te zeggen over het buikje van meester Jaap. Voor alle zekerheid.

Meester Jaap en de werkster

Aan het eind van de middag leest meester Jaap nog een kwartiertje voor. Maar vlak voordat het tijd is, klapt hij het boek dicht.

“Morgen verder.”

“Aaaah,” zegt Leander teleurgesteld, “het is net zo spannend.”

De meester knikt. “Dat vind ik ook, maar we moeten de klas nog opruimen.”

“Altijd dat stomme opruimen,” moppert Quinten.

Loes is het helemaal met hem eens en zegt: “Daar is de werkster toch voor.”

En Lianne roept: “Die wordt tenminste betaald voor dat domme werk en wij niet.”

Meester Jaap klapt in zijn handen. “Ja, zo kan-ie wel weer, dames en heren.”

Ineens begint Aysel heel hard te huilen en ze rent de klas uit.

“Wat is er met haar?” vraagt Kees.

Meester Jaap zucht: “Jullie worden bedankt!”

“Wat is er dan, mees?” vraagt Kees weer. “Ik heb helemaal niks gedaan.”

De meester staat op en vraagt aan Myrthe en Haasje: “Willen jullie even kijken waar Aysel is? Zeg maar dat ik zo kom. Ik moet eerst hier even iets regelen.”

De twee meisjes vertrekken naar de gang. De rest van de groep kijkt hun meester nieuwsgierig aan.

“Zo, en nu wij,” begint de meester. “We hebben bij ons op school een hartstikke goede werkster. Ze stofzuigt iedere dag ons lokaal, poetst het aanrechtje, sopt de deuren en lapt de ramen. Verder maakt ze iedere dag de wc’s schoon. En vooral bij de jongens is dat niet altijd zo’n pretje.”

“Quinten pist ernaast!” roept Jasin.

“Niet waar,” schreeuwt Quinten.

Meester Jaap zucht: “We laten nu even in het midden wie waar pist...eeh...plast.”

“Maar dat is toch ook de bedoeling?” zegt Kees. “Dat je in het midden plast.”

De meester grinnikt. “Heel goed, Kees, maar het is niét de bedoeling dat de werkster ook nog al onze proppen opraaft. Of de boekenkast opruimt of viltstiftvlekken van onze tafeltjes poetst. Dat doen we zelf. Aysels moeder heeft het al druk genoeg.”

“Aysels moeder?” roept Rikst stomverbaasd.

“Wat is er met haar moeder?” vraagt Dominique, die het nog niet helemaal snapt.

“Die maakt de school schoon,” zegt Jasin.

De meeste kinderen kijken elkaar verbaasd aan. Dat wisten ze helemaal niet. Nu begint Loes opeens te huilen.

En even later zit Lisanne ook te snikken. “Ik heb allemaal stomme dingen over Aysels moeder gezegd.”

“Ik ook,” jammert Loes.

“Weet je wat?” zegt de meester. “We maken onze klas vandaag extra goed schoon. Dan hoeft Aysels moeder hier vandaag niet te zijn. Om het goed te maken.”

Even later is iedereen druk in de weer. Er wordt flink gepoetst en geboend en Quinten heeft de stofzuiger gehaald. Terwijl iedereen bezig is, roept de meester Aysel, Myrthe en Haasje van de gang. Aysel kijkt verrast om zich heen.

Quinten komt net langs schuiven met de stofzuiger. “Voor je moeder,” schreeuwt hij.

Vanaf die dag ruimt iedereen extra goed op, zodat de werkster snel klaar is in hun lokaal. Want het is niet zomaar een werkster. Het is de moeder van Aysel.

Meester Jaap en het vogelproject

“Vanmiddag werken we aan ons vogelproject,” zegt meester Jaap. “We maken groepjes van twee of drie kinderen. En elk groepje maakt een vertelplaat.”

De kinderen hebben er zin in. De meester heeft van alles verteld over vogels. Over dekveren en staartpennen en over spitse, lange en kromme snavels. Nu mogen ze zelf aan de slag. Ze gaan eerst van alles opzoeken in de schoolbieb of op internet. Daarna plakken ze plaatjes op een groot vel en schrijven er teksten bij. Ten slotte houden ze een spreekbeurt en komt er een tentoonstelling van alle vertelplaten. De kinderen willen groepjes vormen, maar de meester zegt: “Deze keer deel ik jullie in.”

Er wordt geprotesteerd, maar als de meester zegt wie bij wie moet, vinden de meeste kinderen het best. Alleen Bobbie en Dominique zijn kwaad. Ze moeten samen een vertelplaat maken over uilen.

“Ik ga niet bij die koe!” roept Bobbie boos.

En Dominique gilt: “Meester, dat varken noemt mij koe!”

Meester Jaap schudt treurig met zijn hoofd en zegt: “Ik wil een vertelplaat over uilen niet over de dieren van de boerderij.”

Dan bemoeit Kees zich ermee. Hij gaat met zijn groepje iets over strandvogels maken. “Hoe kun je dat nou doen, meester?” vraagt hij. “Die twee hebben altijd ruzie. Dat wordt niks. Zal ik ruilen met Dominique?”

“Bedankt voor het aanbod,” antwoordt de meester, “maar ik laat het zo.”

Even later zitten Dominique en Bobbie met kwaai koppen naast elkaar. Meester Jaap legt een paar vogelboeken bij ze neer. “Hier, dan kunnen jullie aan de slag.”

“Nee,” bromt Bobbie.

“Ik wil niet,” snauwt Dominique.

De hele groep kijkt naar de kinderen.

“Geen gezeur,” zegt de meester boos, “want later moet je ook wel eens samenwerken met iemand die je niet zo leuk vindt.”

Daarna draait hij zich om en loopt weg. De twee kinderen zien niet dat hun meester tegen de rest van de groep knipoogt. Bobbie en Dominique zitten eerst een tijdje zwijgend naast elkaar. Dan bladert Bobbie wat in een vogelboek en schuift het naar zijn buurvrouw.

“Ga maar plaatjes kopiëren,” zegt hij onverschillig.

Dominique schudt haar hoofd. “Ik teken ze wel na. Welke zal ik doen?”

“Begin maar met de ransuil.”

Dominique begint te tekenen en Bobbie schrijft van alles op. Na een tijdje vraagt Dominique verbaasd: “Doe je dat uit je hoofd? Moet je niks opzoeken?”

“Niet nodig,” zegt Bobbie, “ik weet gewoon veel over vogels. Van mijn vader geleerd.”

Hij schuift zijn blaadje naar Dominique en die leest van alles over ransuilen. Dat ze muizen op twintig meter afstand kunnen horen. En dat ze vaak oude eekhoorn- of kraaiennesten gebruiken om eieren te leggen. Ondertussen kijkt Bobbie naar de tekening van Dominique. Zijn mond valt open.

“Wat kun jij dat goed!” roept hij.

Als meester Jaap even later komt kijken, zijn ze enthousiast bezig.

“Bobbie weet er kei-veel van,” roept Dominique.

“Dominique kan hartstikke goed tekenen,” roept Bobbie.

De meester knikt tevreden. Kees steekt zijn duim op en roept: “Slimme actie, mees!”

Meester Jaap en de schoolarts

Voor schooltijd staan de meiden van groep zes zenuwachtig bij elkaar op het plein.

“Ik heb de schoolarts al gezien!” gilt Dominique. “Ze ging naar binnen. Het is een lange vrouw met een knotje.”

“Net een heks,” roept Lisanne.

Myrthe lacht en Rikst zegt: “Jullie doen net of alle dokters eng zijn.”

“Dat zijn ze ook,” zegt Dominique.

“Welnee, ik moet er wel vaker heen voor die stomme benen van mij. En dan zijn ze altijd aardig.”

Quinten en Jasin komen er ook bij staan.

“De schoolarts is er,” gilt Lisanne. “Het is een heks.”

“Zijn jullie bang?” vraagt Quinten.

“Natuurlijk niet,” krijst Dominique.

Een paar meiden gillen.

Quinten doet er nog een schepje bovenop: “Ik ben blij dat ik pas in groep vijf zit. Ik hoef gelukkig nog niet, want ze

tappen wel tien liter bloed af bij de zesde-groepers.”

“Iek,” roept Lisanne.

Dominique heeft het helemaal niet meer. Ze rent de school in. Quinten schatert het uit. Jasin begint het nu ook een beetje benauwd te krijgen, want hij is zesde-groeper. Maar hij laat niks merken en zegt stoer: “Wat een aanstellers!”

Rikst rijdt achter Dominique aan, terwijl ze moppert: “Stomme jochies!”

Als de andere kinderen even later in de klas komen, zit Dominique te huilen. Meester Jaap en Rikst zijn bij haar en proberen haar te troosten. Lisanne stuift op de meester af. “Mees, die rotjongens...”

Jasin onderbreekt haar. “Maar de meiden zeggen dat de schoolarts een heks is.”

“Ik heb het gehoord,” antwoordt de meester, “ga maar gauw zitten.”

Iedereen stommelt naar zijn plaats. Meester Jaap kucht even en zegt dan met een ernstig gezicht: “De schoolarts is er voor groep zes. En het is inderdaad een heks. Daarom hoeven de meisjes niet bang te zijn, maar de jongens wel.”

“Waarom?” roept Kees verbaasd.

“Nou, jullie moeten je uitkleden voor die heks. En als je dan in je blootje voor haar staat, dan weet je maar nooit wat er kan gebeuren.”

Hier en daar wordt gegrinnikt, maar Jasin vraagt met een

bang stemmetje: “Wat dan?”

Meester Jaap kijkt even om zich heen en fluistert: “Er zijn wel eens jongens mét piemel naar binnen gegaan en zonder naar buiten gekomen. Weggetoverd door de heks!”

Bijna de hele groep proest het uit. Op dat moment wordt er op de deur geklopt. In de deuropening staat een lange mevrouw met een knotje. “Wie gaat als eerste mee?” vraagt ze vriendelijk. Het blijft even stil, maar dan steekt Kees zijn vinger op en loopt stoer de klas uit. Na een minuut of tien is hij terug.

“Hoe was het?” vragen Jasin en Quinten alle twee tegelijk.

“Ze is hartstikke aardig en je mag je onderbroek aanhouden. Ze kijkt of je recht staat en of je goed kunt horen en zien.”

“Doet het pijn?” vraagt Dominique.

“Nee, hoor, helemaal niet. En ik heb alles nog!”

Meester Jaap zuigt uit zijn duim

“We gaan timmeren,” zegt meester Jaap. De meeste kinderen hebben er zin in. Behalve Lisanne, Haasje en Quinten.

“Ik hou niet van timmeren,” zegt Haasje.

“Timmeren is stom!” roept Lisanne.

En Quinten klaagt: “Ik sla er altijd naast.”

“Jij zit overal naast,” zegt Bobbie. “Naast je stoel en je plast naast de plee.”

“Daar kan ik niks aan doen,” antwoordt Quinten treurig, “ik beweeg gewoon veel.”

Meester Jaap legt een arm om zijn schouder. “Geeft niks, hoor. Sommige kinderen bewegen te veel en andere hebben te veel praatjes.”

“Eén nul voor jou, mees,” grinnikt Bobbie.

In het handenarbeidlokaal heeft de meester van alles klaar gelegd. Hamers, spijkers, zagen, lijm en schroevendraaiers. Verder staan er bakken met hout, lege blikjes, doosjes, lapjes,

ijzerdraad en allerlei andere spulletjes.

“De bedoeling is,” legt de meester uit, “dat je alleen of met zijn tweeën iets geeks maakt. Het hoeft niet per se iets voor te stellen. Zet je fantasie aan en zuig maar eens iets uit je grote duim.”

Al snel zijn veel kinderen druk bezig. Leander en Jasin bouwen een tientrapsraket, Myrthe en Rikst ontwerpen een fantasie-rolstoel, en Kees maakt een modern kunstwerk. Ook de anderen zijn aan het timmeren, zagen en knippen en plakken. Alleen Haasje, Quinten en Lisanne staan nog aan de kant. Meester Jaap moedigt ze aan. “Loop eens rond en kijk wat iedereen doet. Misschien kom je op een idee.”

De drie kinderen slenteren door het lokaal. Als ze weer terugkomen bij hun meester zegt Haasje: “We weten niks.”

Meester steekt zijn duim in zijn mond. “Flink aan je grote duim zuigen. Dat doe ik ook altijd als ik iets moet verzinnen.”

Lisanne doet het. “Het helpt niet,” zegt ze.

“Wat wil je later worden?” vraagt de meester.

“Ik wil een eigen modewinkeltje,” antwoordt Lisanne.

“Ik ook,” zegt Haasje.

“Ik niet,” roept Quinten gauw. “Ik wil een dierenwinkel.”

Meester Jaap zuigt weer aan zijn duim en pakt dan een paar grote dozen.

“Hier,” zegt hij tegen de meisjes, “jullie richten een gekke modewinkel in. En Quinten bouwt een dinosauruswinkel.”

Dat vinden de kinderen een goed idee en ze gaan meteen aan de slag. Maar al snel staat Quinten weer bij de meester.

“Ik wil een grote houten winkel, anders passen mijn dinosaurussen er niet in. Ik heb al een paar planken gevonden. Kun je helpen met het in elkaar te zetten?”

Meester Jaap zet twee planken tegen elkaar. “Goed vasthouden, Quinten.”

Meester Jaap begint enthousiast te timmeren, maar dan geeft hij ineens een brul: “AUW-AUW-AUW! Verdomme... eh, sorry...ik mag niet vloeken.”

Hij stopt gauw zijn duim in zijn mond. Het is meteen doodstil in het lokaal.

“Op zijn duim geslagen,” zegt Quinten.

Als de meester zijn duim uit zijn mond haalt, ziet de duim helemaal rood.

“Ik ben niet zo goed in timmeren,” kreunt hij.

“Maar wel in dingen uit je duim zuigen,” zegt Kees lachend.

De meester kijkt bezorgd naar zijn duim en zucht: “Als dat nu nog maar lukt.”

Meester Jaap en Haasje

De groep van meester Jaap zit in de kring. Alleen Haasje is er nog niet. Kees wil net beginnen met een spreekbeurt over zijn gitaar, als Haasje met een heel verdrietig gezicht binnenkomt.

“Wat is er?” vraagt de meester.

Haasje rent meteen huilend de klas weer uit. Meester Jaap loopt achter haar aan.

“Wat heeft Haasje?” vraagt Bobbie.

“Zal wel aanstellerij zijn,” zegt Quinten.

Myrthe wordt kwaad. “Doe niet zo stom!”

De hele groep kijkt verbaasd naar Myrthe, want die wordt eigenlijk nooit zo boos.

“Haasje is bang,” zegt Myrthe, “want ze moet misschien terug naar Afrika.”

Ineens weten ze het weer. Haasje kwam in de kleutergroep op school. Ze was met haar ouders gevlucht uit een land waar oorlog was. Haar echte naam is eigenlijk Terehasa. Dat

vonden ze toen zo'n moeilijke naam, dat ze er Haasje van gemaakt hadden.

“Haasje woont hier al meer dan zes jaar,” roept Dominique verontwaardigd.

“Haar vader moet vandaag bij de vreemdelingenpolitie komen,” legt Myrthe uit. “Hij weet nog steeds niet of hij en zijn gezin hier écht mogen blijven. Nu is hij bang dat ze gaan zeggen dat hij toch terug moet naar Afrika.”

“Is de oorlog daar dan voorbij?” vraagt Leander.

“Ja, maar Haasje wil toch bij ons blijven.”

Iedereen begint door elkaar te praten. Er worden allerlei plannen bedacht.

“We gaan protesteren!” schreeuwt Lisanne. Andere kinderen willen een handtekeningenactie houden en Quinten roept: “Spandoeken!”

Als meester Jaap en Haasje even later terugkomen, brult de hele groep: “Haasje moet blijven, Haasje moet blijven!”

Haasje begint weer te snikken.

“Jullie weten het al,” zegt meester Jaap verdrietig.

“Ik heb het ze verteld,” zegt Myrthe.

Jasin roept boos: “Het is gemeen!”

“Dat is het ook,” zegt meester Jaap. “Ik ben ook woedend.”

Ineens zien de kinderen dat er tranen in zijn ogen staan. Iedereen wordt er stil van.

Kees steekt zijn vinger op. “Meester, mijn oma en opa wonen op een boerderij in Friesland. Daar kan Haasje onderduiken.”

Meester Jaap veegt zijn tranen weg. “Heel goed, Kees. We laten onze Haasje niet zomaar afpakken. Ze kan ook bij mij onderduiken. Dat vindt mijn vrouw Evelien vast wel goed en mijn kinderen ook.”

“Leuk, Haasje!” roept Lisanne. “Kun je met Femke en kleine Tjerk spelen.”

De hele groep begint te klappen en Haasje glimlacht. Dan gaat de deur open en een grote zwarte man stapt binnen. Het is de vader van Haasje. Meteen wordt het weer stil.

“Sorry, meester, maar ik moest het even komen vertellen aan mijn dochter. We mogen blijven!”

Er barst een luid gejuich los. Als het weer rustig is, zegt Kees: “Meester, ik heb nog een lied gemaakt over onze klas voor bij mijn spreekbeurt. Maar dat wil ik graag nu zingen.”

Hij slaat een paar akkoorden aan op zijn gitaar en zingt:

In de klas van meester Jaap
Is plaats voor iedereen
Of je bruin of wit of groen bent
Toevallig pimpelpaars
Een bril, een bouten been
Je bent er nooit alleen!

Meester Jaap is een duf konijn

Jasin en Leander zijn klaar met hun krantenbespreking. “Goed gedaan, jongens!” zegt de meester en dan moet hij ineens héél erg gapen.

“Slaap?” vraagt Leander.

Meester Jaap knikt. “En een beetje hoofdpijn. Onze baby Tjerk heeft vannacht liggen spoken. En daardoor kon mijn dochter Femke ook niet slapen. Mijn vrouw en ik zijn de hele nacht in de weer geweest.”

“Laatste nieuws,” zegt Leander en hij doet net alsof hij voorleest uit de krant: “Meester Jaap heeft slaap!”

Jasin neemt de krant over: “De beroemde meester Jaap van groep 5/6 is vandaag zo duf als een konijn. Hij heeft niet alleen overdag last van kinderen, maar ook nog ‘s-nachts.”

“Zo is dat.”

Meester Jaap grinnikt. “Gaan jullie maar gauw aan je taak, zodat ik geen last van jullie heb.”

Al snel is iedereen rustig aan het werk. Na een tijdje staat

de meester op. “Ik ga even een aspirientje halen tegen de hoofdpijn.”

En hij loopt de klas uit. De kinderen zijn gewend om door te werken als de meester even weg is. Pas na een minuut of tien begint het te rommelen. Quinten roept: “Hij blijft wel lang weg.”

“Ssst!” doen een paar anderen.

“Hij kan de aspirientjes niet vinden,” roept Dominique. Lisanne giechelt. “Of hij is aan het slaapwandelen.”

De hele groep lacht en langzamerhand wordt het drukker. Kinderen lopen van hun plaats of schreeuwen door de klas.

Juf Wilma stapt binnen. “Waar is Jaap?”

Als de kinderen vertellen wat er aan de hand is, belooft juf Wilma te kijken waar hun meester is. Na vijf minuten komt ze terug: “Ik snap er niks van. Hij is nergens te vinden.”

Jasin roept: “Laatste nieuws: De verdwijning van meester Jaap!”

Iedereen wil meehelpen met zoeken.

“Goed,” zegt Wilma, “maar wel zachtjes in de gang.”

De kinderen kijken overal: in de personeelskamer, op de wc's, bij de kleuters, in de schoolzaal en op het plein. Maar hun meester blijft onvindbaar.

“Ontvoerd,” zegt Bobbie. “Pas als we duizend spekkies betalen, mag hij vrij.”

Myrthe, Aysel en Kees lopen het zijgangetje in, waar ook

het magazijn is.

“Ik hoor iets,” zegt Myrthe.

Vanuit het magazijn klinkt gesnurk.

“Een varken,” zegt Kees.

“Nee,” roept Aysel, “onze meester.”

Myrthe rent naar de klas van juf Franka, waar de sleutel van het magazijn hangt. De juf komt zelf de deur openmaken. Achter in het magazijn ligt meester Jaap heerlijk te slapen op een stapel gordijnen. Juf Franka vertelt lachend: “De deur van het magazijn stond een klein stukje open. Toen ik om een hoekje keek, heb ik Jaap helemaal niet zien liggen. Daarna heb ik de deur op slot gedraaid.”

Meester Jaap rekt zich uit. “Hallo allemaal,” zegt hij verbaasd. “Ik ben, geloof ik, in slaap gevallen. Ik zocht de aspirientjes en toen zag ik dit heerlijke bedje.”

Dan springt hij overeind en roept: “Kom, we gaan gauw naar onze klas.”

Even later is iedereen weer terug in het lokaal van meester Jaap.

“Zo,” zegt de meester, “het duffe konijn is gevonden én helemaal uitgeslapen!”

Meester Jaap en de toets

Op het plein staan Lisanne, Myrthe en Haasje met elkaar te kletsen.

“Ik ben kei-zenuwachtig,” zegt Lisanne.

“Ik ook,” zegt Haasje, “ik heb helemaal geen zin in die stomme toets.”

Quinten komt erbij staan. “Waarom kijken jullie zo zielig?”

“We hebben toets,” antwoordt Myrthe.

“Groep vijf ook?” vraagt Quinten bezorgd.

“Natuurlijk, we krijgen toetsen toch altijd samen.”

“Shit!” roept Quinten en hij rent naar Leander die net het plein op komt. “We krijgen toets!”

“Oh nee,” kreunt Leander.

Als ze de klas binnenstappen, heeft de meester alle tafeltjes uit elkaar gezet.

“Wat ongezellig,” zegt Rikst als ze haar rolstoel achter haar tafeltje rijdt.

Jasin vraagt: “Is dat nou echt nodig, mees?”

“Ja, sorry, maar dat moet nou eenmaal hier op school. Dan kan ik zien hoe goed jullie zijn. Een toets is eigenlijk een soort foto van wat jullie allemaal al weten.”

“Of níét weten,” zegt Bobbie treurig.

“En of ik wel naar groep zeven mag,” roept Dominique.

“En ik naar groep zes!” schreeuwt Quinten.

Binnen een mum van tijd zit iedereen door elkaar te kletsen. Sommige kinderen maken zich zorgen of ze wel overgaan. Want het schooljaar is bijna voorbij. Andere doen heel stoer en Jasin zegt dat een toets ‘een makkie’ is.

Ineens begint Lisanne te huilen. Een paar meiden rennen onmiddellijk van hun plaats om haar te troosten. Als meester Jaap ook naar Lisanne loopt, wordt het stil.

“Wat is er, Lisanne?” vraagt de meester.

“Ik kan er toch niks van,” snikt ze. “Ik draai woorden om en ik vind breuksommen moeilijk en mijn vader zegt dat ik per se naar de HAVO moet, omdat ik anders dom blijf. En nou ook nog die toets en die verpruts ik natuurlijk...”

Verder komt ze niet, want ze begint nog harder te huilen. Alsof het verdriet uit haar tenen komt. Meester Jaap pakt een stoel en gaat naast Lisanne zitten. Hij slaat een arm om haar heen. Langzaam wordt Lisanne wat rustiger.

Kees steekt zijn vinger op. “Mees, je zei toch dat een toets een foto is?”

Meester Jaap knikt.

“Nou, een foto is iets van een klein ogenblikje. Maar we zitten toch al het héle jaar bij jou in de groep.”

“En volgend jaar,” flapt de meester eruit. Direct daarop slaat hij zijn hand voor zijn mond. “Oh jee, dat had ik nog niet mogen zeggen. Dat mag pas na de toets. Jullie worden volgend jaar allemaal groep 6/7 en ik ga met jullie mee.”

Even is het stil, maar dan barst er een luid gejuich los. Lianne vraagt door haar tranen heen: “Ga ik ook over, mees?”

“Natuurlijk!”

Als het weer rustig is, zegt meester Jaap: “Zet de tafels maar weer terug in je eigen groepje. We vergeten die stomme toets.”

Verrast kijken de kinderen meester Jaap aan.

“Kees heeft gelijk,” zegt hij. “Ik heb geen toets nodig om te weten dat jullie allemaal overgaan. Want een toets is maar een foto, maar ik heb dit jaar de hele film gezien!”

Meester Jaap en de mongens en de jeisjes

Meester Jaap klapt in zijn handen. “Jongens, we stoppen voor vandaag!”

De kinderen zijn bezig met een werkstuk over een eigen onderwerp. Iedereen ruimt op, alleen Rikst en Myrthe werken gewoon door.

“Jongens,” zegt de meester weer, “opruimen!”

Rikst en Myrthe doen net alsof ze niks horen.

“Ze maken zeker een werkstuk over dove kwartels,” roept Quinten.

Meester Jaap vraagt een beetje boos: “Zeg jongens, horen jullie me niet?”

“Ja, maar we zijn geen jongens,” zegt Myrthe.

Kees kreunt: “Oh nee, krijgen we dat weer!”

“Wat?” vraagt de meester.

“Nou, mijn grote zussen vinden het ook dom als iemand ‘jongens’ tegen ze zegt.”

Myrthe knikt. “In een van de boekjes die we lezen, voor ons werkstuk over discriminatie, staat dat ook. Net alsof jongens belangrijker zijn dan meisjes.”

“En wat staat er nog meer in die boekjes?” vraagt de meester.

“Dat jongens meer meisjesdingen zouden moeten doen,” antwoordt Rikst.

“En meiden meer jongensdingen,” zegt Myrthe.

“Ja hé,” protesteert Leander, “ik ga een beetje met poppen spelen.”

“Of hartjes in mijn agenda tekenen!” zegt Jasin.

Maar Lianne roept: “En ik ga echt niet voetballen.”

“Of stom stoer doen!” roept Haasje.

Meester Jaap denkt even na. “Ik heb een plan. We worden morgenmiddag jongens en meisjes. De jongens spelen voor meisjes en omgekeerd.”

De meeste kinderen vinden het een leuk idee. Maar Quinten zegt: “Ik ben geen homo!”

“Wat is dat, mees?” vraagt Aysel.

“Dat zijn mannen die meer van mannen houden dan van vrouwen. En die ook met een man willen trouwen.”

“En je hebt ook vrouwen die met een vrouw willen trouwen,” zegt Rikst.

“Iek!” roept Dominique.

“Niks ‘iek!’,” zegt meester Jaap, “meestal trouwen meisjes

met jongens. Maar je hebt uitzonderingen. Die mensen zitten gewoon een beetje anders in elkaar.”

“Ander computerprogramma,” zegt Kees droog.

“Heel goed, Kees,” zegt meester Jaap, “en dat doen we morgenmiddag ook.”

De volgende dag is het een dolle boel in de groep van meester Jaap. De meeste kinderen hebben verkleedkleden meegenomen. Jurken van zussen en moeders en nette pakken van vaders. Leander loopt in een minirokje en Aysel heeft het stoere spijkerjack van haar grote broer Mustafa aan. Loes draagt een bruine overall, want haar vader is timmerman. Bobbie ziet er prachtig uit in de oude trouwjurk van zijn moeder en Kees heeft een mantelpakje van zijn oma aangetrokken. Jasin en Quinten hebben eigenlijk geen zin om zich te verkleeden. Maar omdat iedereen meedoet, halen ze toch maar gauw een oude jurk uit de verkleedkist. Meester Jaap steelt de show in een lange avondjurk met allemaal veren en glitters erop. De jongens houden modeshows; de meiden voetballen tegen elkaar; de jongens gaan met steeds hogere stemmetjes praten en tekenen het hele bord vol hartjes. De middag eindigt met disco. Iedereen danst en springt mee. Als Quinten langs meester Jaap huppelt, roept hij: “Het is best leuk om af en toe een jeisje te zijn!”

“Of een mongen,” roepen Myrthe en Rikst tegelijk.

Meester Jaap twijfelt

Vandaag is het de laatste dag voor de vakantie. Meester Jaap heeft alle boeken en schriften laten ophalen. En nu is iedereen druk bezig zijn tafeltje goed schoon te maken. Als ze opschieten en niet te veel lawaai maken, heeft de meester ze nog een verrassing beloofd. Maar er klinkt steeds meer kabaal. Er wordt meer gekeet dan gepoetst. Bobbie schreeuwt naar Myrthe: “Hé, gooi die spons eens hierheen!”

Via een omweg belandt de spons bij Bobbie. Dominique kijst: “Heeft iemand de vaatdoek gezien?”

Leander racet achter Quinten aan omdat die zijn etui heeft afgepakt. Kees loopt met een grote stapel boeken door de klas en botst tegen de rolstoel van Rikst, waardoor alle boeken op de grond vallen. Meester Jaap klapt een paar keer in zijn handen en roept: “Kan het wat rustiger!”

Maar het helpt niks. Jasin staat een vaatdoek uit te spoelen in het keukentje. Als Dominique de doek wil afpakken, wringt

Jasin hem uit in haar nek. Dominique krijst als een wild varken. Dan brult meester Jaap: “EN NU IS HET AFGELOPEN!”

Het is meteen doodstil. Alle kinderen weten het: als hun meester ontploft, moet je oppassen.

“ZITTEN!” dondert de meester. “Zijn jullie nou helemaal betoeterd! Dit is de laatste schooldag. Ik wil het graag een beetje gezellig houden, maar jullie maken er een puinhoop van. Die verrassing kunnen jullie wel vergeten.”

“En we ruimen alleen maar op,” flapt Quinten eruit.

“KOP DICHT, QUINTEN!”

Geschrokken kijkt Quinten naar de meester en barst dan in tranen uit. Zo heeft meester Jaap nog nooit tegen hem gedaan. Het blijft heel lang stil. Alleen het gesnik van Quinten is te horen. Meester Jaap loopt naar hem toe.

“Sorry, Quinten, ik doe stom. En ik wil helemaal niet boos worden. Niet op jou en niet op de andere kinderen. Maar ik ben nogal moe. Dat hebben meesters soms, aan het eind van het schooljaar. Misschien word ik wel een beetje te oud voor dit beroep. Moet ik eens iets anders gaan doen.”

Quinten kijkt hem met betraande ogen aan en zegt: “Nee, je moet blijven! Ik wil volgend jaar ook weer bij jou in de groep. Dat heb je beloofd.”

“Ik ook, ik ook,” roepen de andere kinderen.

“Kom,” zegt meester Jaap, “we gaan naar buiten, want wij

mogen dit jaar de schutting beschilderen. Dat was de verrassing.”

De hele groep begin te juichen. Aan de achterkant van het schoolplein staat een grote houten schutting. Ieder jaar mag een andere groep die versieren. Al snel is de hele klas druk in de weer. Kees zegt tegen de meester: “Weet je nog wat je in het begin van het jaar tegen ons zei? Toen we dachten dat je verkering wou met Myrthe?”

“Wat was dat ook alweer?” vraagt de meester. Kees pakt een kwast en schildert op de schutting: Meester Jaap houdt van iedereen! (meestal...) Meester Jaap schiet in de lach.

Quinten pakt zijn hand en vraagt: “Blijf je, mees?”

“Natuurlijk, ik kan jullie toch niet missen!”

Over Jacques Vriens

Jacques Vriens (1946) wilde als kind al toneelspeler worden of schrijver, maar uiteindelijk werd hij onderwijzer. Hij las zijn leerlingen veel voor en door al die prachtige verhalen kreeg hij zelf ook zin om een kinderboek te schrijven. Zijn allereerste boek, *Die rotschool met die fijne klas*, gaat over een onderwijzer die ruzie krijgt met het hoofd van de school en met ziekteverlof wordt gestuurd. Maar dat pikt zijn klas niet... Jacques Vriens schreef nog veel meer boeken die zich op school afspelen. In *Een bende in de bovenbouw*, dat getipt werd door de Kinderjury, krijgt een klas een nieuwe meester en een nieuwe klasgenoot. De nieuwe meester valt erg mee, maar de jongen, Diederik, probeert alle kinderen lid te maken van zijn bende... In *En de groeten van groep acht*, dat bekroond werd door de Kinderjury, gaat meester Siem met zijn achtste groep een week naar een eiland. Er wordt veel keet getrapt en dat loopt uiteindelijk uit de hand... Het achtste groepje tegen het soepie vertelt het verhaal van de achtste-groepers die graag de baas spelen over het soepie van groep zeven. Maar daardoor komt wel de gezamenlijke

schoolreis in gevaar! In Het raadsel van de regenboog is er van alles aan de hand op de Regenboogschool. De meester is chagrijnig en de juf loopt huilend door de gang. Tijd voor de kinderen om aan ‘riesurts’ te doen...

In Ha/Bah naar school zijn een aantal verhalen gebundeld die zich afspelen in de bovenbouw en de brugklas. Achtste-groepers huilen niet gaat over Akkie, een meisje uit groep acht dat ernstig ziek blijkt te zijn. Toch kan Akkie het niet laten om zich ook vanuit het ziekenhuis overal mee te bemoeien... Jacques Vriens schreef drie boeken over een heel bijzondere meester. In Meester Jaap (bekroond door de Kinderjury) maken we kennis met deze lieve, maar knotsgekke meester die met zijn groep allerlei dwaze dingen beleeft. Inmiddels zijn ook Meester Jaap doet het weer en Meester Jaap gaat nooit verloren (beide getipt door de Kinderjury) verschenen. Maar Jacques Vriens schrijft niet alleen over school. Zijn boeken gaan ook over andere onderwerpen. Een stelletje mooie vrienden gaat over David, bij wie er thuis is ingebroken. Davids vader schakelt de politie in, maar Appie, de vriend van David, gaat liever zelf op onderzoek uit. Vaders, moeders? Hardgekookte eieren! gaat over Nikkie en Jan die op elkaar zijn. Dan gaan Nikkies ouders scheiden. Nikkie weet niet bij wie ze wil gaan wonen... In Bonje in het bonshotel, dat getipt is door de Kinderjury, gaat Ties in het hotel van zijn ouders op zoek naar een dief!

Ik doe niet meer mee is een verhalenbundel vol spannende, ontroerende, realistische en humoristische verhalen over tieners. Weg uit de Peel (getipt door de Kinderjury) is het eerste historische boek van Jacques Vriens. Het gaat over Janneke die in de Peel woont en graag juf wil worden. Maar haar moeder heeft Janneke hard nodig in de huishouding. Gelukkig heeft Janneke Willem, de zoon van de stroper, met wie ze urenlang door het moerasgebied zwerft...Ook voor jonge kinderen heeft Jacques Vriens veel verhalen geschreven. De bekendste zijn misschien wel zijn voorleesboeken O, denneboom, Dag, Sinterklaasje en Drie ei is een paasei. Deze drie boekjes zijn ook opgenomen in Nog een nachtje slapen, een bundeling van feestverhalen. Verder schreef hij Zaterdagmorgen/Zondagmorgen (bekroond meteen Zilveren Griffel) waarin Katja en Jan een weekend op zijn kop zetten en Alex krijgt een baby, waarin Alex samen met zijn moeder wacht op de komst van zijn kleine broertje. In Willem en Dikke Teun beleeft Willem grote avonturen met zijn rode poes, Dikke Teun, die kan praten. Voor kleuters bewerkte Jacques Vriens een aantal klassieke sprookjes. In een taal die voor hen begrijpelijk is, zijn de verhalen uitgegeven in Grootmoeder, wat heb je grote oren (bekroond met de Kinderboekwinkelprijs). Een boek met spannende verhalen en betoverende illustraties. Jij bent een kip! is een prentenboek, met tekeningen van Henk

Kneepkens. Daarin vindt Tim een kip die van een vrachtwagen is gevallen. De kip kan niet tokken, geen eieren leggen of vliegen. Tim besluit haar kippenles te geven. Samen met Francine Oomen schreef Jacques Allemaal poppenkast, waarin een aantal poppenkastverhalen zijn opgeschreven, mét daarbij per verhaal een speelschema om zelf een poppenkastvoorstelling te kunnen geven. Inmiddels is Jacques schrijver van beroep geworden. Maar hij staat nog steeds veel voor de klas. Hij bezoekt scholen om kinderen over zijn boeken te vertellen. Ook speelt hij nog altijd graag toneel en met zijn voorstelling ‘Grootmoeder, wat heb je grote oren’ trekt hij door het hele land.

EOF